GRENADA ROȘIE

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Grenada roşie

În româneşte de Anca Pisică

Editura Tinerama

2001

Capitolul I

Santiago Gimenez se strecura fără zgomot pe cimentul coridorului ce deservea cele opt celule secrete săpate în subsolul închisorii din Richmond Hill. Prietenii săi din G 2[1] îl botezaseră „King-Kong” din cauza staturii lui impunătoare. Întotdeauna ras impecabil în cap, îşi cultiva cu dibăcie înnăscuta forţă brutală. Cămaşa înflorată cu mâneci scurte stătea să plesnească sub presiunea muşchilor. Pantalonii din pânză se mulau pe pulpele monstruoase, însă, datorită bascheţilor, se mişca foarte uşor prin tunelul puternic luminat. Din cinci în cinci metri, câte un bec arunca o lumină orbitoare, iar uşa acestei „Divizii Speciale” era încuiată în permanenţă cu cheia, dar numai Santiago Gimenez şi oamenii lui aveau acces. Era păzită de un soldat înarmat cu un Kalaşnikov, dar numai în această zonă, ca să-i împiedice pe gardienii din închisoarea „normală” să-şi bage nasul în această „divizie” cu reputaţie sinistră. Prizonierii din Divizia Specială nu erau înregistraţi nicăieri, ci aduşi în toiul nopţii, neştiuţi de nimeni, înfăşuraţi în pături şi aruncaţi în spatele vehiculelor ce aparţineau de G 2 din Grenada. Unul dintre ei rămăsese doi ani în puşcărie, iar după aceea a fost executat. Niciun membru al familiei sale nu a ştiut ce s-a întâmplat cu el. King-Kong Gimenez se opri în faţa celulei cu numărul şapte şi îşi lipi ochiul de ferestruică.

Ca o ironie a sorţii, aceste celule fuseseră construite din ordinul lui Eric Gairy, dictatorul care fusese dat jos de la putere de revoluţia pro cubaneză din 13 martie 1979, ca să-i închidă aici pe membrii mişcării „New Jewel”[2], organizatorii loviturii de stat. În ciuda anumitor semne prevestitoare destul de îngrijorătoare, Eric Gairy, puţin mişcat la vremea aceea, a preferat să dea o fugă până la Naţiunile Unite ca să ţină o conferinţă despre farfuriile zburătoare, hobby-ul lui, lăsându-i pe adversari să pună mâna pe putere... De atunci, unii dintre partizanii lui, care nu fugiseră la Trinidad sau în Statele Unite, putrezeau în celulele de la Richmond Hill, unde aveau o superbă vedere spre rada portului Saint-George’s, cum le plăcea

1 *Serviciul cubanez de contraspionaj (n.a.)*

2 *Joint Endeavour for Education and Liberation. (Mişcarea pentru Bunăstare Socială şi pentru Libertate.) (n.a.)*

gardienilor să glumească. Într-adevăr, închisoarea era construită la marginea unei faleze late de mai bine de o sută de metri, ce domina portul şi micuţa capitală. Deţinuţii din Divizia Specială nu se bucurau de această privelişte. Celulele fuseseră săpate direct în stâncă, fără niciun fel de deschidere spre exterior. Trei pe doi şi jumătate, cu o găleată şi o saltea de paie întinsă pe jos.

King-Kong îl observa cu atenţie pe prizonier prin geamlâc. Era un alb într-un şort odinioară bej, zdrenţuit şi pătat, cu barba încărunţită care îi năpădise obrajii subţi. Cu părul slinos lipit de cap, cu şuviţe lungi şi castanii. Corpul era spânzurat de tavan şi nu atingea podeaua cu tălpile. Bărbia se odihnea pe piept, iar mâinile erau legate la spate. O frânghie legată de cea cu care erau prinse mâinile atârna de un cârlig în tavan, trăgându-i braţele spre spate, dezarticulându-i claviculele şi provocându-i o durere continuă care îl menţinea într-o stare de toropeală, ce semăna mai mult cu un leşin. După trei săptămâni de torturi şi de privaţiuni, Malcolm Siddeley nu mai avea nici cea mai mică sclipire de voinţă necesară rezistenţei în faţa călăilor săi. Nu mai era deloc tânăr. Avea şaizeci şi doi de ani, dar se şcolarizase la Gestapo… În puţinele momente de luciditate, îşi spunea că, dacă nemţii nu reuşiseră să-l facă să cedeze, o bandă de negrotei nenorociţi nu va reuşi nici atât…

Santiago Gimenez răsuci cheia în broască. Malcolm Siddeley reuşi să ţină ochii închişi. La acea oră, o vizită nu putea să însemne decât o suferinţă în plus… Îi dădeau de mâncare doar o singură dată pe zi, cam în jurul prânzului. Câteva banane, o mână de orez sau cartofi şi apă murdară.

Santiago Gimenez încuie uşa în urma lui. Din cauza pielii foarte închise la culoare şi trăsăturilor de negru, cu buze enorme, ce se confundau cu tenul, King-Kong putea fi luat drept locuitor al Grenadei. Oamenii care îl vedeau la volanul Jeep-ului Toyota nu îşi dădeau seama că, în realitate, era cubanez şi că, de cincisprezece ani, făcea parte din Poliţia Politică din Havana. Îşi făcuse intrarea în Biroul 15, organ al DGI[3], însărcinat cu eliminarea adversarilor politici ai revoluţiei cubaneze fugiţi în străinătate. După aceea, devenise şeful unei echipe din G 2, adică Serviciul cubanez de contraspionaj.

Îndată ce New Jewel a preluat puterea, prima grijă a Cubei a

3 *Departemento General de Inteligencia. (Serviciile Secrete Cubaneze) (n.a.)*

fost să organizeze o poliţie politică eficientă în Grenada. Generalul sovietic Stanislas Petrosian, care superviza toate operaţiunile Serviciului cubanez de contraspionaj, G 2, de la etajul al paisprezecelea din clădirea situată la intersecţia străzilor M cu a II-a din Havana, luase toate frâiele în mână. Trebuia creat imediat un G 2 în Grenada după modelul celui cubanez, iar pentru aceasta, trimisese în insulă un om de încredere din G 2 cubanez, şi anume pe colonelul Pedro Chamaco, sosit la Ambasada Cubei din Saint-George's sub acoperire, ca ataşat militar adjunct.

Acesta îl alesese pe Santiago Gimenez, zis şi „King-Kong", ca şef de misiune. Datorită culorii pielii, putea să treacă foarte uşor drept un locuitor al Grenadei. Echipa lui se instalase la o sută de metri de cartierul general al poliţiei oficiale, pe costa dealului Saint-George's, în fostele birouri ale Gestapo-ului local ce aparţinuseră dictatorului alungat, denumit şi „Mongoose" Gang". Astfel, aveau mână liberă.

Echipa lui King-Kong Gimenez se compunea din vreo treizeci de oameni, jumătate cubanezi, jumătate localnici, iar aceştia din urmă au fost aleşi dintre membrii Comitetului de Apărare a Revoluţiei din Grenada. Micuţa clădire construită pe piloni din ciment situată pe Church Street, lângă biserica prezbiteriană, căpătase cu repeziciune o reputaţie sumbră.

*
* *

Santiago Gimenez se învârti uşurel în jurul prizonierului, examinându-i urmele biciului, arsurile cu ţigara, loviturile de baston care îi brăzdau trupul slab, gol până la brâu. Se opri în sfârşit şi trase un pumn peste zdrenţele care acopereau şoldurile prizonierului.

— *Gringo! Wake up!*[4]

Malcolm Siddeley se cutremură şi deschise ochii. La cea mai mică atingere, tot corpul îl durea. King-Kong îşi arătă dinţii puternici într-un rânjet plin de încântare.

— *Esta bien, Gringo!* În seara asta vei vorbi. *Mañana por la mañana,* vei fi liber şi te vei întoarce în vila ta frumoasă...

Malcolm Siddeley, cetăţean britanic, locuia de cinci ani într-o casă din sudul insulei, ce domina Prickly Bay în Lance aux

4 *Trezeşte-te! (n.a.)*

Epines, zona rezidenţială a Grenadei, ca şi ceilalţi englezi şi americani. Aceştia veniseră aproape toţi de la revoluţia pro cubaneză din 1979 în acest colţişor idilic, unde majoritatea caselor, înconjurate de vegetaţia luxuriantă, de cornişe pline cu flori tropicale, izolate pe coline liniştite, dominau golfurile şi micile porturi naturale. Era locul ideal pentru o retragere calmă şi însorită.

Britanicul alesese acest colţ paradiziac ca să-şi petreacă ultimii ani între plimbatul cu velierul şi câteva creaturi apetisante, de la blondele de tip scandinav, până la negresele cu pielea maronie. Insula fiind micuţă, se dusese buhul performanţelor sale sexuale printre femeile care abia soseau pe meleagurile lui...

— *Gusano!*[5]

Malcolm Siddeley închisese din nou ochii. Cubanezul îl fixa cu ochii lui negri plini de furie.

De o săptămână încoace, sute de telegrame se adunaseră în clădirea minusculă a Ministerului Afacerilor Externe din Saint-George's. Îngrijoraţi de dispariţia lui, prietenii lui Malcolm Siddeley alertaseră Ambasada Marii Britanii. Autorităţile din Grenada ştiau că domnul consul britanic din Trinidad, de care depindea Grenada, în care nu îşi avea reşedinţa niciun ambasador, în afară de cel cubanez şi cel venezuelean, aveau să apară neîntârziat. Trebuia într-un fel sau altul să-l facă să apară pe Malcolm Siddeley. Dacă englezii descopereau „vaza cu trandafiri", acest lucru risca să genereze o criză majoră. Aşadar, colonelul Pedro Chamaco îi ordonase lui King-Kong să-l determine pe britanic să vorbească cu orice preţ.

Cubanezul îşi contemplă victima agasat. Nu ar fi crezut niciodată că un sfrijit de pensionar rezista atât de mult. Urlase, fireşte, leşinase, vomitase, făcuse pe el, dar nu îi ieşise din gură cuvântul pe care voia să-l audă Santiago Gimenez. Adică, numele celui pe care îl „trata".

Arestarea lui Malcolm Siddeley era una dintre primele victorii repurtate de sistemul de spionaj politic pus la punct în Grenada după modelul celui cubanez. Cei mai fanatici militari din New Jewel se regrupaseră în fiecare sat, în fiecare cartier, sub denumirea de Comitetul de Apărare a Revoluţiei. Membrii lor erau ochii şi urechile serviciului G 2 din Grenada cu scopul de a

5 *Râmă! (insultă folosită în Cuba împotriva adversarilor politici.) (n.a.)*

supraveghea şi de a denunţa orice ar fi putut părea o acţiune contrarevoluţionară. Prin definiţie, orice străin reprezenta un spion în serviciu. Astfel că, un negru în vârstă de paisprezece ani, care îşi petrecea timpul fugărind şopârlele prin cimitirul din Saint-George's, observase vizitele frecvente ale lui Malcolm Siddeley într-un anumit loc... Informaţia îşi urmase făgaşul până ajunsese la urechile lui Santiago Gimenez. Oamenii acestuia îl surprinseseră pe englez în momentul în care recupera un mesaj ce anunţa viitoarea livrare a unui document exploziv: un protocol ultrasecret dintre Cuba şi Grenada.

Ceea ce, la început nu fusese decât un denunţ de cartier, devenise între timp o afacere de stat. Numai paisprezece membri din Consiliul Revoluţiei şi din guvern au putut să între în posesia acestui protocol. Teoretic, totul se situa mai presus de orice bănuială.

Mulţi oameni din Saint-George's şi din Havana aveau insomnii după ce Malcolm Siddeley fusese închis în celula cu numărul şapte din Divizia Specială a închisorii Richmond Hill.

Colonelul KGB, Stanislas Petrosian, adevăratul şef al G 2 cubanez, ceruse să fie informat în fiecare zi. Trebuia să găsească „spinul"[6] cu orice preţ.

Santiago Gimenez ştia că eşecurile erau sancţionate cu trimiterea celui răspunzător în misiuni stil „Carlotta"[7] în inima Africii. Aşa că, îl informa pe colonelul Chamaco în fiecare zi de progresele făcute în ancheta lui. Numai că trebuia să precizeze în încheiere de ce îl arestase pe vinovat.

— *Gusano!* repetă el.

Se dădu un pas înapoi, îşi încordă muşchii şi îi trase un pumn în stomac cu toată puterea. Dar avu senzaţia că se loveşte de coloana vertebrală, aşa de mult slăbise prizonierul. Malcolm Siddeley tresări, deschise gura şi scoase un strigăt răguşit, vomită puţină fiere, apoi tot corpul se înmuie. Îşi pierduse cunoştinţa.

— Străin nenorocit! şuieră cubanezul printre dinţi. Las' că ţi-arăt eu ţie!

Se aplecă şi luă de jos un obiect ce semăna cu o armă dintr-un film SF. Era un mâner din plastic alb lung de un metru, având la un capăt o cutie neagră cu un mâner galben. La celălalt

6 *Trădător, în argoul revoluţionarilor cubanezi (n.a.)*

7 *Ajutorul cubanez din Angola (n.a.)*

capăt, tubul se termina cu un cilindru albastru din care ieşeau doi electrozi din alamă. Se numea „picana”.

King-Kong Gimenez puse cei doi electrozi în partea dreaptă a pieptului prizonierului şi apăsă butonul negru de pe mâner, declanşând un zumzet. Din electrozi săriră scântei. Malcolm Siddeley deschise ochii mari, urlă, iar corpul se zbătu în toate direcţiile, cu muşchii încordaţi de şocurile electrice. Chiar şi după ce cubanezul îndepărtase electrozii, corpul era zguduit de spasme incontrolabile. Malcolm Siddeley scotea ţipete scurte de durere.

— *Gringo,* îl ameninţă Gimenez cu fruntea plină de sudoare, hotărăşte-te o dată! Doar n-o să ne jucăm cu *picana* toată noaptea. Cine ţi-a dat documentele?

Englezul nu mai gemu şi rămase tăcut. În minuscula celulă era o căldură înăbuşitoare. Deşi anotimpul secetos întârzia, la soare erau totuşi treizeci de grade, iar aici nu auzise nimeni de aer condiţionat. Malcolm Siddeley părea leşinat, însă Gimenez, cunoscându-l, nu se lăsa păcălit. Trăgea de timp. Trecu în spatele lui şi îi aplică şocurile electrice după urechea stângă.

Malcolm slobozi un ţipăt inuman. Muşchii maxilarelor începură să tremure convulsiv, clănţănind din dinţi într-un mod înspăimântător. Striga, având impresia că îi ia foc creierul. Se zbătea atârnat de frânghie ca o paiaţă dezarticulată. King-Kong îndepărtă electrodul mârâind dezamăgit.

— Îţi place *picana*, nu-i aşa? făcu el. Ei bine, de ea o să ai parte! Ori vorbeşti, ori crăpi…

Trecu iarăşi în faţa prizonierului. Îi smulse şortul cu o singură mână, apoi, cu grijă, plasă electrozii sub testicule.

— *No, please, not that!* îl imploră Malcolm Siddeley.

Cubanezul apăsă butonul negru. Prizonierul slobozi un ţipăt atroce, picioarele se relaxară, se zbătură în gol, apoi le îndoi în poziţia fătului. În ciuda acestor mişcări dezordonate, cubanezul reuşea să menţină electrozii pe loc. Malcolm nu mai avea figură de om, urla neîntrerupt, cu ochii cât cepele. Îl atinse cu un picior pe cubanez direct în piept, dezechilibrându-l şi făcându-l să îndepărteze electrozii. Englezul continuă să se agite câteva clipe, apoi se linişti, cu saliva prelingându-i-se pe buze. Furios, King-Kong îi trase una cu *picana* în plexul solar, declanşându-i un spasm scurt, apoi lăsă aparatul şi îşi şterse fruntea. Dacă ar fi putut să-l jupoaie de viu pe prizonier, ar fi făcut-o bucuros. Nu

dăduse în viaţa lui peste o victimă atât de rezistentă. Din păcate, însă, nu avea voie. G 2 era un organism extrem de disciplinat, iar colonelul Chamaco nu glumea cu nesupunerea.

— Îmi spui numele? repetă Gimenez. După aceea te dezleg şi te las să dormi. Mâine, eşti acasă...

Malcolm Siddeley nu avu forţa să răspundă. De abia îşi auzea călăul căci urechile îi tiuiau, iar muşchii erau străbătuţi de nişte furnicături cumplite. Îşi aduna toată voinţa care îi mai rămăsese ca să reziste.

Mai devreme sau mai târziu, vor fi nevoiţi să-i dea drumul. Cei de afară erau preocupaţi de soarta lui. Nu mai număra zilele în celulă, dar ştia că îndurase mult. Un zgomot îl făcu să tresară. Era uşa trântită de la celulă lui. Întredeschise ochii şi simţi o imensă bucurie. Nu mai zări silueta imensă a lui King-Kong. Călăul renunţase. Deodată avu senzaţia că se odihneşte într-un hamac confortabil, în loc să atârne ca o halcă de carne în cârligul măcelarului.

*

* *

Zgomotul încuietorii îl făcu pe Malcolm să deschidă ochii. Spaima îi strânse pe dată stomacul. King-Kong se întorsese însoţit de un soldat.

— Pune asta acolo, se auzi vocea cubanezului.

Ordinul lui King-Kong spori şi mai tare spaima englezului. Soldatul cu Kalaşnikovul în bandulieră puse jos un hârdău cu apă, apoi ieşi aruncându-i o privire scurtă şi îngrozită prizonierului atârnat în mijlocul celulei. Localnicii nu erau nici cruzi, nici agresivi, dar nici prea curajoşi. La începutul erei revoluţionare, când interdicţia de circulaţie fusese instituită de la ora opt seara până la cinci dimineaţa, pe străzile din Saint-George’s nu era nici ţipenie de om.

Uşa celulei fu trântită după soldat cu un zgomot sinistru. King-Kong îi aruncă victimei o privire plină de răutate.

— O să dansezi ca la carnavalul de la Trinidad! zise el. Şi nu mă voi opri decât atunci când vei vorbi...

Luă hârdăul şi aruncă apa pe deţinut. La început, apa rece avu un efect binefăcător. Nu îl lăsaseră să se spele de când era aici. Apoi înţelese ce avea de gând călăul. Apa îi transforma tot corpul într-un conductor, iar durerea va fi insuportabilă.

— *For God's sake! Stop*![8] gemu el.

Santiago Gimenez se opri cu *picana* la câţiva centimetri de extremitatea penisului, cocârjat în cârlionţii blonzi. Cubanezul îşi arătă din nou dinţii de animal carnivor

— *OK. The name?*

Malcolm Siddeley închise ochii, luptându-se cu toată voinţa să nu cedeze, ţinându-şi respiraţia, pregătindu-se sufleteşte pentru ce avea să păţească.

Cubanezul apropie cu grijă electrozii şi atinse penisul, menţinând capetele din metal lipite de carnea sensibilă. Şocul electric, destul de puternic să ucidă un animal de talie mai mică, se propagă în tot corpul lui Malcolm până în vârful unghiilor. Ochii îi ieşiră din orbite, gemu. Strigă, picioarele se agitau în aer cu smucituri bruşte, iar corpul se contorsiona într-o agonie dureroasă. King-Kong se străduia cu greutate să menţină electrozii lipiţi de carne, însă, de data asta, era hotărât să-l facă pe prizonier să vorbească.

Agitându-se atârnat de frânghie, englezul îi amintea de baracudele pe care le pescuia în larg cu năvoadele, care se zbăteau pe punte înainte să moară cu gurile larg deschise, arătându-şi colţii ascuţiţi.

Malcolm Siddeley urla şi gemea, înşirând vorbe fără noimă, înjurând, rugându-se, implorând.

— *The name!* repetă cubanezul. *The name and I stop*[9].

Malcolm vomită brusc, avu un spasm îngrozitor şi căscă gura. King-Kong îşi spuse imediat că a câştigat. Însă gura rămase deschisă, iar picioarele se întinseră inerte. Bărbia englezului căzu pe piept... Santiago Gimenez retrase electrozii şi puse jos aparatul, gândindu-se cu furie la Angela, micuţa metisă încântătoare care îl aştepta acasă. Aceste şedinţe îi dădeau ghes să se descarce cu o femeiuşcă frumoasă şi supusă. Până îşi va reveni prizonierul din leşin, îşi va aprinde o ţigară, ca să alunge duhoarea vomei. Dar îşi dădu seama că victima avea o rigiditate cam suspectă.

Îngrijorat, cubanezul se apropie şi îşi lipi urechea de pieptul acoperit de sudoare. Nu auzi nici cea mai slabă bătaie. Se întoarse, luă electrozii şi îi lipi din nou de sex. De data asta, corpul nici nu se mişcă, de parcă ar fi atins un perete.

---

8 *Pentru Dumnezeu! Opriţi-vă! (n.a.)*

9 *Numele şi mă opresc! (n.a.)*

— *Hijo de puta!*

Aruncă furios aparatul pe sol, apoi trase un pumn zdravăn în pieptul mortului. Englezul dusese preţiosul secret dincolo de mormânt.

Capitolul II

Cu un gest furios, Santiago Gimenez smulse maceta care atârna la curea şi tăie frânghia ce susţinea corpul lui Malcolm Siddeley. Aruncă peste el pătura veche de pe salteaua de paie, îl înfăşură în ea şi îl aruncă pe umăr. Acum trebuia aplicată procedura prevăzută în astfel de cazuri de către G 2. Deschise uşa celulei, o trânti în urma lui şi se îndepărtă pe culoar. Soldatul se grăbi să-i deschidă. În trecere, Santiago îi zise făcându-i cu ochiul:

— Îl transferăm.

Soldatul nu spuse nimic şi se uită în altă parte îngrozit. Cu paşi greoi, Gimenez urcă treptele ce ieşeau afară şi ajunse în curtea interioară, în partea estică a închisorii. Toyota lui era parcată acolo. Aruncă o privire înapoi şi se urcă în maşină. Făcu semn cu farurile, iar poarta cu grilaj, păzită de un soldat cu bereta neagră înfundată pe cap, se deschise. Cu toate că nimeni nu se aventura pe Snagg Road, drumeagul de pământ bătătorit care ducea la închisoare, protejat de un panou pe care scria: „Restricted Area”.

Cubanezul trecu pe lângă spitalul vecin. Drumul desfundat ce cobora şerpuind până în oraş era pustiu, dar nu putea să meargă cu viteză din cauza curbelor foarte strânse. Cubanezul ajunse în sfârşit în Carenage, micul port din Saint-George’s, care era şi el pustiu. Toyota mergea de-a lungul cheiului, apoi o luă pe Young Street care urca în pantă dreaptă spre colina Saint-George’s. Avea sens unic, dar lui King-Kong nici că-i păsa. O luă apoi pe Church Street, trecu în trombă pe dinaintea celor două santinele care îi păzeau PC-ul şi opri Toyota sub clădirea cu acoperiş verde. Spaţiul dintre stâlpii de ciment servea drept parching pentru vehiculele membrilor din G 2.

Santiago Gimenez urcă treptele care duceau la postul de pază

ce conducea micuţa armurărie şi birourile. Doi cubanezi dormeau în nişte paturi înguste, iar doi localnici jucau domino, cu Kalaşnikovurile sprijinite de masă. Locul nu se schimbase deloc de la lovitura de stat. King-Kong tună:

— Scularea, *muchachos!* Avem de lucru.

Cubanezul avea un umor câinesc. Îi trase un şut unuia dintre paturi. Oamenii îl priveau năuciţi, frecându-se la ochi. Unul dintre localnici trase o duşcă de rom direct din sticlă. Rar li se întâmpla să aibă de lucru în toiul nopţii.

— Duceţi-vă şi pregătiţi barca, le ordonă King-Kong.

*
* *

Micuţa vedetă gri se îndepărta încetişor de Wharf Road, traversă portul, trecând pe sub pupa unui cargou olandez şi se îndreptă spre sud, ca să înconjoare capul Fort George. Grenada dispunea de trei vedete identice, oferite de Libia, pentru paza de coastă. Una dintre ele îi revenise echipei conduse de Santiago Gimenez. În partea din faţă, un catarg permitea urcarea la bord a unei mitraliere grele, însă nimeni nu experimentase vreodată acest lucru. Mare mirare, dacă puntea din faţă nu se disloca o dată cu prima rafală trasă.

În cabină, King-Kong stătea cu braţele încrucişate şi îşi rumega furia. Se făcuse deja unu şi douăzeci. În afară de Gimenez, mai erau trei oameni la bord, printre care şi căpitanul. După ce merseseră două mile către vest, se îndreptară spre nord, de-a lungul coastei, în golful Saint-George’s, îndreptându-se către capul Saint-Eloi. Merseră astfel timp de o jumătate de oră, apoi Gimenez îl bătu pe umăr pe căpitan.

— Încetiniţi!

Cubanezul ieşi pe punte, luă o cange şi o lanternă şi, aplecat peste bastingaj, privea marea. La câteva sute de metri mai încolo, fasciculul lanternei lumină o geamandură albă. Santiago Gimenez trase geamandura cu cangea.

— Stop! strigă el.

Vedeta mai înaintă puţin din cauza avântului. Marea era extraordinar de calmă. Doi dintre oamenii cubanezului se grăbiră să tragă odgonul legat de geamandură şi scoaseră din apă o cuşcă imensă dreptunghiulară din bare de fier, lungă de

aproximativ doi metri. Era o cuşcă pentru homari pe care o puseră pe punte. În ea se vedeau vreo douăsprezece crustacee verzui care îşi mişcau alene antenele lungi. Luminat de un om de-al său, King-Kong desfăcu sârma înnodată. Această cuşcă avea o particularitate. În afara trapelor rotunde prin care intrau homarii, mai avea şi un capac lung cât cuşca. Cubanezul îl săltă, apoi se duse în spate şi luă cadavrul lui Malcolm Siddeley. King-Kong tăie la repezeală legăturile cu maceta. Luă corpul, îl puse înăuntru şi închise cuşca. Acum nu mai trebuia decât s-o lase în seama crustaceelor. Urmele de pe corp vor dispărea, devorate de homari. Peste o săptămână, cadavrul era numai bun să fie „descoperit”.

După două minute, cuşca era lăsată la fund. Vedeta se întoarse. Pescarii fuseseră anunţaţi şi nu vor veni o perioadă în această zonă. Saint-George’s era un oraş mic în care totul se afla.

King-Kong ieşi din cabină şi se duse în partea din faţă a navei. Noaptea era foarte senină, iar cerul plin de stele. Cu toate astea, spaima îl furnica prin măruntaie. Mâine dimineaţă va fi obligat să se ducă la Ambasada Cubei, tocmai în vârful colinei Morne-Jaloux, ca să-i raporteze colonelului Chamaco. Se prefigura o întrevedere dificilă. Va fi sancţionat pentru excesul de zel şi risca să fie trimis în jungla Angolei sau în Etiopia, departe de această insulă a paradisului. Malcolm Siddeley murise, prin urmare, nu mai aveau cum să smulgă „spinul”... Cubanezul contemplă luminile oraşului care se apropiau. Din fericire, se va duce la Angela, alături de care va uita o clipă de viitorul întunecat.

*

* *

Santiago Gimenez ambala motorul Toyotei când lua curbele strânse în timp ce urca pantele acoperite de junglă de pe Mont-Weldale. Era un colţişor foarte izolat pe înălţimile din jurul capitalei Saint-George’s. Casa în care locuia se găsea pe un drum înfundat. Se opri lângă un zid din ciment şi intră pe o portiţă. La lumina gălbuie a unui bec, doi bărbaţi jucau pocher cu nişte cărţi slinoase, stând direct pe pământ, lângă un butoi imens plin cu cutii de bere goale. Armele erau sprijinite de zid, alături de ei. Altul, cocoţat pe zid, supraveghea în întuneric.

Casa lui King-Kong era păzită zi şi noapte. Cubanezul deschise uşa, străbătu salonul şi intră în dormitorul răcorit de un ventilator.

Angela dormea pe burtă, complet goală. Corpul de culoarea ciocolatei era admirabil. Fin, musculos, cu bazinul cambrat şi rotund în adevăratul sens al cuvântului. Dacă nu ar exista acest amănunt, din spate, s-ar crede că era un băieţandru din cauza părului creţ tuns periuţă.

Fineţea şi perfecţiunea trăsăturilor umbreau această particularitate. King-Kong uită pe dată de toate problemele. Angela era cea mai frumoasă fată din Grenada. O captură de război... Fusese amanta unia din „Mongoose”. Cubanezul o scăpase de închisoare băgând-o în patul lui. Angela acceptase această schimbare de stăpân cu o supunere de sclavă. Ereditatea, ce să-i faci... De-o prostie crasă, dar sigură de farmecul ei, îşi plimba cu indiferenţă asupra lumii exterioare privirea ochilor ei mari şi migdalaţi de căprioară.

Santiago Gimenez îşi scoase bascheţii şi o împinse uşurel cu vârful piciorului ca pe un câine. Angela mormăi, dar nu se trezi, mulţumindu-se să se întoarcă pe o parte. Îi zări gura cărnoasă, întredeschisă, cu dinţi strălucitori, fapt ce îi declanşă imediat cubanezului o viziune bine conturată. Îşi smulse cămaşa şi pantalonii, dând la iveală sexul monstruos de lung, lipit de coapsă ca un şarpe negru. Îngenunche pe pat, ţinând organul cu mâna şi îl apropie de gura fetei adormite. Ea făcu o mişcare în somn ca să-l evite. King-Kong simţea cum îi zvâcnesc tâmplele. Se aplecă, apucă între degete sfârcul sânului drept şi strânse.

De data asta, Angela se trezi ţipând de durere, se ridică în şezut, furioasă la culme.

— Ce te-a apucat? se răsti ea. Chiar nu poţi să mă laşi să dorm?

King-Kong înaintă puţin târându-se în genunchi, tot cu sexul în mână, umflat, imens şi tare ca un ciot de lemn.

— *Suck me off.*

Angela se uita la imensul membru cu dezgust. Îi plăcea mult să-l simtă în pântece, dar nu şi în gură. Cu un oftat agasat, întinse mâna şi începu să-i mărească încă un pic volumul. Furios şi încăpăţânat, King-Kong îi îndepărtă degetele abile. Era atât de excitat, încât simţea că va termina în câteva secunde.

— Am spus să mi-o sugi, repetă el.

— E târziu, zise Angela îndărătnică, sunt obosită. Cât e ceasul?

O lucire de furie străbătu ochii întunecaţi ai cubanezului.

— Ce-ţi pasă? izbucni el. Am avut treabă! Fă ce îţi spun. Până la capăt...

Angela se dădu înapoi în pat, răutăcioasă, cu fruntea încreţită de furie.

— Mă doare în gât! Şi am tuşit toată ziua.

Cu un gest brutal, King-Kong o apucă de ceafă şi îi aplecă capul spre obiectul litigiului, până când gura atinse uşor extremitatea. Acest lucru îl făcu să simtă fiori pe şira spinării, amintindu-i de omul pe care îl torturase, iar acest lucru îi spori dorinţa.

— O să fii o mică târfă amabilă, mârâi el. Altfel, îţi rup fundul.

Acest limbaj violent nu însemna doar o vorbă aruncată în vânt. O dată, o sodomizase pe Angela, iar după aceea, zăcuse în pat o săptămână. Chiar şi gărzile lui de corp fuseseră deranjate de urletele ei de durere. Parcă îşi luase de lucru acasă. Îngrozită de această amintire, mulatra deschise gura uşurel şi prinse între buzele rozalii capătul membrului, plimbându-şi agale limba pe el. King-Kong închise ochii savurând senzaţia inedită mult dorită şi se lăsă pe spate. Apoi, totul se opri. Angela aproape că adormise ca o fetiţă care îşi suge degetul, ghemuită alături de el.

— Ce aştepţi? tună King-Kong înfuriat.

Angela mârâi şi mai înghiţi câţiva milimetri, apoi începu să maseze cu grijă imensa coloană neagră.

— *Fuck me!* îi ceu ea cu blândeţe.

Ea îl încălecă pe cubanez, încercând să ghideze sexul în ea. King-Kong îi trase un dos de palmă de o trânti într-o parte şi se ridică cu ochii injectaţi de sânge. Se pare că în noaptea asta, toate îi mergeau prost.

— Ţi-am spus să mi-o sugi, spuse el cu glas tensionat.

Luă de lângă pat o cutie de bere, îi smulse capacul şi o goli dintr-odată, râgâind brusc după aceea. Trebuie să fi fost a cincisprezecea cutie de aseară până acum, plus câteva înghiţituri de rom. Ghemuită într-un colţ, Angela se uita la el cu ură.

— Mă doare în gât. Repetă ea.

— *Putana!*

King-Kong sări imediat în picioare, cât era de lung. Angela să făcu mică, gândindu-se că o va bate. Însă cubanezul străbătu încăperea şi luă maceta de lângă perete. Se întoarse şi aţinti vârful spre fată.

— Fă ce ţi-am spus sau îţi scot maţele!

În faţa acestei invitaţii grăbite, mulatra se târî până la el şi catadicsi în sfârşit să-l înghită pe jumătate. Imediat. King-Kong îi apăsă capul cu mâna stângă.

— *Con la lingua!*[10]

Capătul membrului se lovi de omuşor, iar Angela gemu înfundat, dar, de data asta, îl scuipă de-a dreptul, lăsându-l pe King-Kong în plata Domnului.

— Ţi-am spus doar că m-a durut în gât! ţipă ea. Nu pot s-o fac.

O sclipire sălbatică străbătu privirea cubanezului. Prostuţa asta mică îl sfida. Cu mâinile în şolduri, Angela îi înfrunta privirea, sigură pe farmecele ei.

El avea un chef nebun să o sodomizeze cât mai brutal posibil. Însă nenumăratele beri îngurgitate în timpul „serviciului” îi cam întunecaseră mintea. Avea o idee fixă cu felaţia. Se ridică şi se apropie de Angela, cu sexul atârnând pe lângă coapsă.

— Nu numai că o să mi-o sugi, dar o să stai în genunchi ca să te înveţi minte…

Îi îndoi gâtul mulatrei şi îi apăsă gura pe pântecele lui. Angela aplecă atunci capul înainte, iar el îi simţi dinţii înfigându-se în sex. O îmbrânci nebun de furie şi luă maceta de jos.

— Ori mi-o sugi. Ori nu o mai sugi niciodată nimănui.

Încăpăţânându-se prosteşte, Angela se lipi de perete, ca un animal prins în cursă. Cu o sclipire de inteligenţă, ar fi reuşit să-şi satisfacă stăpânul şi amantul. Din păcate însă, era cam tare de cap, cum spuneau sud-africanii, şi nu simţea pericolul. Ştia bine că afară stăteau trei oameni de pază, iar unul dintre ei chiar venise s-o violeze în timp ce ceilalţi doi stăteau de veghe. Poate că acesta ar fi apărat-o.

Brusc străbătu încăperea în fugă precum o căprioară fugărită, încercând să iasă pe uşă. Însă cubanezul avu un gest reflex instantaneu. Înaintă un pas, măturând aerul cu maceta. Se auzi un ţipăt scurt, iar corpul fără cap al Angelei mai înaintă câţiva paşi, apoi se prăbuşi lângă uşă, scuturat de spasme.

---

10 *Cu limba! (n.a.)*

Capul mulatrei se rostogoli într-un colţ, lăsând în urmă o dâră de sânge şi se opri lângă bascheţi. Maceta îi tăiase gâtul lung şi delicat ca pe o funie. King-Kong lăsă braţul în jos. Încă nu îşi dădea seama ce făcuse. O linişte absolută se lăsă în încăpere. Se auziră paşi grăbiţi afară, iar figura unui localnic apăru deasupra corpului decapitat.

— Aţi păţit ceva, şefu'?

Lăsă privirea în jos şi zări cadavrul fără cap. Din artere mai curgeau încă jeturi de sânge. Grenadezul se făcu pământiu la faţă şi nu spuse nimic. Văzuse multe grozăvii de-ale lui King-Kong, dar niciuna ca asta.

— A încercat să fugă, şopti cubanezul, repetând aceeaşi frază din obişnuinţă.

Dar de data asta, suna fals. Paznicul făcu rapid un salt înapoi. În starea în care se afla uriaşul negru, gol puşcă şi cu maceta în mână, îi inspira o teamă aproape superstiţioasă.

King-Kong aruncă maceta într-un colţ, supărat pe el şi pe lume. De fapt, era victima propriului gest necugetat. Mai întâi că nu va mai avea parte de felaţia mult râvnită, iar în al doilea rând, nu va mai găsi o femeie atât de frumoasă ca Angela... Se lăsă pe pat copleşit, înşfăcă o sticlă de rom şi începu să bea direct din ea.

Bea şi se mai gândea, apoi bea din nou. În mai puţin de o oră, goli toată sticla. Dacă ar fi fost altul în locul lui, ar fi căzut lat. În schimb el, cu creierul fierbând, simţea că devine şi mai furios. Aruncă o privire plină de ură capului Angelei care se sprijinea de bascheţii lui cu ochii larg deschişi. Parcă îl sfida şi mai tare...

Deodată, îi trecu prin creierul îmbibat de alcool o idee dementă. Se ridică, luă capul de jos ţinându-l de o ureche, îl scutură ca pe o salată plină cu apă, stropind podeaua cu câteva picături de sânge, apoi se aşeză pe pat. Îi îndepărtă maxilarele cu ambele mâini, deschizându-i larg gura. Apoi îşi înfipse mâna stângă în părul scurt şi creţ şi îi ridică faţa spre el.

— Tot o să mi-o sugi, bâigui el.

Începu o mişcare de du-te-vino. Imediat ce membrul atinsese o oarecare dimensiune, îl afundă în gura moartei. Prinse capul Angelei cu amândouă mâinile şi îl mişcă înainte şi înapoi, cu o figură înspăimântătoare şi rătăcită, concentrat pe ideea lui fixă, până când simţi primele furnicături prevestitoare ale plăcerii.

Cu o uşoară mişcare mai rapidă, simţi cu explodează, mârâind

uşurat. Avu impresia nebună că gura îl strângea în timp ce se golea în ea.

*
* *

Paznicul care se uita pe fereastră se întoarse către cei doi prieteni, pământiu la faţă de spaimă.

— Şefu' a înnebunit de tot.

Le povestea ceea ce vedea. Ceilalţi clătinară din cap stupefiaţi şi înspăimântaţi. Când un om ajunge în asemenea hal, este îngrijorător pentru toată lumea… Se ghemuiră în întuneric, pierindu-le cheful să mai joace cărţi şi pândind cel mai mic zgomot care se auzea din dormitor.

Puţin mai târziu, podeaua salonului trosni sub paşii greoi ai cubanezului. Deschise cu piciorul uşa cu plasă de ţânţari şi apăru în lumina gălbuie a becului. Se clătina şi avea ochii sticloşi. Legănă capul moartei în faţa oamenilor lui şi strigă cât îl ţinu gura:

— *Viva la chupadora negra!*[11]

Azvârli capul în curte, se întoarse şi se prăbuşi pe podea, beat mort.

Capitolul III

Malko privea pelicanii cocoţaţi pe crestele valurilor din Marea Caraibilor care se spărgeau de stâncile negre ale Golfului Saline, situat la est de Trinidad. Gura fluviului Orinoco din apropiere îşi vărsa apele maronii şi murdare. Din când în când, câte o pasăre îşi lua zborul greoi, se învârtea deasupra valurilor înspumate, apoi plonja şi se odihnea pe o creastă cu un peşte în cioc. Era o privelişte liniştitoare, prielnică uitării ororilor din fotografiile pe care i le arătase James Harrisson, secretarul doi al Ambasadei Marii Britanii la Trinidad şi totodată reprezentantul MI 6[12] în regiune.

— Poftim, dragul meu.

---

11 *Trăiască negresa care suge! (n.a.)*

12 *Echivalentul CIA în Marea Britanie (n.a.)*

James Harrisson îi întinse un *daiquri* în care plutea uşor o *lime-juice*[13]*.* Malko îl bău cu plăcere. Englezul îl studia ţinând fotografiile în mână. Malko îşi aduse din nou aminte acele imagini.

Trebuia să facă un serios efort de imaginaţie ca să recunoască un om în acel amalgam de carne şi de oase mâncate de crustacee şi de apa sărată. Numai fâşiile de piele care se mai ţineau încă de oasele craniului şi buzele, devorate în totalitate, dezvăluiau dinţii într-un rânjet atroce şi macabru. În cutia toracică îşi făcuseră adăpost mici cochilii, iar un picior lipsea de tot… Englezul îl luă pe Malko de braţ.

— Haideţi să discutăm.

Coborâră pe verandă. Vreo douăzeci de musafiri petreceau în acest bungalou de weekend construit pe mica faleză ce domina plaja mărginită de stânci înnegrite. Malko şi englezul se duseră lângă balustrada din lemn ce se ridica deasupra povârnişului. Jos de tot, două fete întinse pe nisip îşi bronzau sânii juvenili şi ascuţiţi. Acest lucru îi amintea lui Malko de *Meridien* din Guadalupe. Sosise din Europa prin Paris, cu compania Air France care asigura cea mai bună deservire Europa – Caraibe, cu cele treizeci şi două de curse săptămânale, iar uneori chiar câte şase pe zi. Aproape întreg traficul se efectua în acelaşi sens. Avioanele se întorceau de cele mai multe ori goale, lucru care îi dădea mare bătaie de cap companiei. Avionul cu care călătorise el fusese plin cu fete precum cele două de pe plajă, ce profitau de câteva centime în minus per kilometru pentru „zborurile de vacanţă”. Era chiar mai ieftin decât la clasa a doua cu trenul. Combinaţia dintre clasele „Afaceri” şi „Vacanţă” conferea avionului un aer de sărbătoare.

Plecase cu mare greutate din *Meridien,* după douăzeci şi patru de ore de aşteptare datorate corespondenţelor dificile pentru Grenada. Când ieşea din camera lui, avea imediat în stânga plaja, iar în dreapta, terenul de golf. Doar Alexandra mai lipsea… După ce călătorise cu avionul Boeing 747 al companiei Air France, zborul pentru Grenada fusese un adevărat calvar. Micuţele aparate prost climatizate, cu orarele fanteziste ale LIAT se opreau cu scrupulozitate pe fiecare insuliţă din Caraibe. Se pierdea mult timp pentru a veni din Europa, parcurgând trei sute cincizeci de kilometri… Dar în fine, după frigul îndurat în

13 *Varietate de lămâie verde care se foloseşte la băuturi (n.a.)*

Austria, era plăcut să regăsească soarele şi căldura lui binefăcătoare.

Încă nu aflase nimic în legătură cu misiunea lui. Doar că va decurge în colaborare cu serviciile britanice şi că nu va fi deloc plăcut. Fotografiile pe care le văzuse îi întăreau convingerea. De data asta, era vorba de o misiune ce se efectua într-o ţară ostilă şi cu risc maxim. Se întorcea la adevărata lui meserie, adică aceea pe care o practicase mulţi ani pentru *Central Intelligence Agency,* pe cale să renască din propria-i cenuşă, sub impulsul noului său director, William Casey.

După fiecare misiune, Malko îşi spunea că va încheia şi că se va consacra unui trai monden şi liniştit, că va redeveni ceea ce era, adică prinţul Malko Linge, Cavaler de Malta, al Ordinului Sfântului Mormânt, Margrav de Basse-Lusace, Cavaler de drept al Vulturului Negru, doar câteva dintre titlurile sale. Era unul dintre ultimii reprezentanţi ai nobilimii europene, ai cărui ochi aurii înfrângeau şi cele mai aprige virtuţi. Cele câteva rente pe care reuşise să le agonisească i-ar fi permis să-şi împartă traiul cu Alexandra, superba lui logodnică, ce începuse să să îndepărteze din ce în ce mai mult de el, în parte din cauza deselor lui misiuni. Cu toate astea, de fiecare dată când se întâlneau, regăseau aceeaşi sărbătoare a simţurilor şi a sufletului. De fapt, era singura femeie care ştia să-l emoţioneze din toate punctele de vedere. De câte ori o vedea revenind la castel, simţea un fior în inimă, neştiind ce surpriză îi mai pregătea. Uneori, dădea dovadă de un erotism rafinat şi distilat cu foarte mare grijă. Alteori, începea să bea, apoi se lăsa iubită fără un cuvânt, până cădea lată. A doua zi pleca pâş-pâş, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Câteodată, plecau împreună. Îndată ce se cuibărea lângă el, devenea altă persoană. Într-o seară, după ce făcuseră dragoste, ea izbucnise în lacrimi şi îi şoptise: „Ce fericiţi am putea fi!”

Apoi, se închisese în ea, iar Malko revenise la viaţa lui de hoinar. Dar în fiecare iarnă, îl năpădeau grijile. Castelul din Liezen era o povară mult prea grea pentru el. Frigul provoca mari stricăciuni pe care era nevoit să le repare cheltuind o grămadă de bani. Elko Krisantem, fidelul său majordom şi gardă de corp, făcea tot ce îi stătea în puteri, dar nu ştia să fabrice ţigle şi calorifere pentru încălzirea centrală... Prin urmare, între două misiuni, Malko îşi savura viaţa mondenă de mărunt nobil

de la ţară primindu-i pe alţi castelani care îi admirau în tăcere eforturile pe care le făcea ca să-şi menţină rangul... Cunoscându-i vag ocupaţia, nimeni nu se îndoia că fiecare piatră a bătrânului sălaş era mânjită de sânge.

Într-o bună zi, putea fi chiar sângele lui Malko şi totul se va duce pe apa Sâmbetei. Dar prefera să nu se gândească niciodată la această eventualitate, ci să creadă că este nemuritor.

James Harrisson se sprijini cu coatele de balustrada din lemn, lângă el, privind plaja.

— Frumoase fete, observă el.

Semăna cu un diplomat oarecare, cu părul grizonat, elegant, cu o cuperoză mică pe faţă, cu ochii albaştri şi gâtul puţin ridat. Îi fusese prezentat lui Malko de un înalt funcţionar din CIA. Joe Korchak, care a sosit de la Centrala din Miami pentru operaţiunea Grenada, ca specialist în afacerile cubaneze. Malko se întâlnise cu Korchak la hotelul *Hilton* din Port of Spain, care venise de la Miami cu un Air France până în Martinica, apoi cu capricioasa companie LIAT. Se afla pe verandă, printre ceilalţi musafiri. Malko nu părăsise hotelul *Hilton* din Port of Spain, unde nu avusese niciun contact, decât ca să ajungă la casa izolată.

— Vor fi obligate să se întoarcă, zise el. O să plouă.

Cerul era acoperit cu nori negri şi ameninţători.

— Malcolm Siddeley a fost un om deosebit, spuse englezul cu voce egală. Văduv, devotat ţării sale, dar puţin cam singuratic. Ar fi putut să nu muncească niciodată, căci provine dintr-o familie foarte bogată. La nouăsprezece ani, s-a angajat în Marina, militară, apoi a luptat împotriva nemţilor. A fost paraşutist. L-au prins cei din Gestapo, l-au torturat, l-au condamnat la moarte, dar a reuşit să evadeze. După război, a intrat în Serviciile de Informaţii. A fost în Pakistan, Asia şi în Caraibe. S-a îndrăgostit nebuneşte de această regiune şi a ieşit la pensie acum cinci ani.

— Ce face în Grenada? întrebă Malko.

— Navigaţie cu ambarcaţiuni cu pânze. O adoră. *Jolly good fellow, indeed*[14].

Pe plajă, una dintre fete se ridică şi se duse să se scalde. Avea nişte fese mici şi rotunde, scoase în evidenţă de costumul alb, şi un spate absolut superb bronzat.

---

14 *Un băiat de treabă, într-adevăr. (n.a.)*

— Doar nu a fost găsit în starea asta pe când naviga, observă Malko.

— Aşa este, confirmă englezul. Ca să înţelegeţi mai bine ce s-a întâmplat, vă spun că Grenada şi-a câştigat de curând independenţa. Apropo, ştiţi câte ceva despre Grenada?

Ochii albaştri îl fixau fără nicio urmă de umor.

— Ştiu că este o insulă, zise cu tristeţe Malko şi face parte din Windward Islands din Antilele Mici, situată la sud, între Martinica şi Venezuela.

— Este deja prea mult, admise Harrisson zâmbindu-i. Grenada a făcut parte din Commonwealth, până în 1974. Nu prea are istorie. Noi nu îi acordăm prea multă importanţă. Sunt nişte negri amabili şi are multă trestie de zahăr şi cacao. Pe deasupra, o vegetaţie luxuriantă. Nu s-au pripăşit prea mulţi americani prin partea locului. Ar fi putut rămâne un paradis. Din păcate, după ce şi-a câştigat independenţa, primul preşedinte a fost un dement.

— Un dement?

— În fine, hai să-i spunem un original, se corectă englezul, îl chema Eric Gairy. Unica lui pasiune erau farfuriile zburătoare. Chiar a ţinut conferinţe la Naţiunile Unite pe această temă. Spre ruşinea lui, jefuia Grenada mai rău ca un pirat.

— Alt Duvalier, observă Malko.

— Exact. Dar mai mic şi mai rău. Acest lucru a dus la dictatură... Eric Gairy a fost destituit acum trei ani printr-o lovitură de stat clasică, în timp ce călătorea. Nu a fost vărsare de sânge. Singurul care a murit a fost un nefericit de soldat care s-a împuşcat singur în faţă...

— Aţi prevăzut lovitura de stat?

— Din păcate, da. Datorită lui Malcolm Siddeley. Dar nu a servit la nimic, din cauza imbecilităţii administraţiei... Toate teritoriile din Commonwealth au depins odinioară de MI 5[15], ca şi teritoriul britanic în sine. A continuat astfel, până când, în mod logic, au trecut sub jurisdicţia celor din MI 6, ca toate ţările străine.

— Dacă înţeleg eu bine, Malcolm Siddeley a intrat din nou în serviciu? întrebă Malko.

— Se plictisea, începu Harrisson, ca şi cum ar fi vrut să-i găsească o scuză mortului. Aşa că le-a oferit celor din MI 5

15 *Echivalentul DST-ului (n.a.)*

câteva „hârtii”. Pentru el era un fleac. În Grenada, noi nu avem ambasade şi nici personal. Dar i-a ţinut la curent cu evoluţia politicii cu foarte multă grijă şi cu creşterea nemulţumirilor împotriva lui Eric Gairy, ajungându-se până la formarea unui partid de opoziţie, denumit New Jewel. Îi cunoştea pe unii dintre conducătorii acestuia. În 1978, trimitea o hârtie pe lună. După aceea, a descoperit că în New Jewel se infiltraseră cubanezi şi că soseau arme în cantităţi mici.

— Nimeni de la Londra nu s-a alarmat?

Jos pe plajă, cele două fete ieşiseră din apă şi se bronzau pe piept. Pelicanii pluteau fericiţi în continuare pe valuri. Pe verandă, vântul aducea cu el nişte acorduri de calypso[16]. Harrisson oftă.

— Nimeni nu i-a citit hârtiile, spuse el. Nu uitaţi că acestea veneau întotdeauna la MI 5! Iar oamenilor din MI 5 puţin le păsa de ceea ce se întâmpla într-o insuliţă uitată undeva în Caraibe şi un pumn de negri. Au destul de furcă cu spionajul sovietic din Londra. MI 6 nu a fost informat niciodată. Asta ar fi putut continua la nesfârşit, dacă în timpul călătoriei la Londra, Malcolm Siddeley nu ar fi prezentat celor din MI 5 modestele cheltuieli cu care erau plătiţi informatorii… Atunci, contabilii din MI 5 şi-au pus mâinile în cap… Iar şeful a avut o idee genială: să ne trimită nouă agentul lor de care nu mai aveau nevoie împreună cu nota de plată. Din fericire, o persoană de-a noastră dispunea de un buget nefolosit şi astfel am reuşit să alungăm vulturii din MI 5. Aşa l-am cunoscut pe Malcolm Siddeley. Însă prea târziu ca să împiedicăm lovitura de stat. Prima „hârtie” pe care am primit-o menţiona sosirea unui „baril” de arme din Havana… După o săptămână, tipii din New Jewel, în frunte cu Maurice Bishop, au pus mâna pe putere… După cincisprezece zile, un cargou cubanez, *Gonzales Line,* descărca arme Kalaşnikov pentru Armata revoluţionară din Grenada. Am urmărit toate mesajele de la Malcolm Siddeley, însă nu am putut să acţionăm. De atunci, acel cargou face mereu curse între Cuba şi Grenada. Într-un an, nu va mai exista o presă liberă, opoziţia va fi la închisoare, iar cubanezii vor mişuna peste tot… *Foreign Office*[17] primea mesaje disperate din celelalte insule din Caraibe fiind întrebaţi de ce nu reacţionează în niciun fel.

---

16 *Dans jamaican şi muzica ce-l acompaniază (n.t.)*

17 *Ministerul Afacerilor Externe (n.a.)*

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că aveam nevoie de două sute de oameni şi de o decizie politică, mărturisi cu amărăciune englezul. Iar noi nu aveam nici una, nici alta. Cu americanii era şi mai rău.

— Şi ce s-a întâmplat?

Pelicanii zburau în şir în lumina soarelui. Un mic avion trecu pe deasupra lor, îndreptându-se spre Tobago. Pe verandă, zgomotul era din ce în ce mai mare. De vină erau *punch*-ul şi *daiquiri.* Râsul şi discuţiile acopereau zgomotul făcut de valuri. James Harrisson clătină din cap.

— Nu cine ştie ce, mărturisi el. Timp de doi ani şi jumătate, am urmărit cum se degradează situaţia o dată cu invazia cubaneză şi a Blocului din Est. Populaţia era complet amorfă, la fel şi Biserica. Numai venezuelenii continuau să urle la Lună. Dar nimeni nu-i auzea. Într-o bună zi, locuitorii Grenadei au anunţat construcţia unui aeroport nou-nouţ cu ajutor cubanez, cu trei mii trei sute de metri de pistă, amplasat în vârful sudic al insulei. La început, am crezut că voiau o escală în drum spre Angola pentru transportul de trupe. Barbados tocmai le interzisese orice trafic militar… Apoi Guyana a făcut schimb cu Barbados. În orice caz, aveau nevoie de trei ani ca să construiască un aeroport. Era altceva la mijloc… Am avut o întâlnire la sediul MI 6 unde s-a hotărât să ne unim toate forţele ca să putem afla.

— „Toate forţele”, adică Malcolm Siddeley?

— Exact. A fost convocat la Londra. CIA nu avea pe nimeni, iar venezuelenii erau recunoscuţi de la o poştă. După trei luni, ne-a adus bomba: reuşise să ia legătura cu unul dintre membrii Consiliului Revoluţiei. Era un tip mai puţin marxist care începuse să se teamă de amploarea cubanezilor în insulă.

— Era extraordinar de periculos, observă Malko.

— Fireşte. Dar a pus la punct un sistem al „cutiei poştale moarte” ca să menţină legătura cu informatorul. Îşi ridica corespondenţa săptămână de săptămână, ca un poştaş sârguincios. A mers ca pe roate luni de zile. Am aflat absolut tot: dificultăţile economice, progresele, alianţele cu ţările Europei răsăritene, crescânda subjugare a populaţiei de către cubanezi. Chiar şi nominalizările funcţionarilor. Era o treabă fantastică. Numai că toate astea nu ne ofereau esenţialul…

— Cum să scăpaţi de ei?

— Exact, afirmă englezul. Era prea târziu pentru o incursiune

în forţă. Dar ne durea să vedem cum dictatura cubaneză se instalează liniştită în insulă precum un cancer. Într-o zi, Malcolm Siddeley a venit să mă vadă chiar aici, aducându-mi o veste fabuloasă... Au trecut trei luni de atunci. Prietenul lui din Consiliul Revoluţiei i-a dezvăluit că Bishop a semnat un pact ultrasecret cu Havana prin care accepta să fie instalate rachete cu rază medie de acţiune pe stâncile din sudul insulei, faţă în faţă cu Venezuela. Nu ar fi putut atinge coasta Floridei, dar erau numai bune să spulbere Caraibele şi câmpurile de petrol din Maracaibo. Totul trebuia să se desfăşoare în cea mai mare taină, astfel încât să-i ia pe venezueleni prin surprindere.

— Protocolul a fost semnat efectiv? întrebă Malko.

— Da. Au şi început să-l pună în practică, pretextând că draghează noul aeroport. Au şi turnat betonul. Dar le va lua ceva timp... Informatorul lui Malcolm Siddeley a reuşit să facă o fotocopie a documentului... Noi am găsit schiţa. Ar fi de ajuns să publicăm acest protocol, ca toate insulele din zonă să fie condamnate la moarte, iar Venezuelei i-ar permite atunci o intervenţie, chiar şi militară, la nevoie... Prin urmare. Bishop ar fi obligat să nege existenţa acestuia şi s-o lase mai moale. Dacă, în ciuda tăgăduirilor, acesta ar continua, atunci s-ar afla într-o situaţie imposibilă, adică va fi pus la stâlpul infamiei de către populaţia Caraibelor... A fost extraordinar, oftă englezul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

Harrisson îl privi cu ochii lui albaştri.

— Nu mai ştim nimic. Dar ceva nu a mers cum trebuie. Malcolm îşi culegea corespondenţa în fiecare luni. Nouă ne parvenea abia miercuri, printr-un mijloc sigur. Dar într-o miercuri, nu am primit nimic. Ne-am gândit că nu a avut timp. Dar nici miercurea următoare nu am primit nicio veste de la el. Ne-au trebuit zece zile ca să „montăm” ceva ca să ne ducem să vedem ce s-a întâmplat. Malcolm Siddeley dispăruse fără urmă! Dăduse alerta prietena lui. Dispăruse de luni, înainte sau după ce îşi ridicase „corespondenţa”... De atunci, nimeni nu l-a mai văzut. Am recurs la al doilea tertip şi am reuşit să alertăm oficialităţile şi să le cerem să-l caute pe Malcolm Siddeley. Asta ne-a luat încă o lună. Am pus pe jar centralele noastre din Caraibe şi din Cuba. Dar nu am aflat nimic. Se pare că nu s-a întâmplat nimic şi niciun membru din Consiliul Revoluţiei nu a fost arestat, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Ştiţi cine este trădătorul?

— Da. Este un tânăr avocat de treizeci şi trei de ani, Ronald Bedford. Oamenii care nu sunt marxişti sunt în minoritate şi poartă povara Revoluţiei.

— Ştiţi cine l-a arestat pe Malcolm Siddeley?

— Credem că a fost o antenă din G 2 cubanez care operează în Grenada. Nu ştim dacă Siddeley a vorbit. În urmă cu o săptămână, autorităţile din insulă ne-au anunţat că au găsit cadavrul plutind în golful Prickly. Au crezut că s-a înecat... Aţi văzut starea în care era când a fost recuperat. Specialiştii noştri nu au fost în stare să identifice cauza morţii. Doar că nu s-a înecat şi că era deja mort când a fost aruncat în apă. Probabil că a fost torturat. Dar nu avea urme de gloanţe.

— Sunt atâtea modalităţi de a omorî pe cineva, constată Malko.

Englezul zise emoţionat:

— Cred că nenorociţii ăia l-au supus la nişte lucruri îngrozitoare. Sper ca Dumnezeu să-i pedepsească! A scăpat de Gestapo...

— Avea cu aproape patruzeci de ani mai puţin, observă Malko. Dar este posibil. Adevărata întrebare este dacă ceilalţi ştiu cine a trădat. Nu aveţi nicio idee cum au aflat de Malcolm Siddeley?

— Nu. Nu ştim dacă a comis vreo imprudenţă sau dacă pur şi simplu a făcut-o omul lui de legătură... Prietena lui nu a putut să ne spună, cu toate că este la curent cu aceste probleme. Tatăl ei lucrează pentru MI 5, iar ea îl ajuta pe Malcolm în misiunea lui şi îi servea drept curier. Ţinea foarte mult la el...

Malko privea valurile care se spărgeau cu putere de stâncile negre. Mareea creştea. Se auzi o voce în spatele lor care îi chema la masă. Temperatura era foarte plăcută. Lui Malko i se făcu brusc dor de Alexandra, de corpul ei suplu şi ferm strâns lipit de el. Avea un chef nebun să facă dragoste. Apoi, se gândi iar la ceea ce îi spusese interlocutorul său şi încercă să facă o sinteză.

— În total, avem trei posibilităţi, spuse el. Ori cubanezii ştiu precis cine este trădătorul şi s-au ocupat discret de el, după ce l-au făcut să vorbească pe Malcolm Siddeley. Ori ştiau, dar nu au mişcat un deget. Sau mai degrabă nu ştiu nimic. În acest caz, speră ca altcineva să vină să ridice corespondenţa din cutia de

scrisori „moartă” şi să reactiveze circuitul. Nu vor să facă valuri, iar „trădătorul” crede probabil că i se acordă un mic răgaz.

— Faceţi o analiză remarcabilă a situaţiei, spuse englezul. Bineînţeles, acest lucru este mai mult teoretic. Dacă cel mai rău lucru nu s-a întâmplat, înseamnă că este încă în Grenada un om pregătit să ne dea protocolul secret semnat cu cubanezii.

Malko zâmbi cu răceală.

— Dar mai sunt şi unii oameni care se aşteaptă să venim după el.

— Fireşte. Numai că nu avem de ales. Ştiţi bine că în meseria noastră trebuie să duci treaba începută la bun sfârşit. Chit că îţi asumi riscuri extraordinare…

— Dacă înţeleg bine, zise Malko, aveţi nevoie de un erou care să se arunce direct în gura lupului.

Privirea albastră se fixă asupra lui fără să clipească.

— Exact, domnule Linge. Dar nu am numit încă persoana. Nu este o misiune impusă. Riscurile sunt mult prea mari. Chiar şi pentru câteva milioane de dolari. Mulţi dintre agenţii noştri nu s-ar încumeta…

— La masă! urlă din nou vocea cleioasă de beţiv.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de balustradă. Malko se apropie de englez.

— Ce vă face să credeţi că voi accepta această misiune sinucigaşă?

James Harrisson îi adresă surâsul cel mai britanic şi îl luă pe Malko de braţ.

— Etica, dragul meu Linge. Etica. Vă dau un citat din Clausewitz: „Spionajul este o meserie pentru seniori”. Numai seniorii o practică pe gratis. Într-o zi. Winston Churchill a promis poporului nostru sudoare şi lacrimi. Dacă vă duceţi în Grenada, eu nu pot să vă promit decât extrem de multe riscuri şi foarte puţini bani.

Capitolul IV

Puiul cu *pili-pili* parcă era din cauciuc, iar orezul cleios ca argila nu aluneca pe gât decât cu înghiţituri mari de Contrex. În

faţa lui Malko, un inginer britanic îi făcea curte de zor vecinei lui, cu graţia unui elefant. Li se aduse în sfârşit o licoare maronie, botezată în mod abuziv cafea, apoi reuşi să plece de la masă. James Harrisson veni după el şi îşi aprinse un trabuc. Se sprijiniră amândoi cu coatele de balustrada din lemn.

— Fireşte, începu englezul, în cazul în care vă răzgândiţi, vă voi reţine un loc la următorul zbor pentru Londra. Nu aveţi nicio obligaţie faţă de noi.

Malko îl ţintui cu privirea lui aurie.

— *Sir* James, dacă nu mi-aţi fi arătat acele fotografii, poate că aş fi refuzat. Însă acum, mi se pare greu s-o fac.

— De ce?

— Şi eu cred, ca şi dumneavoastră, că Malcolm Siddeley a fost torturat îngrozitor şi că a murit din pricina asta. Avem datoria să continuăm ceea ce a început, chiar dacă este o treabă periculoasă.

James Harrisson îşi scoase trabucul şi zâmbi în colţul gurii.

— Trebuia să fiţi englez! Am auzit de dumneavoastră, de aceea am ştiut răspunsul de la început…

— Dacă nu sunt indiscret, de ce nu i s-a încredinţat această misiune unui englez? întrebă Malko.

Reprezentantul MI 6 ridică ochii la cer.

— V-am mai spus, este o chestiune pur administrativă. Această insulă se află sub incidenţa celor din MI 5 şi nu vor să piardă nicio părticică dintr-un om de-al lor pentru o treabă care nu-i interesează. Iar de noi nici nu le pasă. Caraibele sunt o zonă care nu are nicio legătură cu preocupările lor.

— Dar venezuelenii?

— De ei au nevoie, dar nu au şefi de misiune destul de bine pregătiţi. Când m-am adresat celor de la Langley – care sunt în plină reorganizare – m-au orientat către dumneavoastră. Dar au ţinut să precizeze de fiecare dată că toate cheltuielile acestei misiuni se împart în jumătate.

— Dacă înţeleg bine, zise Malko, eu eram singurul om de pe pământ potrivit pentru această misiune. Mă simt măgulit.

— Da. Zise englezul serios.

— Aş prefera să-mi spuneţi mai multe lucruri despre această misiune. Despre reţeaua de sprijin, despre comunicaţii şi despre cutia de scrisori moartă.

— Domnul Korchak vă va oferi amănunte, spuse James

Harrisson. Participă şi el…

Şeful Centralei din Trinidad îi privea de pe verandă. Era un bărbat masiv, foarte brunet, cu ten brun-închis, cu faţa cam flască. Englezul îi făcu un semn discret şi veni lângă ei.

— Veniţi, am totul în maşină.

Malko şi Korchak îl urmară până la Rover-ul albastru parcat lângă terenul de tenis. Se instalară în scaunele din piele, în căldura înăbuşitoare. Harrisson porni aerul condiţionat şi scoase dintr-o servietă o fotografie pe care i-o întinse lui Malko.

— Mai întâi, priviţi cutia poştală moartă.

Era un monument funerar impresionant situat în mijlocul unui cimitir. Era susţinut de patru coloane, înconjurat de morminte mult mai modeste. Englezul puse arătătorul pe coloana din faţă, în stânga fotografiei.

— Această coloană are la bază o crăpătură destul de mare ca să încapă o foaie de hârtie împăturită în patru. Cimitirul se află pe Cemetery Hill. Nu se poate să nu găsiţi monumentul, căci este plasat imediat după curba care duce spre Old Ford Road. Cimitirul se află pe marginea drumului, nu este împrejmuit, iar noaptea este absolut pustiu.

— Presupun că această cutie poştală moartă este secretă.

— Pentru noi aşa este, dar nu ştim dacă informatorul nostru e la curent. Chiar dacă cubanezii găsesc vreun mesaj, îl vor lăsa acolo ca să vadă dacă vine cineva să-l ia. Sau pot să lase chiar ei un mesaj fals… Tot în acelaşi scop.

— Prefer să evit această cutie poştală moartă, spuse el. Vreau să ţin legătura directă cu Ronald Bedford.

— Vă aprob întru totul, zise James Harrisson. Am adresa lui. Dar nu vă pot oferi nimic în plus. Va trebui să vă luaţi nişte măsuri de prevedere deosebite ca să-l contactaţi. Dacă Malcolm Siddeley nu a vorbit, probabil cubanezii nu i-au aflat încă numele. Nu ar trebui să-i ducem la el…

— Voi încerca să fiu cât mai prudent, zise Malko. Cum este logistica de aici?

— Cam sărăcuţă, spuse cu seriozitate englezul. Doar micuţa prietenă a lui Malcolm, Wendy Howard. Dar sunt sigur că este urmărită. Teoretic, ar fi mai bine s-o evitaţi, numai că ea cunoaşte locuinţa lui Malcolm şi v-ar putea fi de folos. Noi nu am luat legătura cu ea de o lună. Poate că, între timp, a cules informaţii care v-ar călăuzi paşii în direcţia cea bună. Dar va

trebui să fim foarte prudenţi dacă luăm legătura cu ea.

Malko înregistra totul, fără prea mare tragere de inimă. Tot ce i se-oferea nu erau decât obiective-capcană.

— Mai aveţi şi pe altcineva?

— Da, răspunse Harrisson. Pe venezueleni. Comunicaţiile se vor face prin ei. Au în Grenada o ambasadă mică, foarte activă. Secretarul doi, Gonzalo Campanero, face parte din serviciile venezuelene şi a petrecut patru ani în Cuba. Fotografia lui se află în acest plic. Dacă aveţi nevoie de armă, vă procură el.

De obicei, ridicarea corespondenţei dintr-o cutie poştală moartă nu era o operaţiune chiar atât de riscantă.

— Cum rămâne cu identitatea mea? întrebă el.

De data asta, interveni Korchak:

— Am pregătit ceva foarte bun. Nu un „flash alias”[18], ci un „back stop identity”[19].

Era o acţiune delicată. Americanul scoase dintr-un plic voluminos un paşaport britanic, cărţi de credit, un carnet de asistenţă socială, un carnet de cec şi două legitimaţii de club. Era marele joc.

— Acestea sunt, zise el. V-am păstrat iniţialele dumneavoastră. Vă numiţi Mark Lorimar, un om de afaceri în industria parfumurilor. Aţi venit în vacanţă în Caraibe. În plic veţi găsi biletele de avion, notele de plată de la hoteluri, rezervările. Aţi venit în Grenada pentru că toată lumea v-a împuiat capul că este cea mai frumoasă insulă din Antile. Datele acestea vor rezista chiar dacă vor fi puricate de serviciile cubaneze sau de cele sovietice.

— Ştiţi ceva despre duşmanul local?

— Mai mult sau mai puţin, admise englezul. Ştim că G 2 cubanez a montat o antenă din ordinul lui Santiago Gimenez, zis şi King-Kong. Au luat asupra lor toate problemele de ordin politic.

— Aveţi fotografia acestui Gimenez?

— Nu. Avem doar informaţii furnizate de Centrala noastră din Havana. (Oftă.) Această regiune a „secretat”, o groază de ucigaşi psihopaţi. Dar acesta este cel mai râu. Are 1,97 m, 150 de kilograme, numai muşchi. Îşi are cartierul general lângă cel al poliţiei, dar încă nu are statut legal în Grenada…

---

18 *Identitate falsă fără trecut (n.a.)*

19 *Identitate falsă rezistentă la o examinare serioasă (n.a.)*

Englezul îi întinse lui Malko un teanc de fotografii.

— Le veţi studia pe toate. Sunt punctele cele mai interesante din toată Grenada. Vă vor fi de folos. Va trebui să faceţi şi un pic de turism ca să vă croşetaţi acoperirea. Trebuie să discutaţi cu oamenii. Funcţionarii americani de la agenţiile de voiaj răspândesc zvonul că toate plajele sunt bântuite de soldaţi cubanezi înarmaţi până în dinţi, ceea ce, evident, este fals. Lucrurile se petrec mult mai discret.

Malko îl asculta cu atenţie.

— Presupunând că nu voi sfârşi ca nefericitul de Malcolm şi că voi reuşi să obţin acest protocol, să ştiţi că nu va fi uşor să-l scot din Grenada.

— Venezuelenii trebuie să vă asigure acţiunea de infiltrare, afirmă englezul. Dar vom avea şi un plan de rezervă pe care îl punem la punct împreună cu domnul Korchak. Însă nu am ajuns până acolo. Va trebui să acţionăm cu extrem de multă prudenţă. Nu faceţi altceva în următoarele două zile decât să vă bronzaţi. Îi supraveghează pe turiştii nou-veniţi. Dacă nu găsesc nimic, slăbesc supravegherea.

— A doua etapă va fi mult mai delicată, observă Malko, fie că va fi cutia poştală moartă sau contactul cu Wendy. În plus, acoperirea mea îmi pare puţin cam slăbuţă. Nu cred că vor avea încredere într-un bărbat singur. De regulă, în locuri de vis, se vine în doi.

James Harrisson îl aprobă clătinând din cap.

— Încă o dată aţi raţionat perfect. V-am pregătit şi un supliment în acoperirea dumneavoastră. De fapt, acesta este.

Malko se uită în direcţia indicată. Un BMW negru decapotabil se hurduca pe drumul de ţară care ducea la bungalou. Din cauza luminii care se reflecta în parbriz, nu putea să zărească cine se afla înăuntru. Maşina se opri. Iar portiera se deschise şi apărură două picioare bronzate şi bine proporţionate ale unei brunete superbe, tunsă scurt, cu trăsături atât de delicate încât păreau sculptate, dar care degajau o răceală neaşteptată. Cu o legănare uşoară a şoldurilor fine, ea se îndreptă spre peron. Sânii grei jucau sub bluza din pânză albă în timp ce mergea.

— Cine este? întrebă Malko stupefiat.

— Un cadou din partea venezuelenilor, răspunse James Harrisson. O cheamă Luisa Herrera şi vă va însoţi în timpul misiunii.

— Aţi drogat-o sau vrea să se sinucidă?

— Nici una, nici alta. Lucrează pentru serviciile venezuelene şi adoră aventura. Este anticomunistă convinsă. Părinţii ei au fost ucişi în Columbia de rebelii din M 19[20]. De atunci, nu ratează nicio ocazie ca să se răzbune. Cred că acum sunteţi la curent cu toate datele problemei. Să vă fac prezentările. Domnule Korchak, nu aveţi nimic de adăugat?

— Ba da, în privinţa domnişoarei Herrera. Ştiu că este o profesionistă excelentă. Cu toate astea, am fi preferat să vă ocupaţi singur de această chestiune. Dar ne-au impus-o venezuelenii. Ea se va ocupa de legătura cu ambasada lor din Grenada, pentru logistică şi comunicaţii.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că sunt parte comună în această operaţiune. Vor să fie siguri că nu sunt înşelaţi. Dacă reuşiţi să puneţi mâna pe nenorocitul ăla de protocol, vor dori şi ei o copie. Cu Luisa Herrera după dumneavoastră, nimeni nu va fi tentat să le vândă gogoşi.

— Altfel spus, mă supraveghează?

— V-ar putea fi de ajutor, *totuşi,* îl corectă Korchak. Venezuelenii ne furnizează logistica şi, în plus, este fermecătoare. Când mă gândesc că vă plătesc să petreceţi o vacanţă cu o asemenea fată…

— Nu trebuie să avem încredere în aparenţe, spuse Malko.

Coborâră din maşină. Malko puse materialul dat de englez într-a lui, apoi veni lângă James Harrisson. Acesta zise:

— Ea este Luisa Herrera.

Urmă o strângere de mână caldă, dar fermă, o privire neagră, un zâmbet strălucitor, o gură roşie, pântecele puţin bombat, picioare subţiri şi nişte piepteni mari aurii prinşi în părul negru ca pana corbului. James Harrisson zâmbi.

— După toate grozăviile despre care am vorbit, vă datoram o compensaţie…

— Şi încă ce compensaţie, spuse curtenitor Malko. Sper că domnişoara Herrera nu se va plictisi alături de mine.

— Cu siguranţă, nu.

Vocea era blândă, dar fermă, puţin răguşită. Se măsurară câteva clipe, sub privirea amuzată a englezului. Malko era perplex. Îi venea greu să o întrebe pe Luisa Herrera ce

---

20 *Mişcare mexicană specializată în gherila cubaneză şi răpire (n.a.)*

cuprindea contractul şi ce nu... Dacă ar fi după el, ar băga-o în patul lui chiar în seara asta...

— Veţi pleca împreună de aici în Martinica, îi anunţă James Harrisson. Am rezervat două camere la *Meridien.* Vă oferim o săptămână de vacanţă cum n-aţi visat: schi nautic, tenis, windsurf, golf şi, dacă vă place, bucătărie franţuzească în primul rând. După ce vă veţi bronza şi veţi intra de-a binelea în pielea personajelor, adică turişti, vă veţi duce direct în Grenada, unde veţi face ceea ce trebuie. Vom avea o întâlnire fulger înainte de a pleca la Trinidad. Obişnuiţi-vă cu traiul în comun. Aţi cunoscut-o pe domnişoara Herrera la Caracas cu ocazia unei călătorii de afaceri. Nu a lucrat în Cuba, prin urmare, nu există riscul ca oamenii din G 2 s-o recunoască.

Din cauza romului, veranda devenise şi mai zgomotoasă. Malko îşi spuse că prima parte a misiunii sale nu era chiar atât de neplăcută... Această tânără venezueleană era îndrăzneaţă dacă se lansa într-o astfel de aventură în care îşi putea risca pielea sau chiar mai rău... Ea îl studia pe Malko cu un zâmbet vag şi cu paharul de *daiquiri* în mână.

— Sper că vă place soarele, începu ea. În Grenada este foarte cald.

— O cunoaşteţi?

— Nu.

James Harrisson le zâmbi părinteşte.

— Vă las să vă cunoaşteţi mai bine.

Plecă. Malko, puţin cam stânjenit, privi în ochii negri ai tinerei.

— Este o situaţie neobişnuită, observă el. În afară de riscul la care vă supun, noi doi vom trăi destul de mult într-o anumită intimitate...

Luisa Herrera învârti cuburile de gheaţă în pahar.

— Pericolul este problema mea. În rest, presupun că sunteţi un gentleman. Suntem adulţi, iar Grenada nu duce lipsă de fete... nici de bărbaţi, adăugă ea.

Spunând acestea, ea se pierdu în mulţime. Malko o urmări cu privirea, întrebându-se dacă a vorbit serios. Se amestecă şi el printre invitaţi, gânditor. Cu aerul flegmatic, specific britanic, James Harrisson îl trimitea direct în gura lupului.

*

* *

Aparatul Hawker al companiei LIAT coborî brusc, aproape atingând colinele acoperite de junglă. Grenada părea la fel de verde ca şi Jamaica. După minusculele insuliţe presărate în Marea Caraibelor, Grenada părea imensă, cu toate că nu se întindea decât pe şaizeci de kilometri lungime... În afară de Malko şi de Luisa, care avea pe ea nişte pantaloni foarte mulaţi din lastex, în avion mai erau câteva negrese grase şi un cuplu de hippie care se urcaseră la Sainte-Lucie, precedenta escală...

Pista apăru foarte scurtă, încadrată între două dealuri ce se terminau în mare. Pearls Airport era constituit doar dintr-o baracă din lemn. Roţile atinseră solul, iar Malko şi tânăra venezueleană schimbară o privire încordată. Zăriră un panou: *New Grenada Welcomes You.*

Cele cinci zile petrecute în hotelul *Meridien* din Martinica fuseseră un vis. Făceau sporturi nautice după-amiaza şi se duceau la micul cazinou seara. Malko aproape că devenise campion la *wind-surfing* şi îşi finanţase în parte sejurul din câştigul la *black-jack.* De vreo două sau trei ori, împrumutase vaporaşul hotelului şi se dusese să ia dejunul în oraş, în micile şi delicioasele restaurante creole. Singurul neajuns era castitatea obligatorie la care fusese supus Malko... Luisa se purta cu el ca şi cum ar fi prieteni, plimbându-se goală prin cameră, dormind în patul de alături, fără urmă de provocare. El se simţea vexat. În afară de asta, era o companie perfectă, veselă, uşor de trăit cu ea. Se întreba cât va mai dura această situaţie. După ce s-au bronzat bine de tot, au plecat spre Grenada, după o ultimă întâlnire cu James Harrisson şi Joe Korchak.

Era o căldură îngrozitoare, iar avionul se golise rapid. Afişe revoluţionare acopereau pereţii încăperii în care doi negri răsfoiau paşapoartele cu o încetineală de călugări benedictini. Peste tot erau slogane care îndemnau populaţia să se alăture şefilor ei, să-i denunţe pe imperialişti şi să muncească mai mult. Controlul paşapoartelor se termină fără probleme. Malko observă câţiva civili care se învârteau pe acolo, examinând călătorii, cu privirile protejate de ochelari de soare. Erau „unchiaşii” de prin partea locului... Toată lumea îşi golea valizele. Vameşul îl întrebă pe Malko:

— Profesia?

— Om de afaceri.

— În ce domeniu?

— Parfumuri.
— Aveţi prieteni în Grenada?
— Nu.
— Sunteţi pentru prima oară aici?
— Da.

În timp ce vorbea îi răsfoia paşaportul, oprindu-se mai mult la vize. Din acest punct de vedere, nu avea nicio problemă. Luisa Herrera, cu bluza lipită de piept din cauza transpiraţiei, nu scotea o vorbă, în timp ce un mulatru cu bărbuţă o privea cu nesaţ. Se apropie şi ascultă răspunsurile lui Malko.

— La ce hotel locuiţi?
— La *Spice Island.*

Îl alesese dintr-un pliant turistic. James Harrison îi spusese că toate hotelurile erau goale şi că puţinii turişti se duceau la *Spice Island...* Metisul cu bărbuţă plecă. Lângă Malko, cei doi hippie fuseseră obligaţi să-şi golească rucsacii şi să arate tot ce aveau în ei. Râdeau ca nebunii sub privirile severe ale vameşilor negri. În aeroportul minuscul domnea o atmosferă încărcată, tipică ţărilor comuniste. Nu era teroare, ci un soi de apăsare meticuloasă, de teamă difuză. Pentru comunişti nu existau turişti obişnuiţi. În sfârşit, Malko şi Luisa putură să-şi strângă bagajele.

Împrejurimile semănau cu un avanpost din Vestul Sălbatic, cu bărăci din lemn şi cu o tabără militară păzită de un soldat care a aţipit pe Kalaşnikov, cu bereta neagră înfundată pe cap.

Şoferii de taxi începură să se agite. Pe un panou, erau afişate trei tarife diferite: unul pentru străini, mai scump, unul pentru rezidenţi şi unul pentru negrii care nu erau rezidenţi. Un *rasta*[21] cu părul împletit în codiţe fuma o ţigară cu marijuana la umbră. Era în transă.

În momentul în care Malko se târguise pentru suma de patruzeci şi cinci de dolari, metisul cu barbă apăru imediat şi îl întrebă cu un zâmbet binevoitor, dar şi servil totodată:

— *You go to Spice Inn?*
— *Yes,* îi răspunse Malko.
— Pot să vin şi eu! Tocmai voiam să merg într-acolo.

Era greu să-l refuze... Se urcă lângă şofer, se întoarse şi spuse:

— *My name, Jimmy.*

---

21 *Membru în mişcare politică şi culturală a negrilor antilezi (n.t.)*

După douăzeci de metri de mers, prima hurducătură îi proiectă pe Malko şi pe Luisa cu capul de tavanul maşinii. De abia era începutul… Parcă mergeau pe unul dintre cele mai rele drumuri africane. Erau gropi imense în care puteai să-ţi rupi toate arcurile. Şoferul conducea foarte prudent. Cu toate astea, drumul era extrem de obositor, căci urca şi cobora întruna, fără să aibă câţiva metri de linie dreaptă, în mijlocul unui peisaj superb plin de verdeaţă şi de bananieri. Deodată, la intrarea unui sat, apăru drapelul japonez.

Malko avu impresia că visează. Totuşi, Grenada nu era o colonie a imperiului nipon. Mai ales că nu îşi făceau vizite oficiale. Se aplecă spre şofer.

— Ce înseamnă asta?

Jimmy i-o luă înainte şi răspunse cu glas sacadat:

— Este emblema Revoluţiei… Punctul roşu…

În mijlocul unui cerc alb, dădea drapelul japonez. Drumul nu se mai sfârşea. În fine, după o oră şi un sfert de hurducături, apăru în faţa lor un golfuleţ cu pacheboturi şi cu clădiri etajate pline de verdeaţă. Era Saint-George’s, capitala insulei… Pe una dintre crestele ce dominau golful, Malko zări o clădire lungă cu acoperişul verde şi cu un foişor. După planul lui, aceasta era închisoarea unde fusese închis Malcolm Siddeley…

Puţin mai departe, un microbuz era răsturnat cu roţile în sus în mijlocul drumului îngust. Depăşiră un camion ce transporta saci cu ciment, lăsând o dâră de praf albicios în urma lui. Mai merseră zece minute de-a lungul coastei. O inscripţie anunţa: „University of Saint-George’s”. Câteva vaci, cu siguranţă însetate de cultură, păşteau în faţa ei. Peste tot pe marginea drumului erau afişe care proslăveau Revoluţia. La intrarea în Grand Anse, pe o pânză imensă scria: „Yesterday, Nicaragua, Today, El Salvador. Tomorrow, Guatemala”. Jimmy mulţumi şi coborî.

Spice Island semăna cu un vechi motel din Florida. Recepţia era afară. Erau vreo trei magazinaşe şi câteva bungalouri răspândite pe plajă. O ceată de negustori îi pândeau pe puţinii turişti… În bungalou, aerul condiţionat nu funcţiona. Un negru somnoros le cără bagajele. Îndată ce rămaseră singuri, Luisa spuse oftând:

— Mor de cald.

Îşi lepădă bluza şi pantalonii. Malko zări la repezeală două

fese arămii şi bombate, apoi dispăru sub duş. Ieşi după zece minute, zâmbitoare, înfăşurată într-un prosop.

— Ar trebui să faceţi şi dumneavoastră un duş, îl sfătui ea.

După ce termină şi el, o găsi dormind doar în costumul de baie.

*

* *

Malko se trezise de la şase dimineaţa, din cauza luminii şi a tensiunii nervoase. Luisa Herrera mai dormea, strânsă covrig, oferind privirii crupa rotundă. Cinaseră la hotel într-o sală de mese care dădea spre plajă, aproape goală, apoi se băgase fiecare în patul lui, ca de obicei. El se ridică, îşi puse un tricou şi ieşi încetişor.

Soarele era orbitor, iar plaja pustie, în afară de ceata de negustori... Malko făcu câţiva paşi clipind din ochi fiindcă îl supăra lumina. Câteva zile, va face pe turistul, adică nu prea avea ce să facă, de aceea nu mai avea răbdare...

În momentul în care se întorcea la bungalou, zări un negru mergând pe plajă. Era metisul cu bărbuţă care venise cu ei în taxi. Se întinse pe nisip exact în dreptul bungaloului. Malko îl cercetă un timp, simţind un ghem în stomac. Plaja avea vreo cinci kilometri şi mai bine. Era ciudat faptul că Jimmy venise să facă plajă tocmai aici. La vamă, îi păruse doar un simplu cetăţean, dar era mai de grabă un agent. Deja începuseră problemele.

Capitolul V

Malko se întoarse la bungalou şi se aşeză afară gânditor. Prezenţa lui Jimmy putea să însemne că fuseseră reperaţi chiar de când sosiseră. Dar cum? Malko nu îşi dădea seama. În acest caz, povestea cu turiştii nu mai avea niciun sens. Cu toate că, fiind foarte puţini turişti în Grenada, ar putea fi binevenită o supraveghere de rutină, care nu va dura mult. Negrul părea că se instalase bine mersi la vreo treizeci de metri de el, liniştit, printre negustorii gălăgioşi de coral negru care îi agasau pe rarii

turişti care veneau pe plajă. Aceasta se întindea până în Saint-George's şi se zărea în depărtare, la câţiva kilometri, mărginită de alte hoteluri şi de universitate. Malko îşi spuse că trebuia să folosească această supraveghere. „Dosarul lui cu obiective”[22] era destul de anemic. Conţinea doar nişte fotografii, pe care fusese nevoit să le lase la Trinidad, şi un singur nume: Wendy Howard. Nici nu se punea problema să folosească obiectivul principal – Ronald Bedford, membru în Consiliul Revoluţiei – înainte să cerceteze împrejurimile. Tânăra englezoaică reuşise să afle o grămadă de lucruri, aflându-se la faţa locului. Printre altele, şi dacă fusese arestat. Cutia poştală moartă era neutralizată până la noi ordine şi se întorcea în acelaşi punct: Wendy Howard.

Deschise cu grijă uşa bungaloului. Luisa Herrera se trezise. Se întinse, arătându-şi sânii goi şi bronzaţi, extrem de relaxată, ca în vacanţă. Malko îi povesti despre prezenţa lui Jimmy.

— Aţi putea să-l „aranjaţi”? o întrebă el. Eu mă duc să închiriez o maşină şi să mai pun la punct câteva treburi…

Venezueleana îl privi la început cu neîncredere, apoi avu un surâs carnasier şi provocator.

— Bineînţeles.

Sări din pat, îmbrăcă un alt costum cu o bandă de leopard de-a curmezişul, trecu o dată pieptenele prin păr, îşi puse ochelarii de soare, îşi luă sacoşa de plajă şi îi trimise o bezea lui Malko…

— *Bye bye. See you later.*[23]

O privi ajungând pe plajă, balansându-şi încet şoldurile, şi acostată imediat de toţi negustorii din preajmă. Jimmy ridicase capul şi o privea. Malko dispăru prin spatele bungaloului şi se duse la recepţie.

— Aş dori să închiriez o maşină.

O negresă amabilă şi zâmbitoare clătină din cap şi spuse:

— Trebuie să vă duceţi acolo. În partea cealaltă, după centrala telefonică. La Frumoasa Creolă.

Malko plecă pe jos prin soarele arzător. Era doar un kilometru. Ca prin minune, găsi câteva Mini-Mokes[24]. Luă una albă, plină de lacăte. Cinstea nu era trăsătura dominantă a locuitorilor de pe

---

22 *Elementele necesare unei misiuni (n.a.)*

23 *Ne vedem mai târziu (n.a.)*

24 *Mini-maşinuţe marca Austin, amenajate special pentru vară, fără portiere şi cu acoperişul din pânză, (n.a.)*

insulă. Plăti în avans şi se urcă la volan.

În faţa biroului „Cubana de Aviacion”, în loc s-o ia spre Saint-George’s, viră la dreapta, îndreptându-se spre sud, în zona rezidenţială Lance aux Epines. Puţin mai departe, o pancartă plantată în faţa unei barăci anunţa: *Sugar Mill Discotheque,* sub un afiş mare cu sloganul: „Educaţia este adevărata Revoluţie”.

Nicăieri nu văzu vreun indicator. Micuţa stradă desfundată ce şerpuia spre sud se despărţea în mai multe căi ce urcau pe colinele care se pierdeau în zare. Zeci de vile dichisite, majoritatea încuiate, dispăreau la fiecare curbă, după arbuştii tropicali. Malko merse de-a lungul unui golfuleţ liniştit în care se odihneau câteva veliere şi opri la o bifurcaţie marcată de un conteiner imens vopsit în roşu şi scris cu litere negre, un ultim vestigiu al colonialismului: *Keep Grenada Clean.* Amintindu-şi planul, o luă la stânga. Lance aux Epines era un adevărat labirint.

Având în minte fotografiile şi planul date de James Harrisson, Malko încerca să găsească vila lui Wendy Howard. Trecu prin faţa hotelului *Calabash,* care se înălţa într-un golfuleţ mărginit de cocotieri şi urca spre colina plină de praf. În mod normal, casa trebuia să fie în dreapta, sus pe creastă. Cu o intrare fastuoasă. Dar simţi totuşi o surpriză plăcută, atunci când zări în vârf un gazon în pantă cu o verandă imensă, albă, construită în cel mai pur stil colonial.

Era sigur că nu îl urmărise nimeni de la *Spice Island.* Însă fiecare negru din preajmă putea fi un spion… Încetini, dar nu îndrăzni să oprească. În acelaşi timp, o maşinuţă ca a lui se ivi pe drumul ce ducea la vilă. Se întâlniră şi avu răgazul să zărească o tânără blondă, în şort, bronzată, cu o bandană pe frunte. Semăna cu Wendy Howard.

Rezistă tentaţiei de a se întoarce. Era prea periculos. Îşi continuă drumul până la Lance aux Epines fără să se uite în urmă. După un kilometru, se rătăci, ajungând într-o înfundătură, se întoarse, apoi iar se rătăci. Toate drumurile erau la fel. Aproape toate casele din această regiune erau de vânzare, în ele locuind numai grădinarii care le aveau în grijă. Nu se vedea niciun trecător. Pe creasta din apropiere, zări nişte clădiri militare. Era tabăra armatei cubaneze. Pe un panou care bloca trecerea scria: „Restricted Area”.

Găsi în sfârşit drumul principal, care îi permise să ajungă la

hotel, şi trecu pe lângă un restaurant numit *Red Crab,* care i se păru destul de vesel. Câţiva tineri stăteau la mese pe terasă, mai cu seamă străini. Păreau studenţi la universitate. Facultatea de Medicină primea aproximativ şase sute de studenţi, majoritatea americani, dornici să facă primul an care era mai uşor decât la ei, dar recunoscut în Statele Unite.

*

* *

Luisa Herrera nu se aşezase pe plajă de cinci minute, că Jimmy se şi ridică şi veni cu un pas nonşalant lângă ea. De după ochelarii de soare, ea putea să-l studieze în voie. Avea un corp superb, cu picioare lungi şi musculoase şi un tors de statuie. Purta un slip supraelastic foarte mulat care desena cu precizie anatomică avantajele primite de la natură. Se aşează lângă ea.

— *Good morning. You have a cigarette?*

Ea îl servi cu una, iar negrul îi luă mâna în care avea bricheta şi i-o ţinu mai mult decât ar fi trebuit, în timp ce o măsura cu privirea.

— Soţul dumneavoastră nu a venit?

— Nu este soţul meu şi a plecat să se plimbe. De ce mă întrebaţi?

— Vreţi să facem câţiva paşi pe plajă?

Fără să aştepte răspunsul, el o trase de mână. Iar ea se lăsă în voia lui. Băştinaşul anticipa dorinţele lui Malko.

În trecere, luă dintre lucruri un tranzistor pe care îl deschise. Se difuza numai muzică *reggae* şi *calypso.* Dansa în timp ce mergea, legănându-se aproape ca o femeie, luând-o uneori şi pe Luisa de mână ca să execute câţiva paşi de dans pe nisip. Merseră astfel aproape un kilometru, apoi el se opri brusc şi lăsă aparatul jos.

— Facem o baie?

O târî pe Luisa în apă. Venezuelenei îi plăcu la început apa călduţă, apoi ţipă:

— Nu mai ating nisipul!

Jimmy, care era mult mai înalt decât ea, o trase imediat şi îi simţi mâinile pe şolduri, menţinând-o la suprafaţă. Râdea şi cânta o melodie creolă, legănându-se pe loc de parcă ar fi fost în ringul de dans. Încet, încet, o apropie pe Luisa de el, până când trupurile lor se atinseră. Avea muşchi de oţel. La început,

ea fusese şocată, apoi se tulbură. Jimmy părea atât de destins şi se bucura de viaţă. Ca din întâmplare, pubisul ei îl atinse pe al partenerului. Realiză surprinsă că marea nu împiedicase sexul să se mărească simţitor în slip. Jimmy privea în depărtare ţinând-o de şolduri. Îi simţi erecţia mărindu-se, până când ajunse o bară lungă şi rigidă care îi apăsa pântecele.

Ea închise ochii. Ar fi vrut să se depărteze, însă mâinile o ţineau cu putere. Plaja era pustie. Jimmy se ondula acum pe loc, frecându-se uşurel de ea. Luisa îşi dădea seama că îi transmitea dorinţa lui. Izbucni brusc într-un râs vesel. Îşi luă o mână de pe şold şi îndepărtă slipul din lastex, eliberând virilitatea care, în apă, părea şi mai impresionantă. Luisa nici nu apucă să se apere. Mâna negrului îi îndepărta deja costumul de baie.

Dacă ar fi brutalizat-o, probabil că ar fi ţipat şi s-ar fi zbătut, însă degetele care începură să-i maseze sexul erau blânde şi delicate. Alunecară încetişor şi suplu, atingând zona cea mai fragilă.

Luisa Herrera îşi dădu brusc seama că se lăsa în voia lui. Era o nebunie. Depărtă picioarele şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Jimmy. Acesta luă mâna tinerei şi o aşeză pe lunga şi subţiratica lui coloană de muşchi. Cuvintele erau de prisos. În ciuda voinţei ei, strânse degetele în jurul membrului. Mâna lui Jimmy dispăruse complet înăuntru, îndepărtând slipul alb. Îi cuprinse talia cu un braţ şi o ridică, apoi o lipi de el. Privind-o fix şi zâmbindu-i aproape cu cruzime. Luisa fremătă când simţi membrul încordat intrând în contact cu sexul ei deschis. Vru să-i reziste, însă Jimmy îi apăsă şoldurile cu mâinile, înfigând-o irezistibil în membru, ca o spadă până la gardă. Şi acum, Jimmy avu buna inspiraţie să se poarte cu blândeţe. Ea închise ochii, închipuindu-şi ce se întâmpla în pântece şi, brusc, un val de plăcere îi zgudui bazinul. Strânse cu putere sexul partenerului şi slobozi un suspin ca o tânguire. Rămaseră un moment nemişcaţi, apoi începu să o mişte în sus şi în jos lipită de el, pătrunzând-o cu o mişcare violentă, care aproape că o duru. Juisă din nou, dar nu reuşi să se retragă.

— Opriţi-vă, suflă ea, aţi mers prea departe.

Picioarele depărtate pluteau la suprafaţa apei. Costumul de baie alb, dat la o parte, nu o deranja deloc. El se retrase puţin, permiţându-i să-şi tragă sufletul. Luisa simţea că i se învârteşte capul, apoi nu se mai gândi decât la negrul frumos care o

poseda. Apa clipocea în jurul lor. Chiar dacă ar fi fost lume pe plajă, nu şi-ar fi dat seama ce făceau.

Cum aproape ieşise din ea, o pătrunse iarăşi, de data asta mai adânc şi mai brutal. Repetă figura de trei ori, până când tânăra juisă încă o dată. Jimmy tremură subit din tot corpul, buzele i se răsfrânseră dezvăluindu-i dinţii albi, iar Luisa avu senzaţia că sexul se mărea şi mai mult în ea, apoi se goli în lungi sacade care îl făcură să geamă de plăcere. Rămaseră înlănţuiţi un timp, apoi ea îşi reveni treptat, întrebându-se cum de îi cedase atât de repede acestui necunoscut. Jimmy îi mângâia trupul peste costumul de baie. Atunci, ea îşi dădu seama că nici măcar nu se sărutaseră şi că nu avea chef să iasă din ea.

*

* *

Malko opri în micuţa parcare a hotelului *Spice Island* şi se duse la bungalou. Luisa nu era înăuntru.

Cercetă plaja. Nici aici nu văzu pe nimeni. Dispăruse şi Jimmy. Malko fu nevoit să meargă mai mult de un kilometru sub soarele arzător, apoi îi zări pe Luisa şi pe Jimmy. Mergea cu soarele în spate şi de aceea nu îi vedea bine. Privi intrigat cele două siluete înlănţuite în apă, care practic nu se mişcau. Doar capetele se zăreau la suprafaţa apei liniştite. Deodată, îşi dădu seama de anomalie: Jimmy trebuia să fie mult mai înalt decât Luisa.

La acea depărtare de mal. El ajungea cu picioarele pe fund, dar ea? Cum de se aflau la aceeaşi înălţime? Privi mai atent şi observă că Luisa avea braţele încolăcite în jurul gâtului bărbatului. Într-adevăr, ea îşi lua datoria în serios. Agasat, Malko se întoarse la bungalou. Ceea ce îşi imagina el după o îndelungată abstinenţă, îi punea pântecele pe jar. Dar îşi spuse că nu puteau face dragoste prin costumul de baie şi asta îl mai calmă un pic.

*

* *

Ieşiră în sfârşit din apă. Luisa îşi controlă slipul. Nu se vedea nicio urmă după cele petrecute. Jimmy îşi luă tranzistorul şi puse din nou *reggae.* Se întoarseră mergând prin apă. După ce

parcurseră câţiva metri, negrul o întrebă puţin nelinişstit:

— A fost bine?

Luisa se uită la el cu o expresie amuzată şi plină de extaz.

— Aşa procedaţi cu toate turistele?

— Nu, însă la aeroport, am remarcat că aveţi fese frumoase şi asta mi-a plăcut la dumneavoastră…

— Dar nu eram singură…

El izbucni în râs.

— În rare cazuri femeile care vin în Grenada sunt neînsoţite, dar toate îl preferă pe Jimmy.

Cel puţin era sigur pe el. După un moment de tăcere, el adăugă brusc:

— Dacă v-a plăcut atât de mult, atunci îmi daţi douăzeci de dolari americani?

Luisa fu atât de şocată, încât rămase pe loc. Jimmy era cât se poate de serios.

— O faceţi pentru bani? şopti ea.

El aprobă din cap.

— Bineînţeles! Şi femeile îi plătesc pe bărbaţi… Adoră să se reguleze cu mine. Am stat un an în Barbados şi am câştigat foarte bine. Toate englezoaicele vin să şi-o tragă cu negri… Şi plătesc pentru asta. Am fost nevoit să mă întorc din cauza vizelor…

Luisa era stupefiată.

— Aici toate fetele vă plătesc?

Jimmy clătină cu tristeţe din cap.

— Cam greu. Cele de la universitate nu au bani. Ca să nu mai vorbesc despre cele hippie…

Luisa porni din nou.

— Numai cu asta vă ocupaţi?

— Mai fac parte şi din Comitetul de Apărare a Revoluţiei, zise el cu mândrie. Trebuie să ne pregătim ca să respingem un atac al mercenarilor plătiţi de fostul preşedinte Gairy. Trebuie să fim vigilenţi… De aceea mă duc aşa de des la aeroport. Şi-apoi, am puşca la mine şi fac antrenament…

Luisa memora tot ce-i spunea. Bănuielile lui Malko se adevereau. Acest gigolo era puţin şi agent. Negrul întrebă:

— Prietenul dumneavoastră nu va spune nimic când va vedea că venim împreună?

Luisa nu pierdu ocazia:

— Nu, dacă îi găsiţi şi lui o băştinaşă frumoasă… zise ea cu un râs complice.

El o privi cu coada ochiului.

— Ah. Bine. Nu este deloc greu, trebuie să mergi la balul de la *Yacht-Club*, vineri seara. Sau să te plimbi puţin. Fetele de pe aici sunt foarte iubăreţe. Am să vorbesc cu o prietenă.

Se apropiau de hotel. Jimmy o întrebă, puţin cam nelinişţit:

— Ei, îmi daţi cei douăzeci de dolari?

*
* *

Luisa intră ca o vijelie în bungalou, udă leoarcă şi cu ochii strălucitori, apoi îi întinse mâna lui Malko.

— Aveţi dolari? Daţi-mi şi mie douăzeci…

— De ce?

— O să vă explic.

Malko îi îndeplini porunca. Ea ieşi, apoi se întoarse imediat şi se lăsă pe patul ei, izbucnind într-un hohot de râs.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko cu ipocrizie. V-aţi lăsat amăgită de negustorii de coral negru?

Luisa izbucni în râs.

— Da, zise ea, într-un fel.

— Da? făcu Malko prefăcându-se surprins.

Luisa oftă.

— Mi se taie picioarele. O să vă povestesc.

El o ascultă cu îndoială. În final, ea observă:

— Dacă dumneavoastră aţi întâlni pe plajă o fată superbă cu care aţi face dragoste aşa, pe neaşteptate, vi s-ar părea normal? Atunci, de ce nu aş fi şi eu în aceeaşi situaţie? În plus, se încadrează în misiunea noastră…

Oscila între furie şi o excitare pe care nu îndrăznea s-o afişeze.

— Mie îmi este foame, zise el. Să mergem să mâncăm. Am găsit-o pe Wendy Howard.

— Eu mă duc să fac un duş.

Malko privi cum dispare costumul de baie alb. Era tulburat. MI 6 îi dăduse o parteneră într-adevăr neobişnuită.

Luisa apăru cu ochii încercănaţi, dar dată din nou cu ruj, îmbrăcată într-un pantalon din lastex negru, strâns pe corp. Se îndreptară către Lance aux Epines. Malko voia să meargă la *Red*

Crab, însă greşi drumul. Se întoarseră şi ajunseră la hotel. Parcarea era pustie.

— Haideţi să aruncăm o privire, îi propuse Malko.

Interiorul era superb. Lemnărie de mahon, faianţă în diverse culori, o verandă ce domina un golfuleţ şi bungalouri aşezate în terase. Însă ventilatoarele nu funcţionau, iar chelnerii se fâţâiau prin hol. În sala de mese, un funcţionar mânca supă dintr-un bol. O inscripţie anunţa: *Secret Harbor Hotel.* Malko întrebă dacă puteau să mănânce. Chelnerul păru surprins, şi se scuză:

— Avem doar patru clienţi, îi explică el. Turiştii nu vin deloc aici. Este prea departe.

Îi conduse la o masă cu vedere spre golf. Parcă erau la Acapulco... Florile parfumau aerul cu mireasma lor. Erau la al doilea *daiquiri,* când auziră zgomot de paşi pe gresie. Apoi auziră liste voci vorbind în spaniolă. Malko se întoarse exact la timp şi văzu un negru cu o statură de colos, care se aşeză pe unul dintre taburetele de la bar, între doi tipi de talie normală. Barmanul îi servi imediat.

Malko avu senzaţia că cineva îi strângea inima cu cleştele. După descriere, bărbatul care stătea cu spatele la ei trebuia să fie King-Kong Gimenez, cubanezul care îl torturase pe Malcolm Siddeley.

Ce căuta aici, la câţiva metri de Malko? Intrigată, Luisa nu slăbea din ochi spinarea monstruoasă. Alţi doi negri se alăturară celor trei şi începură să discute în spaniolă despre pescuit, despre sezonul ploilor, despre preţul scăzut al nucşoarei. Vocile răsunau în localul pustiu. Nu îi băgară în seamă pe Malko şi pe prietena lui. Li se aduseră peşte prăjit şi o porţie imensă de *daiquiri.* Altceva nici nu aveau... Mâncară în tăcere, aşteptându-se în fiecare moment să se întâmple ceva. Atmosfera din acest hotel bine întreţinut era apăsătoare. După un sfert de oră, cei cinci bărbaţi se ridicară şi plecară de la bar. Malko era fascinat de silueta imensă a lui King-Kong. În parcare se auzi zgomotul unui motor, iar Malko se relaxă în sfârşit.

— Credeţi că a fost o întâmplare? îl întrebă cu tristeţe Luisa.

Era pentru prima oară când vedea că îi este teamă.

— Sper, zise Malko, şi sunt convins. Sunt prea şmecheri ca să se afişeze în văzul lumii.

Salata de fructe era foarte anemică. Malko evită să comande cafea. În hol, un negru îi întrebă zâmbitor dacă au mâncat bine.

— Foarte bine, răspunse Malko, Apropo, cine erau tipii care au venit, vorbeau spaniola. Erau cubanezi cumva?

Figura negrului se crispă. Se apropie de Malko şi îi şopti:

— Da. Erau cu doi membri în Comitetul de Apărare a Revoluţiei din Lance aux Epines. Vin aici în fiecare săptămână să verifice dacă hotelul este deschis. Altminteri, îl bagă pe proprietar la închisoare. Totuşi, avem patru clienţi... Păcat. Ne-am pus atâtea speranţe în domnul Bishop. Dar nu mai este el şeful...

— Dar situaţia nu se poate schimba?

— Nu, domnule. Ne-a spus că timp de zece sau douăzeci de ani, nu vor mai fi alegeri, pentru că populaţia nu vrea...

Bătrânul se îndepărtă cu paşi mărunţi. Maşinuţa era ca un cuptor. Merseră din nou pe drumeagurile pline de praf şi accidentate. Nu era niciun biciclist, puţini pietoni şi mereu aceleaşi case abandonate. Ajunseră la marginea unui golfuleţ pustiu, unde îşi jucară din nou rolul de turişti, oprindu-se ca să se scalde. Pe neaşteptate, câţiva tineri se iviră de nicăieri care îi îmbiară cu veşnicul coral negru. Fără să ştie, erau supravegheaţi în permanenţă. Luisa înota încet, aproape atingând nisipul cu picioarele.

— Va fi foarte greu, spuse ea. Aş vrea să plec cât mai repede de aici.

— Se poate, zise Malko. Ne certăm puţin în public, apoi vă urcaţi în primul avion. Eu am să rămân.

Luisa se întunecă dintr-odată.

— Ba nu, spuse ea pe un ton sec, nu se poate. De altfel, aveţi nevoie de mine pentru contactele cu oamenii noştri de aici.

— Interludiul dumneavoastră cu Jimmy nu v-a mai liniştit puţin? o întrebă cu perfidie Malko

Luisa îl privi cu răceală.

— Vorbiţi prostii. Nu este primul bărbat care îmi provoacă plăcere. Lucrează pentru adversarii noştri. Să fiţi sigur că nu va precupeţi o secundă ca să mă bage la închisoare...

Malko nu spuse nimic, fiindcă ştia că are dreptate. Puştii se uitau la ei în liniştea de pe plajă. Malko luă o hotărâre bruscă.

— La noapte, voi încerca s-o contactez pe Wendy Howard.

— Vin cu dumneavoastră, îl anunţă Luisa Herrera pe un ton egal.

Capitolul VI

Farurile maşinuţei luminară o capră pe care Malko o evită la timp, cârmind volanul. Drumul sinuos ce ducea în Lance aux Epines era complet pustiu. Era sigur că de la *Spice Island* nu îi urmărise nimeni. În dreapta, apăru o pată luminoasă. Era restaurantul *Red Crab* pe care îl zărise Malko pe lumină, singura oază animată, când totul era mort începând cu opt seara.

— Să ne oprim aici, sugeră Malko.

Parcarea restaurantului era plină de maşini. Mesele erau ocupate şi afară şi înăuntru de perechi tinere. Malko intră. Doi barmani negri îşi făceau de lucru după tejgheaua de mahon. Semăna cu o cârciumă englezească cu aer tropical. Undeva în spate, în partea stângă, era şi o ţintă pentru săgeţi. Studie clienţii, iar privirea se opri asupra unui grup care stătea la o masă lângă bar. Erau trei fete şi un băiat. Una dintre ele era Wendy Howard, fata cu bandană cu care se întâlnise de dimineaţă.

Malko o studie. Era foarte blondă, cu ochi albaştri, cu trăsături fine, cu un piept mic, cu picioarele goale, ce se iveau dintr-un şort alb, model englezesc. Discuta cu o halbă de bere în faţă. Malko şi Luisa se instalară la bar şi comandară meniul zilei: pui cu sos curry. Ca să-şi păstreze mintea limpede, Malko îşi comandă un Perrier cu *daiquiri.* Fură serviţi cu o repeziciune demnă de toată lauda. Terminară de mâncat, dar Wendy Howard tot mai discuta cu prietenii ei.

— Să plecăm, spuse Malko.

Noaptea era plăcută şi caldă. În loc s-o ia către *Spice Island,* se îndreptă spre Lance aux Epines. La cinci sute de metri mai departe, o luă brusc la dreapta, pe un drumeag, apoi stinse farurile şi aşteptă. Nu îi urmărise nimeni. Casa lui Wendy Howard se afla la un kilometru. Urcară dealul şi trecură prin dreptul ei. Era cufundată în întuneric. Malko conţină drumul, coborând spre Prickly Point. Farurile luminară o inscripţie în faţa unei vile: „FOR SALE”. Pătrunse pe proprietate, claxonă şi aşteptă. Nicio reacţie. Nu erau servitori. Atunci stinse farurile.

— Aşteptaţi-mă aici, îi spuse el Luisei. Dacă vine cineva, îi

spuneţi că îl căutaţi pe domnul Robin. După aceea plecaţi şi mă aşteptaţi în parcarea de la *Red Crab.*

— Vreau să vin şi eu!

— Nu, zise Malko.

Coborî din maşinuţă şi plecă pe jos prin întuneric, pe marginea drumului. Ce mai otravă şi Luisa asta! Liniştea era absolută, se auzea numai bâzâitul insectelor, iar noaptea era destul de senină ca să se poată orienta cu uşurinţă. După un sfert de oră, zări masa întunecată a vilei lui Wendy Howard. Puţin mai departe, se înălţa o clădire mai mică, în mod sigur locuinţa personalului de serviciu. Se opri, ascultă, dar nu i se păru nimic suspect, apoi îşi continuă drumul ocolind vila şi ajunse pe veranda pustie. Ascultă iarăşi cu atenţie, căci nu ştia dacă Wendy locuia singură. Se aventură pe verandă şi o cercetă. Se pregătea să se instaleze aici, ca să o aştepte pe englezoaică, când zări o fereastră întredeschisă.

Reuşi să strecoare degetele sub geam şi reuşi să-l ridice, descoperind o încăpere cufundată în întuneric. Ezită o clipă, căci nu dorea să aştepte afară. Cum va reacţiona Wendy când va găsi un străin pe veranda ei în toiul nopţii? Va ţipa şi îl va da de gol pe Malko.

El se hotărî, încălecă pervazul şi luă o grenadă cu gaz, capabilă să imobilizeze şi un uriaş în câteva secunde fără să facă cel mai mic zgomot. Fiola era ascunsă într-un tub de fixativ ca să nu dea de bănuit la vamă.

Malko asculta stând în picioare în mijlocul încăperii. În casă, era şi mai multă linişte. Se mai calmă puţin, când auzi o serie de zgomote înfundate care veneau din fundul încăperii, dar nu avu răgazul să le identifice.

Mai mult ghici decât văzu o masă întunecată care se năpustea asupra lui, apoi simţi o greutate pe piept, auzi un mârâit scurt şi imediat o durere ascuţită în braţul stâng care îl făcu să ţipe. Avu senzaţia că fusese strâns într-o capcană din oţel, se zbătu şi simţi o răsuflare caldă. Era un câine dresat special ca să atace.

Malko se rostogoli împreună cu animalul la pământ. Intrase în panică. Dacă lătra, trezea toţi vecinii. Durerea din braţ îl împiedica să gândească. Dacă nu ar fi ridicat braţul, câinele i-ar fi înfipt colţii în gât.

Scoase cuiul de siguranţă al grenadei cu gaz şi o îndreptă

spre botul câinelui, îşi ţinu respiraţia, apoi apăsă pe butonul declanşator. Câinele îl lovea cu labele în piept, dar nu dădea drumul mâinii... Şuieratul gazului acoperi mârâielile animalului. La început nu se întâmplă nimic. Dacă era descoperit acum, misiunea lui se ducea de râpă şi risca să aibă aceeaşi soartă ca Malcolm Siddeley. Deodată, i se păru că strânsoarea colţilor mai slăbeşte un pic. Dădu drumul grenadei, îl apucă pe câine de gât şi îl trase înapoi. Animalul se lăsă cu un mârâit slab. Închise botul în gol şi deveni moale ca o cârpă, după care căzu la podea cu un zgomot înfundat. Malko se ridică, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Muşcătura îl ustura îngrozitor. Abia îşi recăpătă suflul. Din fericire, se luptase cu animalul în linişte. Acum putea să o aştepte pe Wendy Howard.

Încet, încet se linişti, supraveghind exteriorul, însă nu observă nimic suspect. Puţin mai târziu, zări lumina farurilor. Wendy conducea cu viteză. Maşina se opri şi auzi paşi pe pietriş. Stătu nemişcat, auzi uşa de la intrare, apoi se lăsă o linişte totală.

Malko străbătu uşurel încăperea în care se afla. Holul era cufundat în întuneric. Tânăra se dusese la culcare. El înaintă un pas, auzi duşumeaua scârţâind şi holul fu inundat de lumină. Malko se întoarse şi văzu o mână care ţinea un pistol scurt cu amortizor. Împuşcătura înfundată îi trimise în artere un val de adrenalină. Glonţul sparse un geam undeva în spatele lui. Din instinct, înaintă spre agresoare şi cu braţul rănit îi trase una peste mâna în care avea pistolul exact în clipa în care mai trase o dată. Arma căzu jos cu zgomot, Wendy strigă, iar Malko îi puse mâna la gură şi o lipi strâns de el.

— Nu vă fie teamă! zise el. Sunt un prieten de-al lui Malcolm!

Ea se zbătu câteva clipe, apoi se linişti. Malko îi dădu drumul şi se dădu câţiva paşi înapoi ca să o cerceteze. În ochii albaştri încă i se citea groaza, bandana îi căzuse în timpul luptei, eliberând un torent de păr blond. Buzele îi tremurau. Se uită la Malko stupefiată.

— Cine sunteţi? Cum aţi intrat?

— Pe fereastra de la living.

— Unde e câinele?

— Am fost nevoit să-l neutralizez.

— Titus!

Wendy Howard se repezi ca o nebună în living şi aprinse lumina. Malko luă cu mare grijă pistolul şi o urmă. O găsi

îngenuncheată cu imensul ciobănesc german în braţe. Tânăra englezoaică se uită la el cu lacrimi în ochi şi cu furie.

— Mi l-aţi omorât! Datorită lui am ştiut că e cineva în casă. Întotdeauna vine să mă întâmpine…

— Nu a murit, o linişti Malko. M-a atacat. Am fost nevoit să mă apăr folosind gaz paralizant. Este doar adormit. Dacă prezenţa mea aici ar fi fost descoperită, ar fi putut avea consecinţe grave şi pentru mine, şi pentru dumneavoastră.

Wendy Howard îşi apropie faţa de botul câinelui ca să se asigure că respiră, apoi îl lăsă jos şi se ridică ştergându-şi ochii. Îl privea pe Malko cu atenţie şi neîncredere.

— Ce doriţi?

— Mă numesc Malko Linge şi vin din partea celor pentru care lucra Malcolm Siddeley. Cred că numele de James Harrisson vă spune ceva. Din păcate, nu a avut timp să vă anunţe vizita mea. Pe de altă parte, ştiu că i-aţi fost de mare ajutor lui Malcolm…

Expresia lui Wendy se schimbă imediat. Clătină din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă că Malko se află aici, apoi îl întrebă:

— Cum aţi ajuns în Grenada?

— Ca turist, cu identitate falsă.

— Nu-mi vine să cred că sunteţi aievea! oftă ea. Am crezut că l-au uitat cu toţii pe Malcolm. În acest mediu, nu prea eşti sentimental…

Malko se abţinu s-o contrazică. Braţul stâng îl durea din ce în ce mai tare. Lăsă privirea în jos şi zări sângele care îi îmbibase cămaşa. Wendy observă şi ea.

— Oh, *My God!* Sunteţi rănit?

— Sunt colţii lui Titus al dumneavoastră, zise el. Aveţi vreun pansament?

— Veniţi cu mine.

O urmă în baia care se afla la primul etaj şi unde mirosea a lavandă. Îşi scoase cămaşa. Chiar deasupra cotului, braţul avea urmele roşii ale colţilor. Wendy cotrobăia în dulăpiorul cu medicamente după alcool, pansamente şi vată. Începu să-i cureţe rana cu blândeţe.

— Bine că nu e prea adâncă. L-am dresat ca să mă apere.

Malko scrâşni din dinţi când îi dădu cu alcool. Wendy termină de curăţat şi lipi un pansament cu leucoplast peste rană.

— Acum, începu ea, ce faceţi în Grenada?

Malko o privi pe tânără cu o expresie gravă.

— Să continuu misiunea lui Malcolm Siddeley. Nu am ştiut că sunteţi la curent.

Wendy Howard luă un aer grav şi spuse:

— În parte. Când a fost arestat, trebuia să primească un document important de la cineva, dar nu ştiu de la cine…

Sprijinită de dulăpior, ea se uita la el cu tristeţe.

— Aţi aflat ce i s-a întâmplat? Căci MI 6 nu ştie multe lucruri.

— Recent am aflat de la cineva care a fost eliberat după trei ani de închisoare, spuse tânăra. Un amărât care a fost servitor la scârbele din vechiul regim, Shayne Lockheart. A reuşit să vorbească o singură dată cu Malcolm care i-a dat numele meu. După ce a fost eliberat, a venit la mine, dar era prea târziu. Malcolm murise din cauza torturilor. După aceea, i-au aruncat cadavrul în mare ca să se creadă că s-a înecat.

— Cine l-a aruncat în mare?

— Poliţia politică secretă. Jumătate cubanezi, jumătate grenadezi.

— Nu v-au interogat?

— Nu în mod direct. Ştiu de la servitorii mei că unii membri din Comitetul de Apărare a Revoluţiei le-au pus întrebări, dar nu m-au interogat.

— De ce nu plecaţi din Grenada?

Ochii albaştri ai lui Wendy se întunecară de tristeţe.

— Îmi place ce fac, aici este viaţa mea şi nu aş mai putea să trăiesc la Londra. Şi-apoi, speram să-l găsească pe Malcolm în viaţă… Între noi era o diferenţă foarte mare de vârstă, dar ne înţelegeam…

Ochii se umeziră din nou. Malko o studie. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Picioarele bronzate care se iveau din şortul alb erau musculoase şi delicate. Prin bluză, se ghicea un piept ferm, nelăsat, iar figura răspândea vioiciune, poftă de viaţă şi un echilibru profund. Era o femeie alături de care era plăcut să trăieşti. Ea îşi şterse cu discreţie lacrimile care îi periau ochii şi îl întrebă:

— Cu ce aş putea să vă ajut?

— Încă nu ştiu, recunoscu Malko, dar nu vreau să vă riscaţi viaţa din cauza mea. Trebuie să iau legătura cu informatorul lui Malcolm, ca să-mi dea documentul promis. Dar mai înainte, trebuie să fac anumite verificări. Nu cunosc felul în care a fost prins Malcolm Siddeley, însă ceilalţi ştiu.

— Nici eu nu ştiu, zise Wendy, mie mi-a spus că totul merge bine. A plecat la cimitir şi nu s-a mai întors. Nu l-a alertat nimic. Poate că a fost urmărit...

— Sau poate că i s-a tras chiar de la informator, sugeră Malko. Aţi auzit cumva de vreo arestare recentă. În mediile conducătorilor acestei insule?

— Nu, răspunse tânăra englezoaică, dar nu aflăm chiar tot. Cunoaşteţi numele celui pe care Malcolm îl „trata”?

— Da.

Ea nu îl întrebă, dar era încruntată.

— S-ar putea ca cineva să vă ajute, zise ea după o scurtă clipă de tăcere. Enzo Pisani, un prieten de-al lui Malcolm cu care naviga. Locuieşte mai sus de Old Fort Road, în Saint-George’s. La el trebuia să cineze Malcolm când a dispărut. Alesese o cutie poştală moartă în cimitir, pentru că era în drum când se ducea la Enzo. Acesta a fost extrem de şocat de moartea prietenului său. Ştie că a fost o crimă. Sunt sigură că vă va ajuta dacă va putea.

— Nu aş vrea să-l compromit.

— Oh. Este un om foarte respectat pe aici. Au nevoie de el. Conduce programul de ajutor acordat Grenadei de Naţiunile Unite.

— Aş avea nevoie de un mic „scenariu” ca să mi-l apropii, zise Malko.

Wendy reflectă puţin, apoi figura i se lumină.

— Mi-a venit o idee. Duceţi-vă la *Yacht-Club* şi întrebaţi dacă nu au vreun velier de închiriat. Vă vor trimite la Enzo Pisani. Se ocupă de un velier al unor prieteni de-ai noştri, *Thames* pe care îl închiriază turiştilor. După aceea îi veţi spune că eu v-am trimis. Între timp, voi vorbi cu el.

— Mi se pare extraordinar, acceptă Malko. Dar cel cu care a fost la închisoare?

— Shayne? Ah, nu ştiu dacă vă va fi de folos. Este amabil, însă... L-am angajat o săptămână la mine. Apoi şi-a găsit o casă unde face de toate. Urăşte regimul actual, fireşte, dar nu este prea de încredere.

— Unde aş putea să-l găsesc?

— Locuieşte în casa albă de la marginea drumului spre Gwa Kay, care a fost închiriată de nişte fete puţin cam ţicnite. Se duc zilnic pe jos la cumpărături în Grand Anse Shopping Center, pe

la amiază. Una dintre ele cară mereu după ea un amărât de Yorkshire. Fac autostopul destul de des. Pomeniţi-i de mine lui Shayne, căci mă adoră.

— Vă mulţumesc, îi spuse Malko.

Braţul tot îl mai durea, dar nu-şi regreta escapada, deşi Luisa îl aştepta cu nerăbdare.

— Cum vom păstra legătura? o întrebă el.

— La Grand Anse Shopping Center. Eu mă duc în fiecare zi pe la şase seara. Mereu este aglomeraţie şi va fi uşor să discutăm fără să atragem atenţia.

Malko o privi cu admiraţie.

— Sunteţi o adevărată profesionistă...

— Tatăl meu a avut o funcţie importantă în MI 5, spuse ea. Am fost crescută în această atmosferă. Cred că o să mai aştept cu vânzarea casei... Până când veţi reuşi. Dar fiţi foarte prudent. Adineauri am tras fiindcă am crezut că au venit să mă aresteze. Stăteaţi în umbră şi nu v-am văzut chipul. Cubanezii fac ce îi taie capul aici. Puteţi să dispăreţi fără urmă pentru totdeauna. Uitaţi-vă ce a păţit Malcolm.

— Nu este periculos să aveţi o armă aici?

— Ba da. Dar o ascund bine. Este un cadou de la Malcolm. Nu vreau să cad vie în mâinile lor...

Avea din nou lacrimi în ochi. Se calmă şi spuse cu voce mai fermă:

— Trebuie să reuşiţi. Vă voi ajuta. Ca Malcolm să nu fi murit degeaba. Aţi venit singur în Grenada?

— Nu, răspunse Malko.

Îi povesti pe scurt despre dispozitiv şi despre rolul venezuelenilor.

— Îl ştiu puţin pe Gonzalo Campanero, jucătorul de tenis, zise ea. Şi eu joc la *Calabash.* Veniţi, sper că nu v-a văzut nimeni.

Coborâră. În micul antreu, Wendy îl sărută subit pe Malko. O clipă, îi simţi trupul cald lipit de el, apoi se depărtă cu un surâs puţin jenat.

— Mult noroc!

*

* *

Luisa Herrera aştepta nemişcată în întuneric. Nici ei nu-i lipsea sângele rece. În timp ce coborau spre *Spice Island,* Malko

îi povesti ce aflase, iar ea îl asculta cu atenţie. Ajunseră la bungalou fără să întâlnească pe nimeni. În fine, aerul condiţionat funcţiona! Epuizat fizic şi nervos, Malko se culcă, stinse lumina şi începu să reflecteze. Fiecare pas pe care îl va face putea să fie un pericol de moarte. Chiar de a doua zi, începea să joace ruleta rusească. Era sigur că agenţii cubanezi îl pândeau. Totul era să afle în ce loc. Era un lucru greu să facă în aşa fel încât să nu le iasă în cale...

*
* *

Fata cocoţată pe tocurile înalte înainta cu un mers săltat pe marginea drumului, legănând punga de plastic în care avea un peşte, iar cu mâna dreaptă târa după ea un căţeluş. Un şort foarte scurt, la limita decenţei, se mula pe fesele rotunde, iar tricoul era cu două numere mai mic. Auzind zgomotul motorului, ea se întoarse şi ridică mâna în care avea punga de plastic. Malko opri. O observase de când ieşise din Shopping Center, de la o sută de metri depărtare.

— Unde mergeţi?

Ea se uită la el cu o figură de copil, dar machiată, cu gene foarte lungi şi gura roşie.

— Nu prea departe, la centrala telefonică.

— Bine. Urcaţi.

Se aşeză lângă el cu o mişcare graţioasă şi porniră la drum. În maşinuţă, picioarele ei păreau şi mai lungi şi mai ales, foarte frumos bronzate. Căţeluşul se culcase pe podea.

— Sunteţi turist? îl întrebă ea.

— Da. Zise Malko. Locuiesc la *Spice Island.*

— Se pare că nu prea e lume pe acolo, nu-i aşa?

— Da, se pare că nu prea e înghesuială... Sunteţi în vacanţă?

— Nu. Sunt şomeră! Am fost stewardesă la Lakker Airways. Mi-am luat îndemnizaţia de concediată şi am venit să stau la soare cu nişte prietene, o stewardesă suedeză şi una englezoaică. Dacă ştii să te descurci, poţi să trăieşti cu bani puţini. *Ganja*[25] creşte în grădină, iar universitatea e plină de tipi ca lumea. (Râse.) Trăim pe picior mare, ce mai! Trebuie într-adevăr să nu te pricepi ca să scapi o asemenea ocazie... Ah, am ajuns, luaţi-o la stânga.

---

25 *Marijuana*

Malko zări o vilă imensă albă, aşezată puţin mai sus faţă de drum. Maşinuţa urcă cu greu panta, care ajungea în parcarea din spatele casei.

— Pe mine mă cheamă Sharon, spuse stewardesa. Doriţi să beţi ceva?

— Cu plăcere.

Pătrunseră într-o încăpere întunecoasă, cu obloanele trase. Dintr-un difuzor agăţat în tavan, se auzea o melodie reggae. Într-un hamac agăţat în mijlocul camerei, se distingea o masă umană nedistinctă. Malko se obişnui cu întunericul şi zări o blondă goală, contopită cu un negru cu părul împletit în codiţe, ca nişte beţe de tobă. Amândoi fumau marijuana.

— Ea este Solveig, spuse Sharon. Cu prietenul nostru Ersto, furnizorul de *ganja...*

Cei doi îi zâmbiră lui Malko.

— El este un prieten, spuse Sharon. Apropo, cum vă cheamă?

— Mark.

El o urmă pe o terasă imensă care dădea spre stradă. În depărtare, se zăreau clădirile universităţii şi bungalourile hotelului *Spice Island.* O fată goală-puşcă, lungită pe burtă, citea revista *Cosmopolitan.* Era brunetă cu părul lung.

— Ea e Liz, îl informă Sharon.

Liz îi făcu semn cu mâna fără să se deranjeze. Sharon lăsă punga cu peşte din mână şi îşi trase tricoul peste cap, lăsând vederii un piept la fel de bronzat ca şi restul corpului.

— Aici suntem relaxaţi, îl informă ea.

Lucru evident. La fel procedă şi cu şortul. Sharon era blondă de la natură. Se întoarse spre terasă şi strigă:

— Shayne. Vrei să ne prepari câteva *daiquiri?*

Malko se uită în direcţia în care strigase şi privirea i se opri la ceva nemaivăzut. Părea o lăcustă imensă şi neagră, lungă de un metru. Numai că era un bărbat. Era un bărbat mort de slab, îmbrăcat cu un şort vechi albastru, care stătea pe vine, astfel încât umerii îi atingeau genunchii. Efectiv era doar piele şi os. Malko se întreba cum putea să se îndoaie atât de mult. Ar putea încăpea într-un cub cu latura de şaizeci de centimetri. Cu capul aplecat într-o parte, acesta citea o bucată de hârtie pusă pe jos, plină de mâzgăleli confuze.

Se ridică. Când stătea în picioare, era şi mai costeliv. Un schelet. Ca şi cum nu ar fi auzit ce îi spusese Sharon, el se

apropie încetişor de Malko, cu un zâmbet ciudat şi temător. Faţa suptă evoca mai mult un mort decât un om viu.

— Vreţi să auziţi ceva foarte interesant? îl întrebă el pe Malko, de parcă s-ar cunoaşte dintotdeauna.

— De ce nu? răspunse Malko. Despre ce este vorba?

— Despre viaţă, începu negrul cu o sclipire în priviri. Şi despre moarte. Eu cunosc reţeta refacerii lumii. Este cartea de căpătâi care nu va fi publicată niciodată…

I se vedeau toate oasele. Parcă ar fi scăpat de la Auschwitz… Sharon oftă cu milă.

— Shayne, începu ea cu amabilitate, prepară-ne mai întâi câteva *daiquiri.* Ne povesteşti după aceea.

Ascultător, negrul dispăru în bucătărie. Sharon îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Shayne este ţăcănit un pic. L-au adus în asemenea hal în închisoare, dar este un om bun.

Malko îşi mai revenise din şoc. Tocmai o cunoscuse pe ultima persoană care l-a văzut pe Malcolm Siddeley în viaţă, în afară de ucigaşul lui.

Capitolul VII

Omul-lăcustă apăru din nou. Înotând în şort, cu un zâmbet misterios pe buze, aducând o tavă cu pahare şi o carafă de *daiquiri.* O puse jos şi se întoarse în colţul lui unde se ghemui ca un animal. Malko nu îşi putea lua ochii de la el. Era fascinat. Genunchii erau la fel de ascuţiţi ca şi coatele. Sharon turnă cocteilul în pahare.

— De ce este aşa de slab? o întrebă Malko. Nu mănâncă?

— Nu mai poate, spuse englezoaica. Se pare că în închisoare l-au forţat să stea în poziţia asta săptămâni întregi, aproape fără să mănânce. Stomacul i s-a micşorat de tot. Nu mănâncă decât bucăţele de peşte cu sos foarte iute. Nu vrea să se ducă la doctor, căci are un vrăjitor la Woburn, care îi prepară leacuri miraculoase. Aici se simte bine şi nu îi pasă…

Cocteilul era atât de tare, încât putea să ameţească şi un bou. Liz îşi înmuie buzele în pahar şi se adânci din nou în lectură. Nu

era prea vorbăreaţă. Sharon se aşează în poziţia de yoga cu o impudoare absolută şi oftă de uşurare.

— E plăcut aici! Ersto ne aduce *ganja,* Shayne găteşte şi face curăţenie. Toate aparatele de radio transmit muzică trăsnet, şi nici cu regulatul nu o ducem prea rău... Când mă gândesc la oamenii care trăiesc în Europa...

— Printre voi este doar un singur bărbat?

Sharon îi adresă un zâmbet ciudat.

— Ersto este nesătul când nu se droghează. În plus, sunt o grămadă de tipi pe plajă şi la petrecerile de vineri seară de la *Yacht-Club.*

Soarele ardea foarte tare, iar cocteilul părea să se evapore din paharul lui Malko. Acesta auzi deodată dinăuntru nişte gemete sacadate, amestecate cu muzica reggae. Sharon zâmbi.

— Ia te uită, Ersto s-a pus pe treabă...

Shayne îşi ridică ochii de pe peticul lui de hârtie. Se ridică în picioare şi se strecură pe lângă perete, apoi se ghemui într-un loc de unde putea să vadă înăuntru. Sharon zâmbi cu înţelegere.

— Asta-i televizorul lui... Când fumează marijuana, Ersto poate să devină pentru un timp nebun. O dată, ne-a regulat pe toate trei şi nu am juisat.

Ciudată atmosferă. Lui Malko i se păru că Sharon îl privea într-un mod curios. Imperturbabilă, Liz nu îşi ridicase ochii din revistă. Malko se întreba cum va reuşi să între în vorbă cu Shayne, când auzi un trosnet, urmat de ţipete şi de hohote de râs. Sharon se duse în grabă înăuntru, iar el o urmă. Ersto, negrul, şi partenera lui s-au încurcat în plasa hamacului care a căzut pe jos. Coarda cu care era prins s-a rupt sub zguduielile împerecherii...

Fără să se tulbure, se duseră în pat. Ersto se năpusti asupra lui Solveig, penetrând-o dintr-o mişcare violentă, apoi începu s-o pistoneze încetişor şi regulat. Corpul suedezei era extrem de alb. Ca să i se ofere mai bine, îşi prinse gleznele cu mâinile şi se deschise precum un compas, cu capul dat pe spate şi gemând din ce în ce mai tare. Sharon se scutură şi se duse pe terasă.

— Putoarea asta îmi face poftă să mă regulez! Fiindcă nu suportă soarele, nu se gândeşte decât la asta...

Ţipetele şi gemetele nu conteneau. Malko se tulbură şi el. Sharon se lungi pe un prosop, expunându-şi sexul blond la soare. Se auzi un ţipăt sălbatic, apoi nimic. Sharon oftă. Shayne

se ascunse în întunericul camerei, iar Malko auzi o bătaie în uşa bucătăriei. Sharon închisese ochii.

— Mă duc să iau puţină apă, zise el.

Străbătu încăperea. Ersto şi suedeza zăceau înlănţuiţi şi nemişcaţi ca o statuie în alb şi negru. Shayne nu era în bucătărie, ci la umbră pe altă verandă, în poziţia obişnuită, cu mâzgălelile lui în faţă. Văzându-l pe Malko, se ridică şi veni la el cu un surâs timid.

— Vreţi să vă vorbesc despre cartea mea?

— Bineînţeles, zise Malko. Aţi scris-o în închisoare?

— Fireşte! Dar în capul meu, că nenorociţii ăia nu mi-au dat hârtie... Trei ani de zile m-am şters la fund cu frunze de bananier. (Vorbi în şoaptă.) Într-o bună zi, dacă Eric Gairy va veni din nou la putere, îi va omorî pe toţi... Dacă aţi şti ce mi-au făcut... Au spus că sunt nebun...

— De ce v-au dat drumul?

— Pentru că le-a fost frică, spuse negrul pe un ton serios. Am aflat o grămadă de lucruri. Începusem să ştiu cum să trec prin ziduri. Aveam puteri. Nu au vrut să aibă neplăceri, dar oricum au avut. Eu merg la un mare vrăjitor din Woburn care practică voodoo. Îmi va confecţiona un talisman cu puteri miraculoase. Se vor îmbolnăvi cu toţii şi vor muri. (Râse.) Nimeni nu va şti din ce cauză. (Deveni brusc serios.) Numai că mă costă foarte mult şi trebuie să fac rost de bani. Să nu spuneţi nimănui, zise el deodată îngrijorat.

— Nu voi sufla o vorbă, îl asigură Malko. I-au făcut rău şi unui prieten de-al meu, un englez pe nume Malcolm Siddeley.

— Malcolm?

Infirmul, aproape că îşi lipi faţa de a lui. Avea o privire de nebun.

— Sunteţi prieten cu Malcolm! L-am cunoscut. O dată, l-au lăsat prin curte, în timpul unui transfer. Mi-a povestit ce i-au făcut şi mi-a cerut să anunţ pe cineva...

— Şi aţi făcut-o?

— Da. *A very beautiful lady*[26]. Însă eu am ieşit abia după două luni... Îl auzeam ţipând. Se afla la subsol, unde numai cubanezii au voie. L-au omorât. Un gardian mi-a spus că l-a văzut pe King-Kong când îi căra cadavrul.

— Cine este King-Kong?

---

26 *O doamnă foarte frumoasă, (n.a.)*

— Şeful cubanezilor. Este foarte puternic şi foarte rău. Am auzit că i-a tăiat capul unei fete care nu a vrut să facă ce i-a cerut... Este foarte puternic. Aici, toată lumea se teme de cubanezi. Dacă nu eşti de acord cu Revoluţia, te arestează imediat...

— Şi dumneavoastră nu sunteţi de acord cu ea? îl întrebă Malko cu blândeţe.

Infirmul făcu un salt înapoi, aproape comic.

— Eu! Aş vrea să-i omor pe toţi. Şi o voi face!

Începea să ţipe. Malko îl atinse uşor de braţ şi avu neplăcuta senzaţie că pusese mâna pe un cadavru.

— Liniştiţi-vă, Shayne. Vreau să vă ajut să vă cumpăraţi talismanul. Uitaţi.

Scoase din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari *Eastern Caribbean.* Infirmul o luă tremurând de bucurie. Malko coborî peronul şi se urcă la volanul maşinuţei. Mai avea multe lucruri de rezolvat. În oglinda retrovizoare, îl văzu pe Shayne făcându-i prieteneşte cu mâna.

Când săpai puţin, imaginea idilică a Grenadei se destrăma dintr-odată. Spera ca Enzo Pisani, prietenul lui Malcolm, să fie mai puţin pitoresc, dar mult mai eficient decât Shayne Lockheart.

*

* *

Trăsăturile ascuţite ale Luisei Herrera păreau şi mai subţiate din cauza bronzului. Picioarele lungi şi arămii se iveau din costumul de baie alb cu o graţie senzuală. Umbrela îi acoperea partea de sus a corpului.

— Aţi rezolvat ceva?

— Nu cine ştie ce. Zise Malko. Voi încerca să mă apropii de Pisani, aşa cum m-a sfătuit Wendy Howard.

Luisa se ridică cu un gest graţios.

— Vin cu dumneavoastră, spuse ea pe un ton ce nu admitea replică. Apropo, prietenul nostru, Jimmy s-a întors.

— Mai degrabă este prietenul dumneavoastră...

Luisa nu spuse nimic. Se uită în celălalt capăt al plajei.

— Priviţi, este acolo!

Jimmy se umfla în pene pe plajă, în mijlocul unui grup de turişti dolofani. Malko îl privi îndelung. Să fie mai mult agent

decât gigolo? Insistenţele lui pe lângă Luisa i se păreau dubioase. Doar dacă îi plăcea să îmbine utilul cu plăcutul.

*
* *

Un autobuz vopsit în roşu ca sângele şi verde ca lămâia, cu bănci din lemn, în care se înghesuiau negresele grase, le apăru în faţă învăluindu-i într-un nor de benzină şi aproape că îi făcu să treacă de bifurcaţia care cobora spre portul din Saint-George's, chiar vizavi de birourile primului-ministru. Acest drum bătea toate recordurile la gropi. Erau mai degrabă găuri de obuze. Ajunseră jos deşelaţi...

Yacht-Club era destul de părăginit, cu un vapor vechi şi putrezit, botezat *Aurora,* altul pe trei sferturi ars şi câteva veliere amărâte. Malko urcă la primul etaj al Căpităniei şi făcu exact ce îl învăţase Wendy Howard. Aici dădu peste un alb şi două secretare negrese. Bărbatul stătu puţin pe gânduri când Malko îi spuse că vrea să închirieze un velier.

— Trebuie să vorbiţi cu Enzo Pisani, îi spuse acesta, închiriază unul care se cheamă *Thames, ketch*-ul unui prieten de-al lui. Duceţi-vă acasă la el. Este casa cea mai înaltă de pe Old Fort Road. Întrebaţi de el, toată lumea îl cunoaşte.

Malko şi Luisa plecară cu „scenariul" aranjat. Dacă secretarele erau agente ale Comitetului Apărării Revoluţiei, cererea lor nu avea nimic suspect... Drumul care ocolea laguna avea numai gropi.

Găsiră cu uşurinţă Tanteen Road. La intrarea în Saint-George's, şcolarii mergeau în coloană cântând. Malko prinse cuvintele din zbor: *When the yankee soldiers come. I want to be on the front line...*[27]

Era încurajator. „Carenajul" dormita, iar şirul de bărci de pescuit era aliniat frumos la chei. Parcă era un decor dintr-un desen animat, cu toate casele aşezate în terasă pe colinele pline de verdeaţă care împrejmuiau micul port. Numai acoperişul verde, lung şi mult mai înalt al închisorii arunca o notă sinistră. Capitala îşi etala cei opt mii de locuitori într-un labirint de străzi în pantă abruptă. Malko urcă pe Scott Street, un drum îngust şi animat care şerpuia pe coasta dealului. Se rătăci şi fu nevoit să se întoarcă pentru a ajunge în Church Street, un adevărat

27 *Când soldaţii americani vor sosi, noi vom fi în linia întâi... (n.a.)*

funicular de asfalt.

Panta era foarte abruptă. Avu impresia că maşinuţa nu va reuşi să o urce în veci. Mai întâi că roţile alunecau în gropile enorme. Doi stâlpi pătraţi indicau intrarea în cimitirul din vârful colinei. Drumul îl străbătea în zigzag, urcând din ce în ce mai sus. Malko încetini la ultima curbă şi zări în partea stângă un monument funerar cu nişte coloane mari.

— Asta este cutia poştală moartă, zise Luisa.

— Cu siguranţă.

Trecură prin dreptul ei cu o senzaţie ciudată, apoi coloanele dispărură după viraj. Panorama era minunată: se vedeau portul şi coasta până la extremitatea sudică, adică până acolo unde cubanezii construiau aeroportul.

Mai aveau de străbătut încă cincizeci de metri Casa era construită pe locul unui vechi fort francez. Odinioară, Grenada a aparţinut Franţei, de unde şi numele franţuzeşti date lagunelor şi colinelor… Malko opri în sfârşit pe o mică platformă de ciment pe care se înălţa casa. Apăru un căţel care veni la Malko şi îi linse piciorul, apoi se culcă la loc. Malko şi Luisa înaintară ghidaţi de zgomotul unei maşini de scris.

O secretară stătea la birou şi scria. Se ridică. Era o negresă superbă cu o fustă strâmtă cu nasturi într-o parte, care-i făcea un corp de vis. Sânii în formă de pară se potriveau perfect cu figura vulgară, dar senzuală.

— Am dori să discutăm cu Enzo Pisani, spuse Malko. Ne-au trimis cei de la *Yacht-Club*

Secretara abandonă maşina de scris şi se legănă dinaintea lui Malko

— Poftiţi, este sus.

Malko o urmă pe scara exterioară. Un bărbat cu părul alb citea culcat într-un hamac agăţat de o galerie care înconjura toată casa. Enzo Pisani întrerupse lectura şi se ridică. În ciuda vârstei, avea un corp foarte frumos constituit şi o strângere de mână ca oţelul. Se înclină cu amabilitate şi îi sărută mâna Luisei. Ochii albaştri erau plini de înţelepciune. Secretara îi aruncă o privire tandră.

— Au venit să închirieze *Thames,* zise ea.

— Bine, du-te şi termină de bătut raportul. Ministrul planificării aşteaptă.

Secretara pufni în râs.

— Ştiţi bine că Ministerul Planificării este condus de un cubanez şi vă va arunca raportul la pubelă…

— Se spune „coş de gunoi”, nu „pubelă”, o corectă Pisani. Du-te. Ruth.

Ruth plecă legănându-şi şoldurile care se revărsau într-un mod provocator. Italianul nu se putu abţine să nu observe:

— Ruth este foarte drăguţă, însă îi e teamă să nu-şi rupă unghiile în tastatură. Aşadar, vreţi să închiriaţi un vapor?

Malko îl privi drept în ochi.

— Nu chiar, mărturisi el. Vin din partea lui Wendy Howard. Mă aflu în Grenada ca să cercetez moartea lui Malcolm Siddeley, din ordinul *Foreign Office,* cu titlu oficios. Ţinând seama de împrejurări, sunt obligat să iau în seamă unele măsuri de prevedere.

Ochii albaştri ai lui Pisani se umbriră vizibil şi îi privi pe Malko şi pe Luisa curios şi nedumerit.

— Ah, înţeleg. Puteţi să vorbiţi de faţă cu Ruth. Are un văr în închisoare care a făcut parte din Partidul Naţional din Grenada. Nu poate să sufere regimul actual. De fapt, ce doriţi să aflaţi, domnule…?

— Lorimar. Mark Lorimar. Ea este Luisa Herrera.

Privirea cu care o învălui pe Luisa îi dovedi lui Malko că italianului îi plăceau numai negresele. Se aşeză lângă ei pe banca ce ocupa toată veranda. Priveliştea îţi tăia răsuflarea.

— Mai întâi, aş dori să aflu ce i s-a întâmplat, spuse Malko.

Enzo Pisani îşi trecu mâna prin părul alb.

— Malcolm a fost arestat de poliţia secretă a regimului, care este condus de cubanezi. Priviţi, de aici se vede cartierul lor general. Vedeţi colina cu catargele şi clădirea aceea cu acoperişul verde?

Malko se uită într-acolo şi distinse foarte bine ceea ce îi arăta italianul. Acesta arătă cu degetul puţin mai jos.

— În partea dreaptă, este o clădire mai mică, tot cu acoperişul verde, pe piloni şi cu garaj dedesubt. Eu mă uit uneori cu binoclul… Îi aduc acolo pe suspecţi ca să-i interogheze înainte de a-i încarcera, cu toate că nu au statut legal. Este imposibil de aflat ce se întâmplă cu cei pe care îi arestează. În cazul lui Malcolm, am aflat datorită relaţiilor personale. A fost acuzat de spionaj…

— Pe ce s-au bazat?

— Pe un denunţ din afară. Sovieticii sau cubanezii le-au semnalat faptul că Malcolm a lucrat odinioară pentru Serviciile speciale britanice. L-au pus sub supraveghere şi ştiu că l-au surprins asupra faptului... Eu mă aşteptam să-l expulzeze... Mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Cubanezii sunt foarte brutali.

— Tot ce se poate, spuse Malko, fără să se trădeze. Dar cum aţi obţinut toate aceste informaţii?

— Trăiesc aici de patru ani, spuse Pisani. Se ştie că nu fac politică. Sunt în relaţii foarte bune cu Maurice Bishop, primul-ministru, cu toate că nu iese prea des.

— De ce?

Enzo Pisani zâmbi în colţul gurii.

— L-a părăsit nevasta, o metisă absolut superbă, şi de atunci, nu a prea avut viaţă socială. Ea a plecat în Statele Unite. Era ministrul turismului. Acest lucru a avut un efect negativ...

— Înţeleg, spuse Malko.

Ghici întrebarea pe care Pisani o avea pe buze: care era adevăratul motiv al vizitei lor. Luisa, care stătea picior peste picior, ieşite din rochie până la coapse, îl fixa pe italian de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Iar Malko nu ştia încă în ce mod îl va putea ajuta Pisani. Primul punct era să stabilească legătura, adică să se simpatizeze reciproc. Luisa îşi schimbă poziţia, iar privirea italianului alunecă spre coapsele bronzate. Malko profită de ocazie.

— Încerc să stabilesc împrejurările exacte în care a murit Malcolm Siddeley. Spuse el. Poate că dumneavoastră...

— Eu nu am vrut să mă amestec niciodată în politică, zise cu gravitate Pisani, cu toate că a fost prietenul meu, iar modul în care a murit m-a şocat profund. De asemenea, dacă pot să vă ajut fără să comit ilegalităţi, o voi face.

— Este adevărat că agenţii cubanezi sunt peste tot? schimbă Malko subiectul.

— Sunt peste tot, însă nu se văd pe nicăieri, zise Pisani. I-au închis pe militari în nişte barăci pierdute în pădure. În fruntea fiecărui minister, au pus „consilieri”, plus aceia care conduc noua poliţie secretă. Populaţia nu îi are la inimă pentru că, din cauza lor, nu mai vin turiştii americani. Doar n-o să-i înlocuiască ei pentru că nu au niciun sfanţ. Luna trecută, a sosit un grup la *Calabash* şi au luat o cameră nouă inşi. Oamenii sunt

nemulţumiţi... Preţul cafelei scade, iar cel al nucşoarei la fel, bananele se vând cu şaptesprezece centi kilogramul, iar arborii de cacao sunt vătămaţi. Cubanezii au dat arme, material agricol şi ciment, dar nu au bani... Dacă nu am avea vapoarele de croazieră care opresc în Saint-George's şi dacă populaţia nu ar lucra în străinătate, ar fi şi mai rău. Opoziţia este în puşcărie, ziarele sunt interzise, în afară de săptămânalul guvernului *Free West Indies*, iar viitoarele alegeri vor avea loc abia în anul 2000.

Era încurajator.

— Cubanezii, aşa se spune, vor să construiască o bază pentru submarine, zise Malko.

Pisani clătină din cap.

— Nu cred, dar îşi stabilesc o bază în sudul insulei, la Point Salines, cu celebrul aeroport care va avea o pistă de 3300 de metri, iar o parte avansează în mare. Problema este că nu au făcut niciun studiu ca lumea. Pista se afundă deja în noroi, iar asfaltul importat din Trinidad este de proastă calitate. Au întârziat deja doi ani şi încă nu s-a terminat. În plus, nici nu au bani să cumpere echipamentul electronic... Ce mai încolo şi-ncoace, nu e locul aici ca avioanele cubaneze să facă escală cu soldaţii lor, iar eu cred că altul este motivul „flirtului" dintre Cuba şi Grenada.

Malko se întrebă deodată ce ştia italianul cu adevărat. Acesta îi întinse o mână, dar Malko o refuză. Italianul îi aruncă o privire tăioasă.

— Sunt cam grăbit. Vreţi să veniţi diseară la cină? Ruth ne va pregăti crabi umpluţi, iar eu voi face spaghetti. După aceea, ne vom uita la un film pe video. Dacă nu ai video aici, înnebuneşti. Primesc în fiecare săptămână casete din Barbados.

— Vin cu plăcere, acceptă Malko.

— Perfect, acum trebuie să ies în oraş. Mă duc la Ministerul Planificării. Dacă vreţi, puteţi să mă însoţiţi... Să vă obişnuiţi puţin cu atmosfera.

— De ce nu? spuse Malko.

Ruth se întoarse ca să-şi ia la revedere, legănându-se şi mai tare şi aruncându-i ocheade criminale. Nu o băga în seamă pe Luisa. Se pare că voia să mai schimbe păşunea... Malko porni în spatele italianului care mergea foarte încet. Străbătură din nou cimitirul. În avântul lor revoluţionar, locuitorii insulei au vopsit bordurile şi toate sculpturile în roşu... Se apropiau de mausoleul,

care îi servise drept cutie poştală moartă lui Malcolm Siddeley. Câţiva puştani se încălzeau la soare, culcaţi chiar pe pietrele mormintelor.

În trecere, Malko se uită cu atenţie la mausoleu şi în special la coloana din stânga. Avu o tresărire. La baza acestuia, chiar lângă soclu, i se păru că zăreşte un obiect alb care ieşea puţin din piatra crăpată. Poate că era o hârtie înfundată acolo, sau se reflecta soarele în vreun colţişor al coloanei? Nu avea cum să verifice pentru că trecuseră deja.

Dacă cutia poştală moartă fusese reactivată, problema era să afle cine pusese mesajul acolo. Ori „omul de legătură” al lui Malcolm Siddeley, care cerea ajutor, ori cei care îl arestaseră pe englez?

Singura modalitate de a răspunde la această întrebare era să-şi asume riscul să „ridice” corespondenţa. Un risc ce putea fi mortal.

Capitolul VIII

Ministerul Planificării deţinea doar trei încăperi la etajul al doilea al unei clădiri aflate în spatele sediului *General Post Office.* Birourile erau separate cu nişte panouri din lemn, în patru mici nişe în care îşi făceau de lucru câţiva sclavi ai planşetei… Fiecare birouaş avea jumătate din dimensiunea unei celule obişnuite de închisoare… Enzo Pisani coborî după ce lăsase raportul bătut la maşină de Ruth. Malko venea în urma lor. Portul Saint-George’s era foarte animat. Malko întrebă deodată:

— Malcolm venea des la dumneavoastră?

— Ah, da, zise italianul. În fiecare luni, mâncam la mine. Eu pregăteam spaghetele, iar el aducea vinul. De ce mă întrebaţi?

— Din simplă curiozitate.

Malcolm Siddeley era bine organizat. Alesese o cutie poştală moartă la care putea să aibă acces fără să atragă atenţia. Nu avea rost să-i dezvăluie acest amănunt italianului.

— Atunci, pe diseară, spuse Pisani.

Malko veni la Luisa care îl aştepta în maşinuţă. În două zile,

făcuse un pas uriaş, găsind potenţialii aliaţi, chiar dacă nu erau profesionişti. În Grenada, lucra fără reţea în mediile ostile, fără „angajaţi cu contract” şi fără ajutor, în afara celui din partea venezuelenilor. Îşi spunea că, dacă deţinea o armă, nu era tocmai degeaba, chiar dacă nu-i va folosi la nimic. Singurul loc unde putea găsi una era Ambasada Venezuelei. Când ajunseră pe drumul spre Grand Anse, încercă să vadă dacă nu fusese urmărit, dar nu reuşi fiindcă circulaţia era prea mare. Nu putea nici să se ducă la Ambasada Venezuelei, situată într-o vilă din Lance aux Epines, chiar la ţară, căci era în mod sigur supravegheată. Îi rămânea doar contactul stabilit cu venezuelenii. Se întoarse către Luisa.

— Am să recurg la serviciile dumneavoastră. Cum aţi prevăzut să vă contactaţi antena?

Figura ascuţită se întunecă brusc, iar el crezu că nu-i va răspunde. Apoi, îi zise prost dispusă:

— Soţia şefului centralei noastre joacă tenis în fiecare după-amiază. Eu o cunosc. I-am dat racheta mea şi vom juca împreună. De ce aveţi nevoie?

— De o armă, spuse Malko, şi să verificaţi dacă reţeaua de comunicaţii funcţionează. Sper că oamenii dumneavoastră sunt serioşi…

— Vă îndoiţi?

— Dacă mă gândesc la conştiinţa profesională cu care l-aţi neutralizat pe agentul nostru Jimmy, nu! zise el cu perfidie.

Ea nu-i răspunse, având o privire de nepătruns îndărătul ochelarilor de soare. Plaja din faţa hotelului *Spice Island* gemea de turiştii care coborâseră de pe un vas de croazieră, ascunşi sub pălăriile confecţionate din frunze de bananier şi asaltaţi de obişnuita ceată de negustori. Nu-l vedea pe Jimmy. Plecară luând racheta de tenis a Luisei şi în ţinută sport.

*

* *

Malko urmărea furios schimburile de mingi între Luisa Herrera şi o englezoaică dolofană, al cărei şort stătea să crape la fiecare mişcare bruscă. Graţie brizei marine, era o răcoare plăcută pe terenurile de tenis de la *Calabash.* Numai că se ivise un inconvenient: *señora* Campanero, „contactul” Luisei, avea dizenterie şi stătea în pat. Luisa tocmai aflase din discuţiile cu

englezoaica cu care juca. În schimb, soţul ei, – şeful antenei venezuelene – juca pe terenul de alături. Lui Malko nu-i fusese deloc greu să-l recunoască după fotografia din „dosar”: ramele groase de baga, silueta măruntă şi musculoasă, bărbia proeminentă şi părul lung. Semăna mai degrabă cu un hippie decât cu un diplomat-agent…

Luisa Herrera veni în sfârşit lângă el, chiar în momentul în care Gonzalo Campanero îşi termina setul. Îi strânse mâna partenerului şi se duse la vestiare. Luisa îi întinse racheta lui Malko.

— Mă duc şi eu!

— Aţi înnebunit! zise Malko. Se duce în vestiarul bărbaţilor! Vreţi cu tot dinadinsul să intraţi în vizor? Mă duc eu.

— Nu va sta de vorbă cu dumneavoastră, căci nu folosiţi semnul de recunoaştere.

— Spuneţi-mi-l.

Ea tăcu cu încăpăţânare. Malko clocotea de furie. Abia se abţinea să nu-i aplice o „corecţie” peste fese.

— Mai repede, insistă el. Vă reamintesc că suntem aliaţi

— *Simon,* zise Luisa cu regret. El trebuie să vă răspundă *Bolivar…*

Malko se îndrepta deja cu paşi mari spre vestiare. Venezueleanul tocmai intrase. Malko îl ajunse în momentul în care începea să de dezbrace. Simţind pe cineva în spatele lui. Gonzalo Campanero se întoarse brusc. Malko îi zâmbi.

— Simon?

O fracţiune de secundă, îl studie cu o privire tăioasă, apoi zise în şoaptă:

— Bolivar.

Deschise uşa unei cabine şi îl împinse pe Malko înăuntru şi dădu drumul la duşul de alături ca să acopere discuţia.

Înghesuiţi unul în celălalt în spaţiul strâmt, cei doi bărbaţi se priveau fix. Venezueleanul îl îmbrăţişă pe Malko exact ca un latin şi îi zâmbi vesel.

— Bravo! Totul merge bine? Nu am mai primit nicio veste de la dumneavoastră şi ne-a fost teamă că aţi fost interceptat. Am zărit-o pe Luisa pe teren. Am venit eu pentru că soţia mea este bolnavă. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Am nevoie de o armă, începu Malko, şi mai târziu de un mijloc de comunicare.

Cei doi şuşoteau în umezeala fadă a cabinei.

— În ce priveşte arma, nu sunt probleme, zise venezueleanul. O s-o primiţi diseară sau mâine dimineaţă. Şi nici în privinţa comunicaţiilor. Am primit ordin de la Caracas să vă ajut cât pot demult. Chiar dacă risc să fiu expulzat.

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Dar sper să nu ajungem acolo

— Trimitem zilnic mesaje codificate la Caracas, continuă Gonzalo Campanero. Adesea, nu spunem nimic, dar vrem să-i obişnuim. Cei de la Caracas vor să afle veşti din două în două ore.. Cât despre armă, aveţi maşină?

— Da, zise Malko, o maşinuţă albă cu numărul 6297

— Foarte bine. Diseară. Să o parcaţi pe drumul de acces la *Spice Island Inn.* Vă voi lipi o armă dedesubt. În rest, voi juca în continuare tenis în fiecare zi aici. Ne întâlnim ca acum la vestiare.

Malko se sufoca de căldură. Se pregătea să iasă, când venezueleanul spuse cu voce joasă:

— Am o veste foarte importantă pentru dumneavoastră. Adversarii noştri de aici sunt o anexă a G 2 cubanez. Havana le va trimite un ofiţer din KGB ca să-i ajute!

Malko simţi un fior rece pe şira spinării.

— De unde ştiţi?

— Din ascultările radio… Mai mult din verificări.

— Cum ajunge aici ofiţerul sovietic?

— Încă nu ştim. Dacă aflu ceva urgent, veţi găsi roata dreaptă din spate dezumflată. Asta înseamnă că vă aştept aici.

— Perfect, spuse Malko. Aştept veşti de la dumneavoastră.

— Am înţeles.

— Întredeschise uşa. Vestiarul era gol. Malko ieşi din cabină orbit de lumina violentă şi străbătu din nou terenul de tenis. Luisa terminase partida şi îl aştepta cuminte în grădină.

— A mers?

— Perfect, zise Malko

După cinci minute, se îndreptau cu viteză mică spre *Spice Island.* Malko nu-i pomenise Luisei despre întăririle sovietice. De ce s-o mai îngrijoreze?

Plaja era pustie şi nu-l zărea nici pe Jimmy. De data asta, Malko se duse primul să facă duş. Luisa veni liniştită după el şi începu să se săpunească, atingându-se întruna de el. Dar nu mai rezistă şi o lipi de el, prinzându-i sânii în palme. Ea se uită la

el surprinsă.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— *Scheisse!*[28] izbucni el. Nimic, doar că sunteţi o femeie fermecătoare, iar eu sunt bărbat!

Luisa avu un zâmbet dezarmant.

— Ne cunoaştem destul de bine. Nu poate fi vorba de erotism între noi. Sunt sigură că dacă îi cereţi frumos secretarei lui Pisani, nu vă va refuza.

Ea începu să se săpunească din nou liniştită.

*

* *

Luisa stătea ţeapănă lângă Malko cu un gol în stomac, iar el angajă maşinuţa pe panta abruptă a Church Street, care ducea la Old Fort Road. Era hotărât să verifice dacă cutia poştală fusese reactivată.

Noaptea, Saint-George's semăna cu un oraş mort. Mai trecură prin câteva hârtoape şi în lumina jarurilor apărură cei doi stâlpi albi ce marcau intrarea în cimitir. Încetini şi privi în jur. După următoarea curbă, zări mausoleul. Malko viră pe o platformă de unde putea să admire panorama capitalei, stinse farurile şi opri în faţa mării, apoi coborî din maşină, luând-o pe Luisa de mână. În faţa mării, el o cuprinse în braţe şi îşi lipi buzele de ale ei. O simţea încordată şi distantă. Aceste măsuri de precauţie nu ar înşela niciodată pe un profesionist, însă erau adresate eventualilor curioşi ascunşi în întuneric. Continuându-şi jocul, Malko o antrenă pe Luisa pe aleile cimitirului, oprindu-se ca s-o sărute, flirtând şi râzând, privind mormintele în trecere. Făcuseră astfel un mic periplu care îi aduse exact în faţa mausoleului. Pentru a nu ştiu câta oară, Malko o cuprinse pe Luisa în braţe şi o lipi se stâlpul care adăpostea la bază cutia poştală moartă.

Ea avea un pachet de ţigări în mână şi luă una pe care Malko i-o aprinse cu bricheta. Scurta licărire îi permise să verifice faptul că în crăpătura de la baza coloanei era înfundată o bucată de hârtie.

Rămase nemişcat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, şi stăpânindu-şi impulsul de a se apleca şi de a o ridica. Era de parcă ar trebui să scoată cuiul unei grenade. Se gândise la asta

28 *La naiba! (germ.)*

toată după-amiaza. Ca printr-o întâmplare incredibilă, Ronald Bedford, informatorul lui Malcolm Siddeley, alesese special această săptămână ca să reia contactul, după câteva luni de tăcere, dar cutia poştală era în permanenţă supravegheată. Prin urmare, dacă era un mesaj real, fusese citit şi pus la loc după aceea. De altfel, era o capcană. Agenţii din G 2 local sperând că vor trimite pe altcineva în locul lui Malcolm Siddeley. Luisa mai trase câteva fumuri din ţigară, apoi se întoarseră la maşinuţă.

*
* *

Enzo Pisani bea un *J&B* în compania secretarei, încinsă într-o rochie lungă ca o gazdă primitoare, ce îi scotea şi mai tare în evidenţă formele provocatoare.

— Crabii sunt gata, dar v-am aşteptat ca să pun spaghetele la fiert, zise el.

O briză plăcută adia pe terasă, iar temperatura era potrivită. Discutară despre diferite subiecte, însă Malko era cu gândul în altă parte. Cum ar putea găsi un mijloc sigur ca să-l contacteze pe Ronald Bedford? Erau chiar semnalmentele date de Malcolm Siddeley superiorilor săi: un negru înalt, cam de vreo treizeci de ani, slab, cu cioc şi cu părul creţ tuns scurt.

Cina se terminase fără ca Malko să-şi dea seama. Se pomeni cu un pahar de coniac Gaston de Lagrange în mână. Enzo Pisani se aşeză lângă el.

— V-aţi oprit în cimitir mai devreme? îl întrebă el. Am crezut că aţi avut pană…

Malko reuşi să-şi ascundă surpriza.

— De unde ştiţi?

Italianul zâmbi.

— Îmi place să admir priveliştea de aici. Vila este un observator minunat… Aţi stins farurile.

Ruth se apropiase de ei şi îl privea pe Malko cu un aer ciudat. Acesta înţelese pe dată… Enzo Pisani era sigur că o regulase pe Luisa în cimitir. Era mai bine să-l lase să creadă acest lucru…

— Îmi plac locurile puţin cam insolite, mărturisi el. Ne-am oprit ca să admirăm priveliştea şi ne-a tentat cimitirul.

— E plăcut şi nu este trist deloc, zise Pisani. Pentru şederea dumneavoastră în Grenada!

Ridică paharul de coniac, iar Malko şi Luisa făcură la fel.

— Vreţi să mâncăm mâine la prânz la *Calabash?* îl întrebă Malko. Se pare că este cel mai bun restaurant de pe insulă.

— Mai bunicel, îl corectă italianul zâmbind. Cu plăcere, dar şi cu Ruth, dacă nu vă supăraţi…

Privirea cu care îl învăluia negresa pe Malko imprima o rezonanţă ambiguă cuvintelor lui. Cât despre Enzo Pisani, formele Luisei Herrera care se ghiceau prin rochie îl atrăgeau cel puţin la fel demult ca şi minunata privelişte a portului Saint-George's *by night.*

*

* *

King-Kong Gimenez se aplecă înainte, pasionat de-a dreptul de ceea ce îi spunea informatorul. Acesta îşi spunea lecţia, cu ochii aţintiţi pe posterul de pe perete, chiar deasupra fotoliului din răchită în care stătea cubanezul. Era imaginea lui Fidel Castro îmbrăţişându-l pe primul-ministru, Maurice Bishop, cu inscripţia: „*Long life to the Cuba-Grenada Friendship*".

În sfârşit, o lucire de speranţă în ancheta despre „spin", care ajunsese într-un punct mort. De la arestarea lui Malcolm Siddeley, pusese sub supraveghere cutia poştală moartă în care pusese un mesaj prin care îi dădea întâlnire la *Turtle Back,* micul restaurant din port. Bucata de hârtie era schimbată în fiecare zi, ca să pară că fusese pusă de curând. Nimeni nu venise să lase vreun mesaj, fapt ce însemna că „spinul" aflase de arestarea englezului. King-Kong nu spera ca mesajul lui să fie ridicat, însă mereu se gândise că Enzo Pisani juca un rol, conştient sau inconştient, în această afacere. Ceruse să fie supravegheat cu discreţie. Şi iată că i se raportau două fapte cu totul inedite.

Pe de o parte, pe italian îl vizitase un cuplu de turişti străini care au cinat cu el. Pe de altă parte, aceiaşi turişti păreau interesaţi de monumentul funerar care adăpostea cutia poştală moartă. Putea să fie o coincidenţă, însă trebuia să sape mai adânc. În plus, prin intermediul informatorilor lui de la *Spice Island,* cubanezul aflase că turiştii au reţinut o masă de patru persoane la *Calabash.* Probabil ca să ia masa împreună cu italianul şi amanta acestuia.

În sfârşit, o informaţie pe care o va transmite colonelului Chamaco. Havana îl hărţuia în fiecare zi. Şi va fi în continuare, până când îl va descoperi pe „spin".

— Foarte bine, îi zise cubanezul informatorului său.

Acesta se retrase în încăperea de alături, unde gărzile jucau domino. La fiecare zece secunde, unul dintre ei arunca piesele cu un urlet de bucurie, făcând un zgomot infernal. King-Kong avea oroare de acest joc, dar trebuia să îndure, căci localnicii erau extrem de suspicioşi.

Gânditor, deschise o cutie de bere. Era mai bine să-i spună colonelului Chamaco, pentru a avea acoperire pentru ceea ce va urma. Dacă cei doi turişti îl înlocuiau pe Malcolm Siddeley, nu trebuia să-i sperie, fiindcă puteau să-l conducă la „spin”. Voia să dea lovitura şi să-i prindă pe toţi o dată.

Avea deja un dosar despre Pisani şi despre Ruth, secretara lui, care fusese una dintre amantele primului-ministru Bishop, lucru care, la urma urmei, putea să nu însemne nimic. De când divorţase, era tot timpul în călduri. Sună şi sosi în goană un soldat.

— Caută-mi fişele celor doi turişti care au închiriat maşinuţa cu numărul 6297. Grăbeşte-te. Eu mă duc sus.

„Sus” era Ambasada Cubei din Morne Jaloux. De aici plecau mesajele codificate la Havana, pe un circuit protejat la care locuitorii nu aveau acces.

*

* *

Miile de insecte tropicale bâzâiau în tufişurile care împrejmuiau peluza de la *Calabash* care se termina în mare. Aici domnea o linişte absolută, în afara valurilor care se spărgeau zgomotos la mal. Malko studie mesele din local. În afară de a lor, doar trei mai erau ocupate de elveţieni şi de canadieni. Şeful de sală, zbârcit ca un măr uscat, parcă ieşit direct din *Coliba unchiului Tom,* servea cu un aer grav un vin care întrecea şi cea mai proastă tescovină…

Ca şi celelalte hoteluri din insulă, *Calabash* era pustiu. O broscuţă verde sări pe masă şi de acolo, direct în paharul lui Pisani. Toată lumea izbucni în râs, în timp ce italianul salva micul batracian apucându-l cu două degete.

Malko urmări distrat incidentul. De aseară, un singur gând nu-i dădea pace: cum să între în legătură cu Ronald Bedford? Parcă s-ar afla pe două planete diferite. Făcând pe turistul pe plaja de la *Spice Island,* rumegase problema toată ziua, dar nu găsise o

rezolvare. Luisa nu-i fusese de niciun ajutor.

Îl privi pe italian făcându-i curte Luisei. Nu îndrăznea să-i mărturisească deschis lui Enzo Pisani problema lui. Era prematur, imprudent şi nimic nu-i spunea că italianul va dori să-l ajute, căci pur şi simplu, era vorba de spionaj... Ca să-şi mai limpezească mintea, Malko îşi fixă atenţia asupra lui Ruth, strânsă într-o fustă scurtă din jeans care îi venea ca o mănuşă şi cu un tricou care părea pictat direct pe sânii ascuţiţi în formă de pară. Pe sub masă, picioarele lor se atingeau cu o frecvenţă suspectă

— Mergem să bem ceva la *Red Crab?* propuse Pisani.

— De ce nu? acceptă Malko în timp ce achita nota de plată. Singura distracţie de la *Calabash* era un video Akai, instalat într-un colţ al barului, unde puteau fi vizionate filme vechi americane.

În maşinuţă, Ruth se urcă lângă Malko, iar fusta se ridicase până la coapse. *Red Crab* se afla la patru minute, o oază de viaţă în necuprinsul întuneric din liniştitul Lance aux Epines. Toate mesele de pe terasă erau ocupate. Găsiră un loc înăuntru, printre studenţii gălăgioşi. Era un loc vesel. Câţiva tineri demontaseră vechiul pian şi încercau să-l repare. Malko o zări pe Sharon în mijlocul unor negri. Ea îi adresă un zâmbet discret şi complice.

Ruth se aplecă la urechea lui.

— Vreţi să vedeţi *darts*-ul. Mie îmi place la nebunie.

Era în stânga barului, într-o săliţă la intrarea în restaurant. Vreo zece jucători albi şi negri exersau cu săgeţile. Malko avu surpriza să-l vadă pe Shayne Lockheart, la fel de schilod şi cu privirea mai rătăcită ca niciodată.

Când îi veni rândul să joace, aruncă cinci săgeţi cu o viteză uimitoare, toate nimerind centrul ţintei. Urmă un ropot de aplauze. Malko simţi în spate sânii lui Ruth atingându-i umerii. Când întoarse capul, întâlni privirea languroasă şi plină de promisiuni. Ea spuse copleşită de emoţie:

— Îmi place să privesc acest joc.

Corpul, lipit uşor de Malko, părea că vibrează şi el. Shayne Lockheart, aflat în colţul cel mai îndepărtat, se ghemuise cum făcea de obicei. Se întoarseră la băuturile lor. Studenţii beau bere sau Pepsi-Cola citind ziarele vechi de două sau trei luni. Atmosfera era veselă şi plăcută, cu mulţi studenţi albi

amestecaţi cu negri cu staturi atletice.

— Mergem la mine să bem ultimul pahar? propuse Pisani.

— Cred că vom merge la culcare, spuse Malko. Căldura asta m-a toropit de tot.

Îi venise o idee. Ruth îi aruncă o privire plină de reproş, dar italianul nu mai insistă. Se despărţiră la ieşirea din local. Puţin mai departe, din *Sugar Mill Discotheque,* o baracă veche din lemn, se revărsau valuri de muzică reggae peste ţinutul adormit. Malko se întoarse către Luisa.

— Ce părere aveţi despre Pisani?

— E simpatic. Dar nu cred că va accepta.

Nu spuseră cu voce tare ceea ce gândeau amândoi. Pisani nu se va amesteca nici în ruptul capului într-o afacere atât de periculoasă. Malko simţi un fior pe sub piele, ca un frison. Cubanezii care se năpustiseră cu aceeaşi înverşunare asupra lui Malcolm Siddeley nu vor face daruri nici celor care vor veni în locul lui.

Tăcură până când ajunseră la hotel. Toată lumea dormea, marea clipocea şi un superb clar de lună lumina plaja din Grand Anse.

*
* *

Tulburat de bâzâitul climatizorului care arunca valuri de frig asupra lui, Malko nu reuşea să adoarmă. Procedeul adoptat de cubanezi dovedea faptul că nu îl descoperiseră încă pe vinovat. Aşadar, trebuia cu orice preţ să-l contacteze pe cel care fusese „recrutat” de Malcolm Siddeley. Poate că, în ciuda riscurilor, îl va pune pe Malko în posesia protocolului secret dintre Cuba şi Grenada. Dar cum să procedeze? Întorcea problema pe toate feţele, dar nu-i dădu de capăt. Cum putea să-l întâlnească pe membrul din Consiliul Revoluţiei dacă nu ştia unde locuieşte?

Brusc îi veni în minte ideea pe care o avusese la *Red Crab.* Poate că aceasta era soluţia… Doar cu o condiţie. Consultă pe întuneric cadranul ceasului Seiko. Era douăsprezece fără zece. În Grenada, oamenii se culcau devreme, iar restaurantele se închideau la ora unsprezece. Se ridică încetişor din pat, se îmbrăcă şi se strecură pe uşă. Luisa dormea, ameţită de atâtea cocteiluri. Se duse în spate şi se urcă în maşinuţă, apoi demară. Drumul era complet pustiu şi ajunse la *Red Crab* numa în cinci

minute. Se opri la marginea şoselei, intră în salon şi se opri în prag. Nu văzu pe nimeni, însă jocul la ţintă continua. Îl zări pe Shayne şi ieşi imediat, urcându-se în maşinuţa cu farurile stinse.

După cinci minute. Shayne apăru singur şi o luă spre Grand Anse, mergând încet. Vila albă se afla doar la un kilometru. Malko îl lăsă să se îndepărteze vreo sută de metri, ca să se asigure că nu era urmărit. El nu fusese. Demară şi îl ajunse din urmă Auzind zgomotul motorului, negrul se întoarse şi ridică mâna. Malko opri imediat.

— Mergeţi la universitate?

— Urcaţi îi spuse Malko

Shayne Lockheart îl recunoscu numai după ce se urcă. Râse puţin ascuţit.

— Ce căutaţi singur aici?

— V-am aşteptat, răspunse Malko.

Figura negrului se lumină într-un surâs plin de încântare, dar puţin dement.

— Vreţi să discutăm despre cartea mea?

— Nu chiar. Aş dori să vă cer un serviciu. De altfel vă voi plăti şi…

Shayne îl întrerupse.

— Puteţi să-mi cereţi orice. Cu dolarii pe care mi i-aţi dat, am reuşit să-mi comand amuleta. După aceea…

— Shayne, îl întrerupse şi Malko, cred că pot să am încredere în dumneata. Nici mie nu-mi plac oamenii care conduc această ţară. Trebuie să iau neapărat legătura cu cineva şi nu pot s-o fac de unul singur.

— Vreţi să vă ajut eu?

În vocea lui era o dorinţă înduioşătoare. Malko încercă să-i zărească figura pe întuneric.

— Poate fi extrem de periculos, îl avertiză el.

— Periculos! (Shayne scoase un râs hârâit.) După tot ce am îndurat! Cu cine doriţi să vă întâlniţi?

Malko ezită o clipă. Trebuia să ia o hotărâre dramatică şi nu se aşteptase la un răspuns atât de prompt. Dacă dezvăluia numele trădătorului, era dinamită curată.

— Nu mi-l amintesc acum. Dar vă spun mâine.

— Bine, zise Shayne. Veniţi la vilă. Dar fiţi atent cu Ersto. Când este „în nori”, spune orice. Dar şi el îi detestă. I-au promis că liberalizează preţul marijuanei şi nu au făcut-o…

Ciudată motivaţie. Se opriră în faţa vilei albe, iar silueta de insectă dispăru în întuneric. Malko se întoarse la *Spice Island.* Opri motorul şi coborî. Hotelul era cufundat într-o linişte absolută. Dar înţepeni brusc locului.. În tufişurile care împrejmuiau parcarea, văzuse ceva mişcându-se. Îl pândeau.

Capitolul IX

Malko se opri ţinându-şi răsuflarea, încercând să desluşească ceva în întuneric. Până la urmă; distinse o siluetă lipită de trunchiul unui arbore tropical. Frunzele fură date la o parte şi auzi o voce Şoptind un singur cuvânt:

— Simon!

— Bolivar! şuşoti imediat Malko.

I se luă o piatră de pe inimă. Era Gonzalo Campanero, omul de legătură de la Ambasada Venezuelei. Silueta înaintă înconjurând hăţişul. Venezueleanul purta o cămaşă şi un pantalon negru în ton cu mustaţa. Îi întinse lui Malko un pachet de mărimea unei cutii de pantofi, învelit într-o piele de capră sălbatică.

— V-am adus ce v-am promis.

Malko îl dezveli şi văzu un revolver cu ţeava scurtă, foarte greu, şi o cutie cu douăzeci şi cinci de cartuşe.

— Este un Taurus 85, cu calibrul de 38, special, îl anunţă venezueleanul. Este „curat”.

Cu alte cuvinte, greu de identificat.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Venezueleanul se pierdu în noapte precum o fantomă. Malko se ghemui lângă maşinuţă, cu revolverul în mână. Conteinerele de pe margine erau încuiate cu lacăte. Deschise unul cu scule şi ascunse acolo arma după ce verifică dacă încărcătorul sub formă de butoiaş era plin. Era o armă foarte eficientă de apărare, chiar dacă nu avea precizia pistolului extraplat rămas la Liezen în paza lui Elko Krisantem…

Ocoli bungalourile ajungând pe plajă mult mai departe şi se întoarse pe mal până la hotel, ca şi cum ar fi fost la plimbare.

*

* *

Enzo Pisani scotocea cu febrilitate într-un teanc de ziare vechi, *Torchlight,* cotidianul local, suprimat de actualul regim. Scoase în sfârşit un ziar îngălbenit, cu o fotografie şi o listă cu nume prinse de el.

— L-am găsit, zise el. Acesta este Consiliul Revoluţiei.

Îi răspunsese cererii lui Malko cu surprindere, dar nu îl întrebase de ce avea nevoie de lista cu membrii din Consiliul Revoluţiei. Malko găsi cele paisprezece nume scrise pe listă, printre care şi pe cel al lui Ronald Bedford. Fotografia grupului era atât de neclară, încât practic nici nu-i folosea. Ruth îl conduse până la maşinuţă, sperând să ajungă mai departe. Judecând după lungimea unghiilor, nu prea bătea des la maşină.

— Sper să mai luăm o dată cina împreună înainte de plecare, spuse ea pe un ton plin de subînţelesuri.

— Cu plăcere, răspunse Malko.

În timpul zilei, Saint-George's era foarte animat. Carenage era în plină activitate, iar de pe bătrânul cargou *Gonzales Lines* erau descărcaţi în continuare saci cu ciment. Malko plecă numaidecât până la vila albă din Grand Anse. Luisa rămăsese la hotel. Chiar dacă era urmărit, farmecul locatarilor de aici constituia un motiv suficient pentru a face o vizită... În parcare, aruncă o privire rapidă peste lista cu nume din *Torchlight.* Vila era pustie.

Îl descoperi pe Shayne ghemuit în poziţia lui obişnuită, sub o umbrelă imensă, pe terasă. În afară de hârtiile lui cu mâzgăleli, mai avea lângă el şi un săculeţ din piele. Văzându-l pe Malko, îşi deşiră picioarele schiloade şi îl întâmpină cu un surâs debil şi fericit, în timp ce agita săculeţul.

— Priviţi, începu el, datorită dumneavoastră am reuşit să-mi procur obiectul care mă va apăra de rele.

— Ce este înăuntru?

— Un ochi de măgar, indigo, salpetru şi încă ceva, dar nu a vrut să-mi spună, zise cu mândrie negrul. Are puteri nemaipomenite. Acum, pot să vă ajut fără să-mi fie frică de nimic...

— Este cineva acasă?

— Fetele sunt la plajă, iar Ersto a plecat la Gouyave ca să cumpere marijuana, spuse negrul. Aţi găsit numele?

— Da, Antony Moya, membru în Consiliul Revoluţiei. Locuieşte

în Saint-George’s, dar nu am adresa.

Shayne Lockheart clătină din cap.

— Îl găsesc eu. Ce vreţi să-i spun?

— Mai întâi, vedeţi cum aş putea să-l întâlnesc, iar după aceea îi voi trimite un mesaj prin dumneata.

Negrul nu se formalizã deloc. Scrise numele pe o bucată de hârtie, se duse apoi în bucătărie şi dădu pe gât un Gini. După ce îşi potoli setea, îi zise pe un ton demn de încredere:

— Întoarceţi-vă diseară.

Malko părăsi vila albă cu sufletul mai uşurat. Shayne Lockheart nu părea un trădător, însă, dacă păcătuia din nebăgare de seamă sau dacă Malko era supravegheat mai îndeaproape decât credea, cubanezii tot nu vor afla numele adevăratului informator... Până diseară, trebuia să-şi omoare timpul într-un fel. O găsi pe Luisa sub aceeaşi umbrelă.

— Dacă am face o plimbare pe mare? îi propuse el. Până în Hog Island şi în Calivigny Island. Până la noi ordine, nu avem nimic de făcut.

— Excelentă idee! aprobă Luisa Herrera, m-am săturat să se holbeze mereu toţi ăştia la mine!

*

* *

Radiotelegrafistul cu pielea deschisă la culoare vorbea atât de repede, încât King-Kong îl înţelegea cu mare greutate, fiindcă acesta mesteca vorbele ca pe trestia de zahăr. Desluşi totuşi că Havana îi trimitea întăriri şi nu oarecare, ci un colonel din KGB detaşat pe lângă DGI care va superviza întreaga operaţiune. Lui King-Kong îi rămânea doar o parte din acţiune. Acesta se simţise deopotrivă şi uşurat, şi furios. Nu aveau încredere în el. Dar dacă se ducea totul de râpă, nu purta el răspunderea.

— Cine este şi cum va ajunge aici? întrebă el:

Era sigur că Serviciile de Informaţii occidentale aveau pe cineva la Pearls Airport.

— Pe *Leningrad,* după-amiază.

Leningrad era un vapor sovietic de croazieră care făcea escală la Grenada în mod regulat şi care opera toată iarna în Caraibe, începând cu Jamaica. Preţurile îi tentau chiar şi pe cei mai înrăiţi adepţi ai capitalismului. Era acoperirea ideală ca să aduci un agent. Urca într-o escală şi cobora în următoarea.

O muzică asurzitoare de reggae îi golea creierul lui King-Kong Gimenez ce venea din camera gărzilor. Urlă de se zguduiră pereţii:

— Opriţi muzica!

Imediat se făcu linişte, tulburată numai de zgomotul circulaţiei, îi venise o idee amuzantă: să aresteze vreo doi suspecţi înainte de sosirea colonelului din KGB şi să-i facă să vorbească prin orice mijloace, apoi să-i aducă sovieticului pe tavă rezolvarea problemei. Animat de această surâzătoare perspectivă, se cufundă în studierea dosarului „spinul”.

Citi mai întâi fişele „turiştilor”, dar nu găsi nimic special. O venezueleană şi un englez. Le-au scotocit bungaloul, dar nu au găsit nimic. Agentul care îi urmărea pas cu pas chiar de la sosirea lor, cum procedau cu toţi turiştii care nu călătoreau în grup, aflase doar că era un cuplu foarte liber care părea preocupat numai de frumuseţile insulei.

Singurele elemente de îngrijorare erau contactul cu Enzo Pisani şi prezenţa în cimitir. Cu toate astea, cubanezul verificase că această întâlnire fusese întâmplătoare: perechea de turişti voiau să închirieze o ambarcaţiune şi discutaseră cu italianul şi cu secretara lui.

I-ar fi smuls el câteva unghii italianului ca să afle mai multe, însă apropierea era delicată. Fiindcă era reprezentantul unui organism internaţional care întreţinea relaţii oficiale cu guvernul de pe insulă, nu se putea atinge de el. Dacă l-ar încolţi, prietenii lui din guvern ar protesta imediat, iar ambasadorul Naţiunilor Unite ar sosi aici numai în douăzeci şi patru de ore… King-Kong nu se simţea în stare să se confrunte cu astfel de probleme… Mai rămânea Ruth. Veriga slabă, simplu cetăţean al insulei. Dacă Enzo Pisani era implicat, ea trebuia să ştie.

*

* *

Fără să se spele de sarea din mare care se impregnase în piele, Malko se repezise la vila albă, lăsând-o pe Luisa să se aranjeze. Sharon îl primi înfăşurată de la brâu în jos cu o eşarfă viu colorată şi cu pieptul gol. Îl sărută cu un zâmbet ciudat.

— Drăguţ din partea ta că te-ai întors. Te-am văzut aseară cu soţia. Este frumoasă, ar trebui s-o aduci o dată aici…

Totul se făcea numai după program. Malko îl căută din priviri

pe Shayne Lockheart. Stătea ghemuit într-un colţ al terasei. Îl fixa pe Malko cu o privire strălucitoare şi intensă. Nu fu nevoit să recurgă la un subterfugiu, căci Sharon se duse să facă un duş. Îndată ce rămaseră singuri, Shayne se ridică şi îi şopti lui Malko la ureche:

— Am aflat unde stă! Se duce în fiecare zi pe la opt dimineaţa în port ca să supravegheze descărcarea sacilor cu ciment. Este însurat şi are o amantă care lucrează la Ministerul Afacerilor Externe. Este mică, neagră şi marxistă...

— Mulţumesc, zise Malko. Ne vedem mâine.

Sharon apăru înfăşurată într-un prosop şi se lungi pe saltea.

— Mai rămâi puţin, îi ceru ea lui Malko. Ersto trebuie să se întoarcă cu marijuana. Vom face o mică petrecere..

— Nu pot, zise Malko, mă aşteaptă nevastă-mea, i-am promis că mergem la cumpărături.

Tânăra se ridică şi îi încolăci gâtul cu braţele, îşi lipi cu delicateţe buzele de ale lui, în timp ce îşi împingea pubisul în el.

— Când vei veni să stai mai mult? Cred că şi Liz te place.

— În curând, îi promise Malko.

Dacă până mâine dimineaţă, el şi membrul în Consiliul Revoluţiei la care îl trimisese Shayne nu vor fi arestaţi, putea să meargă mai departe.

*

* *

Enzo Pisani asculta povestea fetei printre hohote de plâns, hărţuit între tristeţe şi furie. Era una dintre surorile lui Ruth. De dimineaţă, nişte oameni au descins la ea acasă şi au luat-o împotriva voinţei ei. Sora mai mică a lui Ruth îl recunoscuse pe unul dintre ei, un membru în Comitetul de Apărare a Revoluţiei din cartierul ei... Italianul o potoli şi stătu pe gânduri câteva clipe. Un asemenea incident nu avusese loc niciodată până acum. Ce însemna asta şi unde o duseseră pe Ruth?

Se urcă în maşină şi străbătu în viteză Old Fort Road. Poliţistul de la intersecţia străzilor Church cu Young îl salută cu un zâmbet vesel. Italianul se duse la cartierul general al poliţiei şi opri în piaţeta cu steaguri. Soldatul de pază îl lăsă să între pentru că venea ades cu treburi oficiale. Şi pe sergentul de serviciu îl cunoştea de multă vreme. Pisani se aplecă la urechea lui:

— Unde este Ruth?

Acesta se uită la el mirat.

— Ruth?

— Da, Ruth Calliste. În dimineaţa asta au luat-o de acasă nişte poliţişti în civil. Unde este?

Privirea negrului se întunecă. Văzuse Toyota lui King-Kong Gimenez aducând o fată la G 2. Numai că el nu avea nicio putere asupra cubanezului. Enzo Pisani îl studie şi înţelese imediat.

— Bine, spuse el, mă duc la domnul Maurice Bishop.

Străbătu din nou oraşul şi ajunse pe înălţimile din Mont Royal, cartierul Sans Souci unde se afla reşedinţa primului-ministru. Ştia că acesta nu mişca în faţa lui. Gărzile de corp stăteau sub verandă. Îl recunoscură pe Pisani şi îl primiră cu căldură.

— Bună-ziua, aveţi întâlnire cu şeful?

Pisani venea aici destul de des.

— Da, minţi el.

Îl poftiră înăuntru. Un paznic moţăia lângă uşa biroului primului-ministru cu Kalaşnikovul pe genunchi. Nici măcar nu îl controlară pe italian. Maurice Bishop se uită mirat la musafir şi zâmbi imediat.

— *My dear friend!*

Îşi strânseră mâinile. Liderul insulei era întotdeauna amabil cu Enzo Pisani. Acesta trecu imediat la subiect.

— Trebuie să vă aduc la cunoştinţă un fapt neplăcut, începu el. Membrii unei poliţii paralele au luat-o pe Ruth, secretara mea. Se pare că nimeni nu ştie nimic. Nu sunt de acord cu asemenea metode. Trebuie să interveniţi, altminteri mă duc s-o caut chiar eu la cubanezi. Nu are niciun fel de activitate politică şi dacă i se întâmplă ceva, relaţiile noastre vor fi în pericol.

Vorbea calm şi apăsat, deşi Maurice Bishop înţelegea foarte bine mesajul.

— *My dear friend,* îl linişti el, sunt sigur că e o greşeală. Aceşti oameni vor să apere Revoluţia şi uneori fac exces de zel. Mă ocup personal de asta imediat.

— Mulţumesc, spuse Pisani. Mă duc s-o aştept pe Ruth acasă.

Maurice Bishop îl conduse zâmbind, imediat ce maşina italianului dispăru, se năpusti la telefon şi formă numărul direct al lui King-Kong Gimenez. Acesta lipsea, însă răspunse adjunctul lui, un cubanez cu pielea albă pe care îl chema Ernesto Piniero.

Îngheţă când auzi vocea primului-ministru.

— Aţi arestat o fată pe nume Ruth? întrebă el.

— Oh, da, cred, zise cubanezul. Aşa a ordonat şeful.

— Daţi-i drumul imediat.

— Dar şeful...

— Mai slăbiţi-mă cu şeful! strigă primul-ministru. Eu dau ordine în ţara asta.

Trânti receptorul. Era îngrijorat. Urmărea îndeaproape munca oamenilor lui King-Kong şi asta îl neliniştea. O idee îi încolţi în minte. Dacă într-o bună zi, îl vor ridica pe el?

Împins de un imbold, ieşi din birou şi le făcu semn celor opt gărzi de corp să-l urmeze. Prefera să verifice personal dacă ordinele date de el erau executate.

*

* *

Era douăsprezece şi jumătate când Enzo Pisani auzi maşina lui Ruth garându-se pe ciment. Coborî imediat scara exterioară, iar metisa se aruncă în braţele lui. Părea tulburată. El zări o vânătaie în colţul ochiului stâng. Când ajunseră în living, el îi turnă o porţie mare de Porto. Îndată ce se mai linişti, îi spuse pe un ton absent:

— Nu pot să mai trăiesc în ţara asta! Mi-e prea frică. M-au dus la cubanezi fără să-mi spună nimic. Era acolo un lungan de vreo doi metri, unul Gimenez. A vrut să ştie ce fac la tine, cu ce fel de oameni te întâlneşti, dacă ai vreun radio-emiţător. Fiindcă nu am vrut să-i răspund, mi-a strivit sânii, apoi m-a lovit După aceea, m-a închis într-o celulă mică şi mi-a promis că o să mă ducă la el acasă unde va începe distracţia. Şi că mă va viola. Că şi oamenii lui o vor face după aceea şi mă vor închide de vie în cuşca pentru homari... După asta, am auzit strigăte şi discuţii şi au venit să mă ia de acolo. Erau gărzile de corp ale primului-ministru. M-au dus acasă şi mi-au spus că a fost o greşeală...

Enzo Pisani o cuprinse pe după umeri.

— Du-te să te odihneşti, apoi mergem să facem o plimbare pe mare Am fost la primul-ministru şi nu vei mai păţi nimic.

Se duse şi se închise în birou. Era profund tulburat. Până acum, luase uşor dominaţia cubanezilor în insulă. Dar deodată, simţi pe pielea lui schimbarea politică. Exista o poliţie secretă foarte puternică. Interzicerea cotidianului *Torchlight,* arestarea

opozanţilor, amânarea alegerilor la calendele greceşti, toate astea îl dăduseră dintr-odată peste cap. Arestarea secretarei lui era picătura care umpluse paharul. Îşi spuse că nu va mai fi neutru şi că îl va ajuta pe acela care a venit să continue munca lui Malcolm Siddeley... Nu credea prea tare în „ancheta" morţii acestuia.

*
* *

Malko nu putea să mai suporte plaja hotelului şi mai ales pe negustori. Jimmy nu mai apăruse, iar acest lucru îl îngrijora. Sau locuitorii îşi încetaseră supravegherea „pe faţă" pentru că îşi dăduseră seama că perechea Malko-Luisa era inofensivă, sau dimpotrivă... Iar Shayne nu părea a fi un om periculos.

— Haideţi să mâncăm la *Secret Harbour Hotel,* îi propuse el Luisei.

Ea îşi puse repede un şort foarte scurt, aproape ca un costum de baie, de aceeaşi culoare cu pielea ei mată, lucru care, de departe, părea foarte ciudat... Se opri brusc înainte să se urce în maşinuţă. Roata dreaptă din spate era aproape dezumflată. Semnalul de alertă de la venezuelean.

— Mergem să jucăm tenis, îi spuse Malko. Duceţi-vă după rachetă. Sper că nevasta lui Campanero s-a însănătoşit.

El schimbă roata. Avea gâtul uscat. Oare ce veste rea îi va da Campanero?

Cele patru terenuri de la *Calabash* erau ocupate, deşi soarele ardea fără milă. Malko îl zări imediat pe venezuelean care juca cu un englez bătrân cu o mustaţă de focă şi băţos ca o prăjină. O lăsă pe Luisa să admire un dublu de femei, iar el intră în vestiarul bărbaţilor şi dădu drumul la duşuri ca şi cum s-ar fi pregătit să se răcorească.

Gonzalo Campanero apăru puţin mai târziu. Cei doi intrară în duşul de alături. Venezueleanul părea îngrijorat.

— Am aflat numele colonelului din KGB care vine în Grenada, zise el. Îl cheamă Alex Porenko. Face parte din Primul Directorat al KGB-ului, departamentul ai doilea. A fost adus la Havana din ordinul colonelului Stanislas Petrosian care conduce G 2.

Brusc, Malko parcă nici nu mai auzea duşul. Alex Porenko. Se întâlniseră deja, iar rusul îl cunoştea. Era o mare belea. Dacă îl vedea pe Malko, îl recunoştea pe dată şi se termina cu misiunea

lui. Venezueleanul îl studia.

— Îl cunoaşteţi?

— Da, răspunse Malko. Cum vine?

— Cu pachebotul sovietic de croazieră *Leningrad*, care îl lasă în Saint-George's mâine dimineaţă.

— Asta e tot?

— Pentru moment. Ce veţi face? „Renunţaţi"?

— Încă nu, spuse Malko, trebuie să mă gândesc. Ţinem legătura.

Venezueleanul îl urmări cu tristeţe, în timp ce ieşea din vestiare. Sosirea colonelului rus reprezenta un pericol de moarte. Câteodată, renunţarea rapidă la o misiune valora mai mult decât un dezastru, iar Malko era şeful acestei misiuni.

*

* *

Malko încerca să se relaxeze pe plaja de la *Calabash,* dar nu reuşea. Se afla la răscruce de drumuri. Mai avea timp să părăsească Grenada împreună cu Luisa şi să renunţe la misiune. Era un lucru pe care nu-l făcuse niciodată în îndelungata lui carieră de agent colaborator al CIA. Dacă rămânea, juca la ruleta rusească.

Luisa îl studia sprijinindu-se într-un cot, cu ochii protejaţi de ochelarii de soare. O pusese în temă şi o felicită de ajutorul acordat de ţara ei. Tânăra nu-i ceru nimic, în schimb îl întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să accelerez, spuse Malko. Trebuie să avem puţin avans.

Ea îi zâmbi cu răceală.

— *Bravo. Vamos.*

*

* *

Malko ieşi din Shopping Center cu o plasă plină de sticle în mână. Cumpărase Moet, *J&B* şi Gaston de Lagrange, bineînţeles. Luisa îl aştepta în bungalou. Dar el se îndreptă spre vila albă. Înainte de a ajunge în parcare, muzica dată la maxim îi dădu de înţeles că petrecerea era în toi… Opri şi urcă treptele verandei cu sticlele în mână. Îl dureau deja timpanele, iar mirosul greu de marijuana îl izbi în nas. Intră în livingul întunecat ca de obicei. La început, crezu că vila a luat foc, apoi îşi dădu seama că era

doar fumul care plutea peste tot, albastru, greu, gros... De pe o sofa se auzi un strigăt:

— Malko!

O umbră străbătu încăperea şi se aruncă în braţele lui. Era Sharon, goală-puşcă. Avea totuşi în jurul gâtului o ghirlandă, la fel de parfumată ca şi fumul.

— A sosit *ganja,* strigă ea. Ersto a adus pentru o săptămână!

Îl apucă pe Malko de mână şi îl târî lângă sofa, se lăsă la picioarele lui şi începu să-l dezbrace râzând. Atmosfera nu mai semăna cu o criptă funerară. Un negru pe care nu-l mai văzuse stătea culcat pe spate şi fuma. Solveig, suedeza, nemişcată ca o vestală, îşi înfăşurase părul lung în jurul membrului ridicat pe care îl masturba cu inelul blond de mătase, în timp ce el îi masa cu furie sânii.

Sharon îşi atinsese scopul. Malko îi simţi limba agilă, dură şi moale totodată, suplă ca o biciuşcă. Sharon se înverşună până îl aduse în pragul orgasmului. Deşi el nu fumase, marijuana îi pătrunse în plămâni şi începea să-l moleşească, închise ochii, lăsându-se în voia acestei scurte recreeri. Gura îl abandonă şi simţi corpul ferm şi călduţ al lui Sharon lipit de el, pe jumătate culcată pe sofa. Îşi deplasă încet şi senzual şoldurile, încurajându-l s-o penetreze. Uitând de mediul înconjurător, el se afundă dintr-o singură mişcare, smulgându-i lui Sharon un suspin.

Arcuindu-se peste ea, făcură dragoste mult timp, oprindu-se îndată ce simţea că se apropie orgasmul, până când nu mai rezistă şi explodă în pântecele ei. Atunci Sharon se întoarse şi îi zâmbi. Pupilele erau atât de dilatate încât nu i se mai vedea irisul.

— Te-am dorit de când te-am văzut, spuse ea. Ar trebui să rămâi aici trei zile ca s-o facem fără oprire...

Muzica urla la fel de tare. Solveig îşi terminase numărul. Gura înlocuise inelul de păr. Sharon se aplecă la urechea lui Malko.

— Uită-te la Liz.

Liz se învârtea pe loc în mijlocul încăperii ca un automat, cu braţele în aer. De pe altă sofa ţâşni o siluetă neagră. Era Ersto. Dimensiunile membrului său părură s-o uimească pe Liz care se opri. Negrul o împinse pe podea şi se năpusti asupra ei gata s-o rupă. Liz slobozi un ţipăt sălbatic, căscă gura şi ochii nefiresc de tare, iar picioarele se desfăcură în unghi drept, ca şi cum trupul

ei ar fi fost spintecat în două de masa neagră care o muncea zdravăn. Deodată ea urlă:

— Regulează-ţi scroafa!

Celălalt negru stătea în picioare cu membrul în mână şi privea fascinat această demonstraţie de senzualitate bestială. Era gata să-i ia locul lui Ersto.

— În fiecare seară este aşa? întrebă Malko.

Sharon râse.

— Nu. Doar în seara asta e sărbătoare. Vrei să rămâi?

— Este imposibil, zise Malko.

Îi era greu să se concentreze în strigătele de plăcere şi printre trupurile goale. Nu îl văzuse pe Shayne…

— Shayne nu participă? o întrebă el.

— Ba da! zise Sharon, dar îi place să privească. Uite acolo, lângă fotoliu.

Malko îl zări pe negrul scheletic ghemuit lângă un fotoliu imens de răchită. Avea ochii cât cepele. Sharon îl părăsi şi se duse să desfacă o sticlă de Moet et Chandon. Shayne veni imediat lângă Malko.

— Nemernicii ăştia s-au dezlănţuit! Aveţi mesajul?

Malko zări săculeţul din piele atârnat la gât cu o aţă.

— M-am înşelat, spuse el repede. Bărbatul cu care vreau să mă întâlnesc se numeşte Ronald Bedford. Şi el face parte din Consiliul Revoluţiei şi locuieşte în Saint-George’s. Spuneţi-i că un prieten de-a lui Malcolm vrea să se întâlnească urgent cu el. Data şi locul le alege el. Dar fiţi atent: este periculos pentru toţi trei.

Shayne Lockheart îşi scoase săculeţul de la gât şi spuse cu un zâmbet larg:

— Nu mi-e frică de nimic…

Solveig, îngenuncheată pe sofa, cu sânii grei şi albi ca laptele în mâinile negrului, cu părul blond năclăit de sămânţa lui, se uita fix la Malko, cu privirea goală. Shayne îi spuse la ureche:

— Duceţi-vă şi regulaţi-o pe târfa asta! Vreau să mă uit!

Dar Malko îi refuză această mică bucurie. Străbătu fumul albăstrui şi se făcu nevăzut înainte să apară Sharon. Se urcă în maşinuţă, urmărit de muzică şi de mirosul de marijuana. Capul îi vâjâia puţin.

*

* *

Soarele era deja sus deasupra mării, deşi era doar şase şi jumătate. Malko nu dormise prea bine. Poate ca urmare a deselor lui vizite la vila albă. Se dusese împreună cu Luisa să cineze la *Turtle Back,* micul restaurant din port. Homarii nu aveau niciun gust şi un miros de apă stătută însoţea băuturile, iar localul era complet pustiu, în afară de ei doi... Pentru prima oară, nu simţise nevoia să se strecoare în patul Luisei... Sharon îl satisfăcuse. Se întreba dacă fetele o ţinuseră aşa toată noaptea şi dacă Shayne se pusese pe treabă. Se ridică, se apropie de fereastră şi clipi din ochi orbit de soarele care răsărea. Silueta unui vapor imens ascundea în parte costa din Fort George Hill. *Leningrad* tocmai ancora în Grenada.

Capitolul X

Malko privi îndelung coca albă care se reflecta în soarele strălucitor. *Leningrad* era un vapor imens... După câteva clipe, un şir de taxiuri se opri la *Spice Island,* lăsând o grămadă de turişti dintre care cei mai tineri aveau în jur de şaptezeci de ani. Negustorii de pe plajă se năpustiră asupra lor ca un nor de lăcuste. Negresa durdulie de la recepţie îi făcu semn lui Malko să vină la telefon.

— Sunteţi liber la prânz?

Era vocea lui Enzo Pisani. Lui Malko i se păru că era mai încordată ca de obicei.

— Da, spuse el. Nu facem nimic. Am venit ca să ne odihnim.

Trebuia să-şi petreacă într-un fel dimineaţa. Malko şi Luisa se instalară lângă bungalou ca să facă plajă. Cei mai tineri turişti de pe *Leningrad* îi aruncau Luisei priviri înfocate. În sfârşit, porniră către Saint-George’s. Se întâlniră pe drum cu un convoi de camioane care transportau ciment, iar muncitorii semănau cu nişte fantome.

Lui Malko i se păru că Ruth avea o expresie cam ciudată când îi pofti în biroul italianului. Acesta închise uşa şi se aşeză în faţa lui Malko şi a Luisei. Era mai serios ca de obicei. Oare ce nenorocire mai prevestea acest lucru?

— Ieri s-a întâmplat un fapt îngrijorător, începu el direct.

— Ce anume? întrebă Malko, îngheţat.

— Au arestat-o pe Ruth…

— Pe Ruth, dar…

— Da, acum e aici. Pentru că am intervenit personal pe lângă Maurice Bishop. Altminteri…

— Cine a arestat-o?

— Cubanezii.

— De ce?

— Ca s-o interogheze. Despre mine şi despre dumneavoastră. Bănuiesc că lucraţi pentru Serviciile Secrete străine. A fost un avertisment. Dar vor încerca şi altceva…

Malko schimbă o privire cu Luisa. Prin urmare, cancerul era mai avansat decât credea… Ar fi vrut să nu-i spună italianului despre cutia poştală moartă. Ar însemna să-l implice prea mult. Nu avea dreptul să-l expună şi altor riscuri.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, ar fi bine să nu ne mai vedem, începu el.

Enzo Pisani scutură din cap.

— Ba nu, zise el cu voce fermă. Am trăit ultimele zile ale dictaturii lui Eric Gairy şi a fost îngrozitor, ţara s-a dus de râpă Când a avut loc lovitura de stat, m-am gândit că va fi bine pentru Grenada. În ciuda anumitor indicii neliniştitoare, m-am agăţat de această speranţă. Ceea ce s-a petrecut azi-dimineaţă, m-a făcut să deschid ochii. Cubanezii au pus *într-adevăr* mâna pe insulă şi o conduc. Acum avem altă dictatură, ce-i drept mai vicleană, dar mult mai periculoasă. De altfel, m-am hotărât să vă ajut, cu condiţia, fireşte, să nu schimbăm guvernul cu forţa, ca mercenarii sau ceva de genul acesta

Malko îşi permise să zâmbească.

— Singurul mercenar de aici sunt eu. Misiunea mea nu se bazează pe violenţă şi are drept scop să-i dau Grenadei şansa să scape de invazia cubaneză. Pentru asta a murit Malcolm Siddeley. Dumneavoastră trebuie să cunoaşteţi cât de mare este riscul.

— Eu sunt bătrân, spuse calm Enzo Pisani. Dacă pot fi de folos cu ceva..

— Poate, spuse Malko. Sunt sigur că puteţi

Se opri, neîndrăznind să-i dezvăluie numele lui Ronald Bedford, informatorul lui Malcolm Siddeley. Deşi italianul dădea

dovadă de o vădită bunăvoinţă, Malko nu voia să-şi asume responsabilitatea dezvăluirii unui secret atât de periculos.

Numai în cazul în care filiera Shayne Lockheart se dovedea imposibilă. După aceea, va avea destul timp să-l pună pe Enzo Pisani la treabă... Deodată se gândi la un lucru care i-ar fi uşor gazdei sale.

— Eventual, am putea pleca din Grenada cu velierul dumneavoastră?

— Bineînţeles! Am făcut toate insulele din Caraibe cu el. Numai că nu merge prea repede. Sunt necesare douăzeci de ore ca să ajungi la Trinidad sau în Barbados.

— Nu are nimic. Ar fi posibil să nu putem pleca din aeroport.

Italianul întrebă brusc:

— Wendy Howard ştie cine sunteţi?

— Da. Ea ne-a dat unele informaţii de care nu ne puteam lipsi în această misiune.

Italianul se ridică.

— Bine. Haideţi să pregătim spaghetele!

Malko îl urmă şi se opri pe terasă. Silueta albă a pachebotului *Leningrad,* ancorat în faţa colinei Saint-George’s, părea că striveşte micul port.

*

* *

Ziua trecuse foarte încet. După dejunul la Enzo Pisani, Malko şi Luisa se plimbaseră puţin pe străduţele aglomerate din Saint-George’s, făcând pe turiştii. Cu cumpărăturile stăteau destul de slăbuţ, căci nu exista decât Market Place şi câteva bazaruri care vindeau marfă de proastă calitate. De când s-a schimbat regimul, taxele vamale colosale puneau stavilă oricăror mărfuri străine să între în Grenada. În afară de banane şi de nucşoară, nu se mai găsea altceva de cumpărat. Malko a cerut informaţii în Carenage: vasul *Leningrad* rămânea numai o zi la Saint-George’s. Întrebarea era dacă colonelul din KGB va pleca cu avionul după ce îşi făcea treaba sau rămânea aici.

După aceea, au făcut o plimbare lungă pe plajă. Luisa îşi pusese un costum de baie întreg absolut sclipitor, susţinut de o singură bretea ce imita blana de panteră Malko o lăsă pe plajă şi se duse să se întâlnească cu Shayne.

Ca să fie sigur că nu era urmărit, luă maşinuţa şi se îndreptă

spre Point Salines, pe un drum îngrozitor pe care ar fi înaintat cu greutate chiar şi un tanc. De fapt, era singurul vehicul, observat cu curiozitate de cetele de negrişori. Satele marcate pe hartă nu erau decât nişte cătune cu câteva cocioabe din lemn. Făcuse astfel un imens ocol prin sud, întorcându-se la vila albă pe drumuri de ţară. Era sigur că nimeni nu îl urmărise.

Ca să mai facă o variaţie, opri maşinuţa lângă Cubana de Aviacion şi se duse acasă la Sharon pe jos, căci nu avea de mers decât o sută de metri. De data asta, era linişte. În living nu era nimeni, dar mai plutea încă mirosul de *ganja.* Malko îl străbătu şi ajunse pe terasă. Primul lucru pe care îl zări era crupa rotundă şi arcuită a lui Liz şi talia subliniată de un lănţişor fin din aur. Dormea pe burtă, iar Ersto cu capul pe genunchii ei. Sharon era puţin mai departe sub o umbrelă, odihnindu-se cu braţele pe piept şi goală-goluţă. Întredeschise ochii şi îi zâmbi lui Malko.

— Am făcut-o lată! murmură ea.

Malko îi făcu un gest amabil şi îşi căută de treabă. O găsi pe Solveig pe întuneric, înlănţuită într-un mod ciudat cu negrul de aseară. Gâfâiau ca nişte animale. Dar nici urmă de Shayne. Ieşi din living şi se instală pe verandă într-un balansoar vechi.

După douăzeci de minute, silueta osoasă a lui Shayne Lockheart apăru înotând în şort şi în cămaşă. Mergea cu paşi lenţi şi săltaţi, vorbind singur, cu capul plecat. Când îl văzu pe Malko, grăbi paşii şi se ghemui lângă balansoar. Săculeţul din piele îi atârna pe pieptul descărnat.

— L-am văzut, zise el.

— Unde?

— Într-un bar, *Blue Bird.* Vizavi de *Cable and Wireless*[29]*.* Se duce acolo în fiecare zi, pe la patru când se închide, ca să se întâlnească cu o fată. După aceea, intră într-o cabină telefonică să se reguleze. Este una mare, în care încape o familie.

Toate aceste amănunte nu-l priveau direct pe Malko.

— Aţi reuşit să vorbiţi cu el?

Shayne îşi clătină claia de păr creţ.

— Nu. A plecat prea repede. Dar mă duc şi mâine.

— Cum aţi aflat toate astea?

Negrul afişă surâsul lui prostesc.

— Toată lumea mă cunoaşte. Eu ascult când mi se vorbeşte. Sunt nişte băbuţe în oraş care nu prea au ce face şi observă

29 *PTT (n.a.)*

absolut tot. Îmi povestesc. (Coborî vocea.) Cred că aş putea să-l văd chiar mâine dimineaţă. Trebuie să se ducă la o persoană pe care o cunosc.

Malko se ridică. Era plecat de mult timp. Luisa va fi îngrijorată. Când îi strânse mâna lui Shayne, avu impresia că strângea un schelet.

*

* *

Luisa Herrera ieşi prima din bungalou. Seara trecută, cinaseră la hotel şi se culcaseră la ora nouă, după ce luaseră câte un somnifer. Erau prea tensionaţi amândoi ca să mai discute. Era perioada cea mai grea a misiunii: să nu aibă ce face, aşteptând să între în legătură cu cineva. Nu o mai văzuse pe Wendy Howard, deşi i-ar fi plăcut să o ţină la curent, dar prefera să nu se întâlnească la Shopping Center decât dacă era absolut necesar.

În momentul în care Malko venea lângă tânăra venezueleană, sunetul lung al sirenei tulbură liniştea de pe plajă. *Leningrad* ridica ancora. Malko privi imensul pachebot alb care se legăna maiestuos. Oare colonelul Alex Porenko se afla la bord?

Brusc, plaja se goli de negustori. Până când sosea un alt vapor. Numai studenţii de la universitatea din apropiere mai întârziau pe plajă. O lăsă pe Luisa să se bronzeze lângă bungalou, iar el plecă să se plimbe până la *Holliday Inn*, care se afla puţin mai departe, la marginea plajei, care arsese în parte. Cu o sută de metri înainte de a ajunge, zări silueta lui Shayne care venea spre el. Era impresionat de slăbiciunea lui. Malko îl studie: se oprea lângă fiecare pereche întinsă la soare, schimba câteva cuvinte, apoi pleca. Malko se opri şi aşteptă. Când Shayne sosi lângă el, se ghemui ca o gânganie firavă.

— Am reuşit! murmură el triumfător. Am vorbit cu el.

Malko îşi ţinu răsuflarea.

— Şi?

— S-a bucurat. Mi-a spus că nu mai spera, dar că trebuie să fiţi foarte atent.

— Este de acord să ne întâlnim?

— Da.

— Când şi unde?

— Vineri este un bal la *Yacht-Club.* Va veni şi el. Trebuie să vă

duceţi cu o fată de aici, o negresă.

— De ce?

Shayne Lockheart zâmbi încântat.

— Cei care vor să se reguleze după bal, se duc pe *Aurora.* Este un vapor vechi acostat la *Yacht-Club.* Proprietarul lipseşte, iar fata care îl întreţine închiriază cabinele vinerea ca să câştige ceva dolari. Să vă duceţi acolo cu o fată. Va veni şi el. Pe vapor e mult mai liniştit. Vă caută el…

Era bine gândit. Malko nu-şi putea reveni văzând atâta îndrăzneală la un tip ca Shayne Lockheart.

— Cum aţi reuşit?

— A fost uşor. L-am urmărit. Câteodată urmăresc pe stradă oamenii care îmi sunt simpatici şi le vorbesc despre cartea mea. Dar nimeni nu mă bagă în seamă. Toată lumea din Saint-George's mă cunoaşte. Şi-apoi, domnul Bedford ştie bine că am stat multă vreme la închisoare şi că nu-mi plac oamenii de acum. Aşadar, are încredere în mine.

— Nu a mai spus nimic?

— Nu.

Negrul se ridică pe oasele care-i serveau drept picioare.

— Acum plec. Am venit special ca să vorbesc cu dumneavoastră. De aceea m-am oprit pe la fiecare. Am ştiut că sunteţi aici.

— Dar ce le spuneaţi?

— Îi întrebam dacă au auzit de cartea mea…

Plecase deja, aruncând cu nisip în urma lui ca un copil. Se întoarse şi strigă:

— Mă duc la *Red Crab* să joc *darts.* Este foarte amuzant…

Malko nu înţelese ce voia să spună. Shayne Lockheart îi făcuse un serviciu nepreţuit. Acum ştia că Ronald Bedford era încă operaţional. Îi rămăsese ultima parte a operaţiunii. Obţinerea protocolului secret. Ar putea să se întâmple chiar vineri… Va avea nevoie de Pisani şi de prietena lui, Ruth, căci el nu avea niciun motiv să încerce cabinele de pe *Aurora* cu Luisa. Mai avea două zile la dispoziţie ca să pună la punct întâlnirea.

Se lungi pe nisip privind cerul şi reflectând. Uşurinţa cu care Ronald Bedford acceptase întâlnirea cu el i se părea puţin suspectă. A lua legătura cu un ofiţer „tratat" care ar putea fi „întors" era un lucru delicat. Mai ales când se efectua într-o ţară ostilă, din care era greu de ieşit… Dacă Ronald Bedford fusese

descoperit şi „întors” de către cubanezi, ar explica în parte liniştea regească de care beneficia Malko. De ce să-l mai urmărească dacă tot se arunca singur în gura lupului?

Dacă ipoteza lui era adevărată, se ducea la măcel. Singurul mijloc de a îndepărta această ipoteză era, din păcate, să se ducă la balul de la *Yacht-Club.* Malko se ridică şi începu să se plimbe din nou pe plajă. Nu prea avea ce să pregătească, în afară de sprijinul lui Pisani pe care îl primise deja... Bătrânul italian nu va sta pe gânduri s-o schimbe pe Ruth cu Luisa pentru o seară.

Malko ajunse la bungalou şi o căută din priviri pe Luisa, dar nu o găsi. În faţa hotelului erau doar câţiva turişti. Dar observă un bărbat cu pielea ridicol de albă, lungit pe un pat pliant sub o umbrelă, în compania a două negrese care îi probau o pălărie imensă din frunze de bananier cu o pasăre deasupra. Era ultima modă a acestor meleaguri. Bărbatul purta o perucă foarte brunetă ce contrasta puternic cu tenul plin de cuperoze.

Era fără îndoială colonelul Alex Porenko din KGB. Nu plecase cu vasul *Leningrad.*

Capitolul XI

După ce îşi terminară treaba, cele două tinere negrese puseră pe capul colonelului sovietic pălăria împletită. Trăgându-şi borul mare peste ochi, sovieticul se lăsă pe spate ca pentru o bine meritată siestă.

Adăpostit în umbra bungaloului, Malko nu-l slăbea o clipă din ochi. Nu-l înşela pe el această scenă idilică. Colonelul Alex Porenko nu se afla în vacanţă, iar pe deasupra, era un profesionist redutabil. Dacă se găsea pe plaja de la *Spice Island,* asta nu era o întâmplare. Vasul *Leningrad* se îndrepta spre Trinidad, prin urmare, colonelul Porenko se hotărâse ca prezenţa lui în Grenada să fie indispensabilă. Malko se agăţă de o infimă licărire de speranţă. Turiştii erau îndreptaţi în mod normal către *Spice Island.* Prezenţa lui Porenko în hotel nu avea nicio legătură cu a lui...

Cu toate astea, era mai bine să creadă că Porenko se afla aici

din cauză că Malko era suspectat de cubanezi. Aceştia îl cunoşteau doar sub falsa lui identitate. Fişa pe care a completat-o la aeroport nu avea şi fotografia lui. Aşadar, dacă sovieticul nu dădea nas în nas cu el, nu putea să facă nicio legătură între turistul britanic Mark Lorimar, suspectat de cubanezi că ar face parte din MI 6, şi prinţul Malko Linge, colaboratorul CIA, pe al cărui cap KGB-ul pusese o recompensă. Chiar dacă misiunea lui Malko nu fusese periculoasă pentru cubanezi, era sigur că Porenko va face tot ce-i va sta în puteri să-l elimine dacă îl identifica, fiindcă le cauzase mult prea multe neplăceri sovieticilor.

Intră în bungalou ca să se gândească. Soluţia evidentă era să plece din hotel. Dar era la fel de riscantă, căci atrăgea atenţia asupra lui. Colonelul Porenko a ajuns într-un moment rău pentru Malko. Tocmai când se pregătea să ia legătura cu Ronald Bedford. Luisa se uita în tavan, lungită în patul ei.

— Colonelul Porenko este pe plajă, o anunţă Malko.

Luisa Herrera nu se clinti.

— Vă cunoaşte?

— Da.

— Trebuie să-l omorâţi.

Cel puţin, era temerară... Numai că eliminarea prealabilă a colonelului sovietic crea câteva probleme delicate. Mai întâi că se afla sub directa protecţie a G 2 local, iar uciderea lui ar antrena unele reacţii violente, putându-se ajunge chiar la arestarea lor imediată. În sfârşit, Malko detesta asemenea omoruri premeditate...

— Cred că ar fi mai bine să-l evităm, observă el. Să nu mai luăm masa aici şi să supraveghem plaja. Este destul de mare. Avem foarte puţin timp la dispoziţie. Ne vom duce să mâncăm de prânz la *Calabash...*

Aruncă o privire pe plajă. Sub umbrela colonelului sovietic nu mai era nimeni. Sau plecase să viziteze insula, sau se pusese pe treabă.

*

* *

Colonelul Alex Porenko privi cu vădit dezgust burdihanul imens al lui King-Kong Gimenez şi figurile de asasini ale oamenilor lui. Nu se va obişnui în veci să lucreze în Lumea a

Treia. Se săturase până peste cap de Afganistan şi de Angola. Din păcate, şefii lui îl considerau de-acum expert şi nu terminase încă să vadă cocotierii. De obicei, exista cel puţin o ambasadă sovietică unde se mai relaxa, dar aici nu erau decât cubanezi, iar el era singurul sovietic de pe insulă. Se aşează pe scaunul oferit de cubanez şi luă dosarul gata pregătit.

— *Una cerveza?*[30]

Santiago Gimenez era numai lapte şi miere. Colonelul Porenko refuză făcând un semn cu capul, însă cubanezul îşi permise să deschidă o sticlă de Carbi Beer, în speranţa că sovieticul îi va aprecia dosarul.

Acesta îşi începu ancheta. De când fusese arestat Malcolm Siddeley, şi de la „mărturisirile lui", nu era nimic interesant, deşi cei din DGI reconstituiseră cariera lui Siddeley: era un agent din MI 6…

— Nu aţi aflat cine era omul de legătură? întrebă colonelul sovietic.

— Nu, tovarăşe colonel, recunoscu King-Kong. Suspectul a murit accidental înainte de a vorbi.

„Accidental!" Rusul nu îşi arătă furia. În ţările organizate, aveau şi un medic în timpul interogatoriilor ca să evite astfel de incidente…

— Aşadar, ce ştiţi mai exact?

Gimenez îşi trecu limba mare şi roz peste buzele cărnoase.

— Englezul avea o amantă. Wendy Howard. Am supravegheat-o, dar fără niciun rezultat. Sau infim. Acum câteva zile, a primit vizita unui străin care nu a putut fi identificat. Cunoaştem numai faptul că deţine o armă nedeclarată…

— Asta-i tot? întrebă sovieticul din ce în ce mai agasat.

— Nu, nu, se grăbi King-Kong să adauge. Această Wendy Howard era în legătură cu un alt prieten al agentului pe care l-am arestat, un oarecare Enzo Pisani. De câteva zile, acesta a intrat în contact cu o pereche de turişti, un englez şi o venezueleană. Au sosit aici de o săptămână. Femeia are o aventură cu unul dintre oamenii noştri. Raportul se află în dosar. Pe de altă parte, există un element destul de ciudat. Am supravegheat cutia poştală moartă, iar acest cuplu dădea târcoale pe acolo. Se pare totuşi că nu ştiu ce conţine mesajul.

— Interesant, zise colonelul Porenko în timp ce citea raportul.

---

30 *O bere? (n.a.)*

Descrierea destul de vagă a misteriosului cuplu nu-i spunea nimic. Cu atât mai puţin identitatea lor, însă, dacă erau implicaţi în operaţiune, era într-adevăr falsă.

— Aţi intensificat supravegherea? întrebă el.

— Am aşteptat instrucţiunile dumneavoastră.

— Bine, spuse sovieticul. Nu-i încolţiţi prea îndeaproape Nu trebuie să renunţe la misiune. Noi dorim să vină cel pe care vor să-l contacteze. Ei ne interesează mai puţin. Asta pentru că nu aţi fost în stare să-l identificaţi pe trădător cu propriile mijloace...

Era o greşeală gravă şi Santiago Gimenez lăsă privirea în pământ ruşinat. Colonelul îi înapoie dosarul cu un zâmbet dispreţuitor.

— De data asta, nu avem nevoie de accidente, spuse el. Nu veţi avea a doua şansă...

Colonelul se ridică. Cubanezul făcu la fel.

— Şoferul meu o să vă conducă, tovarăşe colonel.

Sovieticul îi aruncă o privire ironică.

— Cu o limuzină cu steguleţ? Uitaţi că am venit aici cu o misiune... Voi lua un taxi. Dacă vreţi să luaţi legătura cu mine, trimiteţi un om de-al dumneavoastră deghizat în negustor. Să mă strige Alex. Nu luaţi nicio iniţiativă fără să mă întrebaţi, încheie el pe un ton sec.

King-Kong îl privi ieşind, cu ochii înroşiţi de ură. Dacă ar fi putut să se închidă cu el câteva ore într-o celulă... Cubanezii nu-i iubeau oricum pe sovietici. Dar aici, deveneau chiar odioşi. Dar visa la clipa în care îi va aduce toţi vinovaţii numai după ce îi va interoga *personal.* Cu mărturiile care meritau din plin o scrisoare de felicitare de la DGI, chiar dacă ar fi nevoit să-i taie în bucăţi că să le smulgă mărturiile.

*

* *

Enzo Pisani îl asculta cu atenţie pe Malko. Acesta nu-i ascunsese niciunul dintre riscurile noii situaţii create de prezenţa colonelului din KGB, insistând asupra riscului ce îl reprezenta participarea lui Ruth la întâlnirea de vinerea viitoare cu Ronald Bedford. Aceasta asista tăcută la întrevedere. Când italianul se uită la ea, aceasta spuse imediat:

— Sunt de acord...

— Dar după aceea? îl întrebă Pisani.

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Poate că va fi primul şi ultimul contact. Fie că îmi va da ceea ce doresc, fie că operaţiunea se va dovedi imposibilă. În acest caz, o vom „demonta” repede şi totul se va sfârşi. Poate va mai avea loc o altă întâlnire. Dar va fi ultima, căci nu putem să ne asumăm atâtea riscuri. Oricum, voi avea nevoie de dumneavoastră ca să plec din Grenada…

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră pentru vineri, îi promise Pisani. Ne întâlnim aici. Pot să-i ţin companie Luisei cât timp sunteţi la *Yacht-Club.*

— Voi fi încântată, zise Luisa ca să-i facă în ciudă lui Malko.

Câteodată, avea impresia că venezueleana se afla aici doar ca să-l supravegheze. Când coborau spre port, Malko îşi dădu seama că Wendy Howard trebuie să fie la cumpărături în acest moment în Grand Anse Center. Trebuia să-i spună de întâlnirea lor iminentă.

Camioanele cu ciment pentru noul aeroport presărau tot drumul până în Grand Anse. Supermarketul era foarte aglomerat. Malko şi Luisa se despărţiră. Avu nevoie de ceva timp ca să repereze picioarele bronzate şi părul blond ale lui Wendy Howard, care îşi îndesa în coş obiecte de menaj.

O ajunse, strângând la piept două sticle de Moët et Chandon. Mulţimea era destul de densă încât să nu fie remarcaţi. Englezoaica se uită fix la Malko cu o privire tristă.

— Totul merge bine. O anunţă el. Am luat legătură cu informatorul lui Malcolm. Mă întâlnesc cu el vineri.

Figura lui Wendy Howard se lumină.

— Fantastic! Îmi pare atât de bine!

— Dacă totul merge strună, ar trebui să „demontez” cât mai repede. Riscăm să declanşăm reacţii violente. Probabil că va trebui să plecaţi înainte…

Tânăra englezoaică îl privi puţin surprinsă.

— Înainte? De ce? Nu mi-au dat motive de îngrijorare.

— Ar fi mai prudent, zise Malko.

Ea se uită la el năucă.

— Nu ne vom mai vedea?

— Ba da, aici, sâmbătă la aceeaşi oră.

Wendy rămase neclintită lângă el, cu un pachet de detergent în mână.

— Enzo v-a fost de folos? îl întrebă ea.

— Foarte, zise Malko. Acum trebuie să ne despărţim. Urmaţi-mi sfatul. Dacă nu eraţi dumneavoastră, nu aş fi reuşit. Plecaţi din Grenada. Numai să-i spuneţi lui Enzo unde vă duceţi. Vă găsesc eu.

Ea îi adresă un zâmbet vag şi plecă fără să-i răspundă. El se uita cum se îndrepta către casă, legănându-şi şoldurile înguste şi fesele mici şi rotunde mulate într-un şort alb. I-ar fi plăcut să-şi petreacă în compania ei cele douăzeci şi patru de ore care au mai rămas până la întâlnirea decisivă.

*

* *

— Jimmy s-a întors! îl anunţă Luisa. Ar vrea să-mi arate insula mâine. Să accept?

Întorşi la *Spice Island,* Malko se închisese în bungalou în timp ce Luisa îşi juca de minune rolul de stahanovistă care venise să se bronzeze. Colonelul Porenko nu se vedea pe nicăieri. Oare ce să însemne întoarcerea agentului seducător?

— Acceptaţi.

— M-a invitat şi la balul de vineri seara, continuă venezueleana, de la *Yacht-Club,* propunându-mi o parteneră şi pentru dumneavoastră…

Această seară risca să devină şi mai explozivă decât balul contesei Adler[31].

— Nu promiteţi nimic, mai vedem, o sfătui Malko.

Încă o grijă în plus. Cum să „dezamorseze” intoxicarea adevăratului pericol?

— Haideţi să ne plimbăm pe plajă, îi propuse el. Încep să sufăr de claustrofobie…

Cei patru kilometri de plajă îi primeau cu braţele deschise. Mergeau cu picioarele prin apă. În dreptul hotelului *Holliday Inn,* Malko auzi un fluierat strident. Întoarse capul şi îi zări pe Shayne şi pe Ersto la umbra unui cocotier. Negrul fluierase.

Malko şi Luisa se îndreptară spre ei cu repeziciune. Norocul lor că plaja era pustie. O tristeţe bruscă îl cuprinse pe Malko. Oare ce s-a întâmplat?

Shayne Lockheart veni lângă el, foarte agitat, urmat de Ersto, mai negru decât cărbunele, cu neobişnuitul său păr creţ.

— Am noutăţi, spuse Shayne în şoaptă. Am aflat că de

31 *Vezi SAS – „Balul contesei Adler”*

dimineaţă a venit un rus la Gimenez. Se pare că este general…

Malko nu-şi putea reveni. Ersto asculta cu o expresie de dezgust pe chipul brutal. Murmură ceva în limba lui, dar Malko nu înţelese.

— Ce-a spus?

— Că trebuie să-i tăiem capul, îi traduse Shayne. Ersto nu poate să-i sufere pe ruşi pentru că sunt aliaţii celor care l-au ucis pe Negus în Etiopia. Negus este zeul lui.

Negrul *rasta* avea un aer din ce în ce mai cumplit. Shayne îl privea pe Malko precum un nebun cu ochii strălucitori.

— Acest rus vă necăjeşte? îl întrebă el.

Lui Malko nu-i plăcea că această discuţie avea loc de faţă cu *rasta.* Nu voia să amâne întâlnirea cu Ronald Bedford. Se întrebă deodată dacă Shayne nu era cumva mai viclean decât părea… Negrul scheletic continuă, neluând în seamă ceea ce spusese despre *rasta,* în care nu prea avea încredere din cauza gustului său pentru *ganja.*

— Putem să vorbim de faţă cu Ersto. Suntem prieteni.

— Mă cam deranjează, mărturisi Malko. Dar sper că totul va fi bine…

Shayne puse o mână descărnată pe braţul lui. Era uşoară ca un fluture.

— Eu vă păzesc, zise el.

Se întoarse urmat de Ersto şi se pierdură amândoi printre cocotierii plantaţi între şosea şi plajă, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Oare ce veste proastă va mai afla până la balul de vineri seară? Simţea cum plasa se strânge în jurul lui, chiar dacă nu se întâmpla nimic spectaculos. Colonelul Alex Porenko nu venise până în Grenada doar ca să-şi cumpere o pălărie împletită din frunze de bananier.

Capitolul XII

Şi rasistul cel mai încuiat la minte s-ar fi lepădat de toate prejudecăţile la vederea lui Ruth. Un tricou cu un decolteu în V până la buric de abia reuşea să-i ascundă pe sfert pieptul greu în formă de pară, care părea sculptat în marmură. Partea

înferioară a trupului era strânsă într-un pantalon din lastex fosforescent atât de ajustat, încât devenea indecent. Curbura mijlocului atrăgea în mod irezistibil privirea celui mai blazat bărbat. Ruth Calliste îşi aţinti asupra lui Malko ochii mari de căprioară, subliniaţi cu o dungă de dermatograf negru şi o expresie de falsă naivitate.

— Nu vă este ruşine să ieşiţi cu mine?

— Chiar mă întrebam dacă vom ieşi împreună, spuse Malko.

Ea râse măgulită. Luisa dispăruse de vreo jumătate de oră la braţul lui Jimmy, care îi promisese lui Malko că îi va aduce o însoţitoare. Trebuiau să se întâlnească direct la *Yacht-Club.* Se gândea cu milă la Enzo Pisani, sacrificatul serii. Din prudenţă, Malko preferase ca Luisa să accepte invitaţia lui Jimmy, agentul.

Nu se întâmplase nimic de când se întâlnise cu Shayne şi cu Ersto pe plajă. Nu-l revăzuse nici pe colonelul sovietic şi nu simţise niciun fel de supraveghere mai atentă. În afară de agitatul Jimmy, agent şi gigolo deopotrivă.

Se urcară în maşinuţă. Nu se clintea niciun fir din părul scurt şi creţ al lui Ruth din cauza vitezei... Malko puse mâna pe coapsa strânsă în lastex.

— Ruth, începu el, ceea ce vom face noi este extrem de periculos. Încă vă mai puteţi răzgândi...

— Nu, zise ea. Vărul meu este la Richmond Hill. A vrut să militeze în *Grenada National Party.* Vreau să vă ajut, dacă acest lucru ar putea să-i distrugă pe ticăloşi.

Nu mai scoaseră o vorbă, fiind zdruncinaţi de hârtoape. Apoi, drumul în pantă ce ducea în port apăru, după poarta mare ale biroului primului-ministru. Silueta învechită a vaporului din lemn, *Aurora*, se profila în lumina lunii. În difuzoare se auzea muzica în tot portul. Malko opri maşina lângă *Yacht-Club.* Zeci de negri se adunaseră la intrare, în mijlocul lăzilor de bere clădite unele peste altele ca un zid de apărare. Îşi făcu drum târând-o pe Ruth de mână. Apariţia somptuoasei crupe mulată în lastex fu cât pe ce să declanşeze o răzmeriţă. Ruth se arcuia cu mândrie ca să lase o amintire de neuitat a apariţiei ei. Pentru patru dolari, Malko şi Ruth primiseră câte o ştampilă în palmă ca să poată ieşi şi intra când doreau. O pasarelă din şipci ducea la un soi de capitel unde se aflau un imens tonomat şi ringul de dans. Aici se înghesuia o mulţime compactă, în mare majoritate, negri. Vizavi de bar, o albă diafană, contopindu-se aproape cu

un negru de trei ori mai mare decât ea, se freca isteric de partenerul ei. Şi tejgheaua în sine constituia un spectacol: barmanii abia pridideau să deschidă sticlele cu bere, servind băuturile fără pahare şi fără paie. Melodiile se succedau: rumba-rock, reggae, pop-music americană. Erau mai mulţi bărbaţi decât femei. Dansau cu privirea în gol, fără să se preocupe de vecinii lor. Puţinele negrese erau exagerat de împopoţonate, cu fuste foarte scurte, cu corsaje în culori stridente şi coafuri asortate cu imensele berete multicolore ale partenerilor lor. În schimb, domnea o atmosferă cuminte, fără gesturi agresive faţă de puţinii albi care se aflau acolo. Ruth deveni pe dată obiectul tuturor privirilor... Spectacolul oferit de îmbrăcămintea ei care se mula pe fesele rotunde nu avea egal în capitel. Ea îl trase pe Malko spre centrul ringului de dans unde se mişca o mulţime compactă de dansatori solitari.

Era un reggae lent şi senzual. Ruth îşi lipi numaidecât pântecele de Malko, cu sânii grei striviţi de pieptul lui. Se dăduse cu un parfum de mosc şi se legăna în ritmul muzicii cu ochii închişi. Lângă ei, un negru înalt, aplecat peste o fată, ţinând-o cu ambele mâini de şolduri, se freca de ea ca un dulău în călduri.

Puţin mai încolo, un bărbat dansa singur, un negru cu ţigara de marijuana între buze, suflând cu voluptate fumul, urmărit de vecinii lui care inspirau după ce îl exhala... După cinci minute, Malko era lac de sudoare, iar după zece, avea o erecţie de care s-ar fi ruşinat şi un cimpanzeu. Ruth îl pândea cu o privire vicioasă, fără să se depărteze de el. Plimbarea pe *Aurora* nu era inutilă şi se vedea cât de colo că avea intenţia să-şi joace rolul până la capăt... Întunericul adăpostea toate activităţile de orice fel.

— Mi-e sete! spuse ea deodată.

Îşi făcură loc până la bar. Ruth goli o cutie de bere pe nerăsuflate. Un necunoscut îi pasă ţigara cu marijuana. Ea inspiră, apoi dădu foarte încet fumul afară.

Berile defilau cu o viteză ameţitoare: muzica asurzitoare, iar ţigările circulau neîntrerupt, creând o ambianţă insolită, explozivă. Malko o zări brusc în mulţime pe Luisa. În tricou şi în fustă scurtă, dansând cu Jimmy, frumos ca de pe revistă, cu părul lui pomădat şi îmbrăcat cu un pantalon atât de strâmt, încât îi văzu atributele sexuale lipite de coapsă. Negrul îi făcu

semn lui Malko.

— Am o fată pentru dumneavoastră!

O abandonă pe Luisa şi înotă prin mulţime, apărând cu o mică negresă hidoasă cu părul ridicat în vârful capului ca un palmier, cu fruntea teşită, având la piept imensa bulină roşie a Partidului Revoluţionar.

— Ea este Elena, i-o prezentă Jimmy.

Ruth îi aruncă o privire neagră Elenei, îl apucă pe Malko de gât şi îl lipi de ea cu un gest posesiv, antrenându-l într-o îmbrăţişare fără echivoc. Elena rămase cu gura căscată. În tot cazul, nici cea mai bănuitoare agentă din lume nu putea să-i reproşeze că o prefera pe Ruth în locul Elenei. Aceasta se dezlănţui, dansând într-un mod cât se poate de provocator, unduindu-şi armonios şoldurile, pe care poposiră câteva mâini plimbăreţe, dar ea nu le dădu nicio atenţie. Petrecerea era în toi. Semăna mai mult cu un bal de mahala decât cu o serată mondenă… Obişnuit de-acum cu întunericul Malko îl căuta din priviri pe Ronald Bedford.

Cu mare grijă, el îşi antrenă partenera în mijlocul mulţimii, învârtindu-se în jurul ringului, până când ajunse lângă tonomat, unde vacarmul era asurzitor. Făcură un popas la bar ca să-şi mai facă „plinul” cu bere, apoi se întoarseră să danseze. Ruth începea să se lase din ce în ce mai grea în braţele lui. Îşi apăsa pubisul în el cu o insistenţă vinovată, într-o îmbrăţişare mută… Sânii erau gata să-i împungă pieptul şi îl sărută brusc şi violent…

Se legănară pe loc înlănţuiţi. Ea îşi strecură mâna între trupurile lor şi începu să-l maseze discret, ca şi cum l-ar evalua. Aproape toate perechile procedau la fel. Malko zări un negru care dăduse la o parte corsajul partenerei sale. Dezvăluindu-i sânii cafenii şi fermi, ca nişte obuze, pe care îi muşca. Negresa îşi dădea ochii peste cap şi chiţăia de fericire… Educaţia britanică nu ştersese chiar toate urmele…

Cu cât timpul trecea, cu atât atmosfera se încingea mai tare Bărbaţii singuri bântuiau printre perechi, pipăind în stânga şi-n dreapta, cu ochii cât cepele, frecându-se de câte o femeie, apoi reîntorcându-se la bar ca să mai bea o bere.

O fată ce purta un soi de crinolină începu să danseze singură, cu mişcări bruşte ale bazinului, mimând un orgasm de vis. Malko crezu că-l observă pe Ersto, negrul *rasta,* învăluit într-un nor de marijuana, cu mâna pe un sân cafeniu. Făcuseră turul sălii.

Întorşi la bar, Ruth dădu pe gât a şaptea bere. Malko nu mai rezista între dans, tensiunea nervoasă şi excitaţia pe care i-o provoca Ruth. Simţea că ia foc. Aceasta se sprijini de el şi îi şopti la ureche:

— Ce-ar fi să mergem pe vapor..

Malko mai privi o dată în jur. Era neliniştit. Puteau să se întâmple o grămadă de lucruri de la întâlnirea aceea. Ieşiră din acel cuptor sub privirile invidioase ale celorlalţi bărbaţi. Ruth o luă la stânga pe lângă gărduleţul clubului, apoi străbătu parchingul şi intră. La intrarea pe dig, un negru bătrân moţăia într-o gheretă. Ruth îi şopti ceva la ureche, apoi îl trase pe Malko după ea. Scândurile scârţâiră sub paşii lor. În stânga, erau veliere mai mici, iar în dreapta, se înălţa silueta impunătoare a vasului *Aurora,* cu care odinioară erau transportate trupele, şi transformat apoi în hotel de tranzit. Noaptea, arăta destul de bine... Ruth se întoarse către Malko.

— Dă-mi douăzeci de dolari EC.[32]

Ea urcă scara cupeului prima. Fuseseră în mod sigur observaţi de pe pasarela cufundată în întuneric, deoarece o tânără albă apăru imediat şi îi lumină cu o lanternă puternică. Fasciculul trecu numaidecât peste ei. Avu loc încă o discuţie, apoi tânăra îşi primi bacşişul şi îi conduse în cealaltă parte a vaporului. Luminiţele de siguranţă dădeau o lucire gălbuie şi sinistră... Trebuie să fi fost vreo douăzeci de cabine sau chiar mai multe. Fata cu lanternă se opri în dreptul uneia dintre ele.

— Numai o oră, zise şi dispăru numaidecât.

Încăperea era ca toate cabinele de pe vapor, cu o cuşetă îngustă şi câteva dulapuri metalice. Ruth împinse uşa, apoi o încuie şi se lungi în cuşetă. Malko privi prin hublou, stânjenit. Aceste iubiri tropicale şi clandestine erau excitante, dar mai exact, nu constituiau scopul călătoriei lui aici... Cu un gest cât se poate de firesc, Ruth îşi scoase bluziţa, arătându-şi sânii în formă de pară. Malko îşi dădu jos cămaşa transpirată şi veni lângă ea. Degetele lui începură să alerge cu frenezie pe pielea netedă, întârziind pe sfârcurile întărite şi groase. Ruth închise ochii şi gemu, apoi îl atrase pe Malko şi reluă manejul început la bal. Dar de data asta la orizontală... Prin materialul supraelastic fesele se simţeau extraordinar de tari, cu o arcuire de vis. Ruth nu-l mai sărută pe Malko şi îi murmură:

---

32 *Eastern Caribbean dolars (n.a.)*

— Nu trebuie să afle Enzo…

Cu siguranţă că nu ar omite nici cel mai neînsemnat amănunt în povestirea ei. Malko se hotărî să uite de CIA pentru un timp. Ruth degaja un erotism tropical diferit de cum era el obişnuit, dar extrem de eficient… Ruth îşi desfăcu din proprie iniţiativă fermoarul pantalonilor care-i veneau ca o mănuşă şi se repezi imediat la pântecele lui Malko.

Felaţia aplicată purta amprenta civilizaţiei. Malko nu-şi putea lua ochii de la această crupă arcuită şi provocatoare, de la coapsele musculoase şi de la tufa ondulată ce-i întuneca pântecele. Ruth contemplă cu mândrie reuşita gurii ei. Apoi îl călări pe Malko şi se înfipse în el suspinând de plăcere. Încet, încet, ea se aplecă înainte, frecându-şi sânii de marmură neagră de pieptul lui, cu mimica unei pisici fericite, apoi se culcă complet peste el, strângând picioarele ca bărbaţii.

Astfel instalată, Ruth începu să se onduleze înainte şi înapoi, cu mişcări abia perceptibile, frecându-şi clitorisul de membrul rigid afundat în ea.

De fiecare dată când simţea că e gata să termine, ea se oprea un timp, apoi relua mişcarea încetişor. Pentru Malko era deopotrivă frustrant, dar şi extrem de excitant. Până la urmă, el îi prinse şoldurile şi îi ghida balansul, trecând uneori degetul prin arcuirea feselor, lucru ce nu o şocă defel. Cum vaporul nu beneficia de aer condiţionat, Malko era lac de sudoare, ceea ce îl ducea, firește, cât mai repede spre orgasm. Ruth îi întâmpină plăcerea cu gemete slabe şi discrete, iar şoldurile fură zguduite de spasme violente. După aceea, se smulse cu repeziciune şi îi dădu drept ofrandă gura, apoi se rostogoli pe spate. Nu-i trebui mult lui Malko să-i trezească demonul din el. Îngenuncheat între coapsele ei ciocolatii, îi contemplă crupa câteva clipe, apoi îi veni cheful s-o violeze, în speranţa că Ruth nu va scula tot vasul în picioare cu urletele ei… Se ghidă mai întâi spre fese cu blândeţe, ceea ce o făcu pe negresă să tragă un chiot de mama focului. Cum el îşi manifesta intenţiile într-un mod cât mai clar posibil, ea făcu atunci un gest plin de bunăvoinţă, dovedind că era bine crescută. Îşi duse mâinile la spate şi îşi prinse fesele, despărţindu-le în cel mai fermecător gest al dăruirii… Malko se afundă cât de mult reuşi dintr-o singură mişcare şi o sodomiză. În ciuda greutăţii lui Malko ce îi apăsa bazinul, ea reuşi să se arcuiască şi mai tare. Îi privi mâinile. Erau crispate de cearceaful

murdar al cuşetei, închizându-se şi desfăcându-se spasmodic. Ea gâfâia cu capul lăsat într-o parte şi cu gura întredeschisă... El se retrase încetişor, apoi împinse din nou cu putere. Ruth scoase câteva onomatopee...

— Da, aşa! Trage-mi-o!

Malko nu mai avea niciun motiv să se abţină. Cu ambele mâini crispate pe şolduri, începu s-o pistoneze cu mişcări ample, mulţumit de carnea fermă şi primitoare. Ruth gemea şi striga de câte ori o penetra, mult mai tare decât în poziţia clasică. El simţi brusc formidabilul orgasm, iar Ruth îi simţi la rândul ei. Când se goli în cuptorul strâmt care îl strângea, picioarele negresei se încordară şi slobozi un ţipăt scurt, iar broboanele de sudoare i se prelingeau pe tot corpul şi unghiile se înfipseră în cearceaf.

Malko rămase năucit în ea, dorind să nu se termine niciodată. Era nemaipomenit să-ţi realizezi o fantezie. De când o văzuse pe Ruth prima oară, o dorise în acest mod. Căldura umedă le lipea trupurile ca pe timbre. Nesătul, el începu să se mişte din nou. Stând cu ochii închişi, Ruth nu avu nimic împotrivă. Îşi înălţă bazinul puţin. Erau atât de transpiraţi, încât trupurile lor alunecau. Ruth izbucni în râs. Un ciocănit uşor în uşă îi făcu pe amândoi să tresară. Un val de adrenalină inundă arterele lui Malko şi uită pe dată de intenţiile lui rele. Ruth se uită la el şi spuse încetişor:

— Aşteaptă!

Se dezlipi de el, alergă până la uşă în picioarele goale şi întrebă cu voce joasă:

— *Who is it?*

Malko îşi lăsase revolverul în maşină. Nu avusese cum să-l ia cu el la bal. Hubloul cabinei era prea mic ca să poată zări ceva. Ruth şuşoti ceva pe limba ei, apoi se întoarse şi spuse:

— Îmbracă-te, repede!

Abia avu timp să-şi tragă slipul, că ea şi deschise uşa. În cadrul ei, Malko zări o negresă îmbrăcată într-un tricou lung, până la jumătatea coapsei, mititică şi înspăimântată. Ea îi făcu semn s-o urmeze. Se strecură în zăpuşeala coridorului îngust. Fata se opri în faţa unei cabine, ciocăni de două ori, apoi o dată, şi încă de trei ori. Uşa se deschise. Negresa îl împinse efectiv pe Malko înăuntru, apoi dispăru fără să scoată o vorbă.

Cabina era cufundată în întuneric. Malko înaintă un pas. Lumina ţâşni din tavan. Se opri cu o strângere de inimă. Un

negru înalt, aşezat pe cuşetă, cu pieptul gol, îmbrăcat numai în jeanşi, avea îndreptat asupra lui un enorm pistol automat.

Capitolul XIII

Malko îşi plimba privirea când la gaura neagră a ţevii, când la figura bărbatului care îl ameninţa cu arma. Faţa suptă, ochii mici şi maxilarele încordate trădau o tensiune extraordinară. Câteva picături de sudoare se prelingeau din părul scurt şi creţ. Se vedea că moare de frică. După ce trecu primul şoc, Malko îl recunoscu şi întrebă în şoaptă:

— Dumneavoastră sunteţi Ronald Bedford?

Ţeava pistolului nu era lăsată deloc în jos, însă Malko văzu cum interlocutorul său se relaxează treptat, treptat. O lucire de uşurare străbătu ochii negri.

— Da. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt persoana care v-a dat întâlnire aici, preciză Malko. Sau mai degrabă, cel care a acceptat această întâlnire, prin intermediul lui Shayne Lockheart.

— Cine sunteţi? repetă negrul întrebarea.

Încă nu era pe deplin liniştit.

— Îl înlocuiesc pe Malcolm Siddeley.

Privirea bărbatului cu pistolul nu-l slăbea o clipă pe Malko.

— Cum aş putea fi sigur? Ar trebui să-mi spuneţi ceva…

Malko realiză subit că Malcolm Siddeley trebuie să fi avut stabilit un cod cu „omul lui de legătură”, pe care însă nu avusese timp să-l transmită mai departe când fusese arestat… Trebuia cu orice preţ să-i dovedească lui Ronald Bedford că nu era vorba de o capcană din care Malko se putea alege cu un glonţ în cap şi apoi să plutească în apele portului.

— Malcolm Siddeley a murit prea repede, spuse el, ştiu numai că amândoi corespondaţi prin cutia poştală moartă din cimitirul de pe Church Street. Eu nu am folosit-o căci este supravegheată… Dar pot să vă spun că Malcolm Siddeley aştepta ceva de la dumneavoastră.

— Ce anume?

— Protocolul secret dintre Cuba şi Grenada. Ştiaţi de el, în

calitate de membru în Consiliul Revoluţiei...

Negrul rămase neclintit, cu arma îndreptată spre el.

— Cine v-a dat numele meu? îl întrebă Ronald Bedford.

— Malcolm Siddeley îi înştiinţase deja pe şefii lui, zise Malko. Eu nu fac parte din MI 6, însă am preluat afacerea lucrând pentru americani şi pentru englezi... Mai sunteţi dispus să ne ajutaţi? Am venit în Grenada cu o identitate falsă şi mi-am asumat nişte riscuri imense contactându-vă.

Ţeava pistolului se aplecă încet, încet, apoi Ronald Bedford îl aruncă în cuşetă.

— Şi eu îmi risc viaţa, spuse el. Ştiu că G 2 face tot posibilul să afle cine trădează în folosul lui Malcolm Siddeley.

Negrul zâmbi cu amărăciune.

— Ei bănuiesc pe toată lumea. Din fericire, nu au găsit nimic împotriva mea! Însă mi-e frică. Când am început să-i transmit informaţii lui Siddeley, nu m-am gândit că o să se ajungă atât de departe...

Malko tăcu. Căldura din cabina strâmtă era înăbuşitoare. Vorbeau în şoaptă, deşi pereţii din oţel opreau toate zgomotele din exterior. Mirosea a rugină, a umezeală şi a cauciuc. Nu era chiar locul ideal pentru o lună de miere. Sprijinit de peretele din lemn putrezit, Malko simţea sudoarea alunecând pe spinare. Îşi examină mai îndeaproape, interlocutorul: deşi era foarte tânăr, avea sub ochi pungi mari. Îşi roti privirea prin minuscula cabină. Oare Ronald Bedford adusese preţiosul protocol cu el?

— De ce mai rămâneţi în Grenada? îl întrebă Malko.

Ronald Bedford se uită la el cu o imensă tristeţe.

— Câteodată mă întreb şi eu de ce. Ştiu că, plecând de aici, aş putea fi arestat, torturat şi închis mulţi ani de zile. Sau executat discret, fără ca nimeni să nu-mi vină în ajutor. Cubanezii nu le lasă nicio şansă celor pe care-i consideră duşmani. Mulţi dintre foştii mei colegi de la universitate s-au refugiat la Trinidad, în Barbados sau în Statele Unite. Dar eu nu pot, nu am mentalitate de emigrant... Sufăr imens când văd ce s-a ales de ţara mea.

Această şuşoteală politică era extrem de insolită într-un astfel deloc destinat în mod special dezmăţului, dar periculos totodată, căci acest gen de întâlnire trebuia să dureze cât mai puţin posibil. Cu toate astea, Malko simţea că negrul avea nevoie să vorbească, să se descătuşeze.

— Totuşi, faceţi parte din echipa care a preluat puterea fiindcă sunteţi membru în Consiliul Revoluţiei, observă el.

— Bineînţeles, zise Ronald Bedford, am militat mereu în sânul organizaţiei New Jewel. Am fost acolo când „Mongoose Gang" l-a asasinat pe tatăl lui Maurice Bishop. Am vrut să scap Grenada de un dictator nebun, dar nicidecum să dăm peste altă dictatură, comunistă, cum este aceasta. Nu am vrut niciodată ca ţara mea să devină un satelit al Cubei. După aceea, mi-am dat seama încetul cu încetul că unii dintre noi aveau legături de mai multă vreme cu cubanezii. Am înţeles încotro ne îndreptăm din ziua în care guvernul a interzis *Torchlight,* un ziar care a militat întotdeauna pentru libertăţile omului şi l-au înlocuit cu *Free West Indies,* un săptămânal pe care nu-l citeşte nimeni.

Malko îşi spuse că digresiunea durase destul.

— Aţi adus protocolul? îl întrebă el ca şi cum discuţia ar fi decurs de la sine.

Ronald Bedford se uită la el surprins.

— Nu, fireşte că nu.

Malko suflă exasperat. Era o prostie să-şi rişte viaţa ca să discute politică cu un revoluţionar convins.

— De ce?

Negrul îl privi direct în ochi.

— În primul rând că nu ştiam cu cine o să mă întâlnesc. Putea să fie o cursă. Şi-apoi, este periculos să-l aduc într-un loc public cum este acest bal. Am putea fi agresaţi, s-ar putea produce o încăierare, cine ştie. În fine, nici nu-l păstrez la mine. Trebuie să mă duc să-l iau.

— Înţeleg, zise Malko mai liniştit. Dar sunteţi sigur că, dacă acest protocol este dat publicităţii, nu vor putea ajunge la dumneavoastră?

— Nu cred. Sunt vreo douăzeci de inşi care l-ar fi putut fotocopia.

— Ştiţi ceva în legătură cu ancheta care a urmat după arestarea lui Malcolm Siddeley?

— Foarte puţine lucruri. Nu a vorbit, căci altfel, nu aş fi aici. Au găsit doar locul în care puneam mesajele. Dar nu aveam nimic înăuntru. Din fericire, nu m-a văzut nimeni pe acolo. Îmi luam foarte multe măsuri de prevedere.

Malko ciuli urechile, pândind fiecare trosnitură a bătrânului vapor.

— Nu există niciun risc în legătură cu întâlnirea din seara asta?

— Foarte puţine, spuse negrul. În fiecare vineri vin cel puţin vreo treizeci de perechi pe *Aurora,* ca şi în seara asta, de altfel.

— Cum de aţi ştiut în ce cabină sunt?

— Prietena mea v-a pândit când aţi venit. Cunoaşte vaporul ca pe propriile buzunare.

— Aveţi încredere în ea?

— Tatăl ei este la Richmond Hill de vreo doi ani şi jumătate. A fost directorul ziarului *Torchlight.*

— Nu este periculos să vă plimbaţi cu pistolul?

Ronald Bedford duse mâna la armă.

— Ca membru în Consiliul Revoluţiei, am tot dreptul.

Malko începea să se sufoce de tot. Trecuseră patruzeci şi cinci de minute Mai avea încă un sfert de oră şi nu merita să rişte să atragă atenţia asupra lui.

— Când aţi putea să-mi daţi protocolul?

Ronald Bedford tăcu câteva secunde, ca şi cum s-ar fi temut să facă ultimul pas.

— Prefer să ne mai întâlnim o dată, zise el în sfârşit. Este prea periculos. Dar am o idee. Eu merg regulat la un vechi prieten de-al meu dentist, un membru în Rotary, doctorul John Higgins. Are cabinetul pe Church Street. Am încredere oarbă în el. Mă duc la el miercurea viitoare la ora patru. Pot să aduc documentul şi să i-l las lui. Veniţi imediat după mine şi îi cereţi radiografiile lui Ronald Bedford, iar el vă va înmâna documentul.

— Mi se pare perfect, spuse Malko uşurat. Am un mijloc sigur de a pleca din Grenada fără să fiu controlat.

— Atunci să facem aşa, spuse Ronald Bedford în încheiere. Sper că difuzarea acestui protocol să-i oblige să dea înapoi şi să se mai gândească. Iar data viitoare când veniţi în Grenada să nu ne mai întâlnim pe ascuns

— Şi eu sper, zise Malko.

Existau puţine şanse să se mai întoarcă vreodată în Grenada.

— Că veni vorba, sunteţi sigur că nu ne supraveghează? întrebă negrul dintr-odată. Nu aţi avut probleme?

— Nimic până acum, răspunse Malko.

Ronald Bedford se ridică şi îi strânse mâna. Apoi întredeschise uşa. Culoarul era pustiu. Malko se strecură în întunericul umed şi se duse repede în cabina lui. Cele două negrese care discutau

în cuşetă tresăriră când îl văzură. Prietena lui Ronald Bedford se ridică imediat şi ieşi. Ruth se uită la el plictisită.

— A mers bine?

— Foarte bine, spuse Malko, începând să se îmbrace.

Se scursese aproape o oră. Vădit dezamăgită că nu îşi continuă tăvăleala, Ruth îşi puse cu regret pantalonii supraelastici. Cu torsul gol, veni şi se frecă uşor de Malko.

— Am putea să mai rămânem dacă dăm încă zece dolari.

— Nu ar fi prudent.

Ultima întrebare a lui Bedford i se învârtea în cap cu o insistenţă obositoare. Îi răspunsese cu cea mai adâncă nesinceritate din lume. Fireşte, în clipa de faţă, nu constituia o adevărată problemă... Numai că uitase să-i amintească lui Ronald despre Jimmy care îl supraveghea şi despre episodul cu cutia poştală moartă, ce demonstra că ancheta este încă în curs de desfăşurare, despre arestarea preventivă a lui Ruth dar mai ales despre sosirea colonelului sovietic...

Malko cântărise bine lucrurile. Nu avea dreptul să-i facă aceste dezvăluiri lui Ronald Bedford, deoarece negrul ar fi refuzat pe loc să-i dea protocolul. De altfel. Malko îşi asuma un mare risc. Metoda pe care o adoptaseră pentru predarea documentului elimina pericolul pentru Bedford. Până miercurea viitoare, mai erau cinci zile în care Malko trebuia să evite orice problemă cu cubanezii şi cu colonelul Porenko, dar mai ales, să-şi pregătească plecarea. În afară de acest lucru, nu mai avea nimic altceva de făcut, decât să joace rolul turistului lipsit de griji. Încolăcită în jurul lui ca o liană călduţă şi umedă, Ruth îl purta în tăcere către o a doua rundă. Reuşi s-o îndepărteze şi termină să se îmbrace.

Uşa cabinei scârţâi uşor când o deschise. La recepţie, se întâlniră cu un alt cuplu care plăteau cei douăzeci de dolari.

— Să ne întoarcem că mi-e sete, spuse Ruth.

*

* *

Muzica asurzitoare zguduia capitelul din temelii. Îmbrăţişaţi, Malko arătă palma în care avea ştampila cu cerneală violet şi se întoarseră în cuptor... Ruth începu să danseze uşurel, cu sânii lăsaţi. Malko avea un singur gând: să se întoarcă la hotel. O căută pe Luisa din priviri, dar nu o găsi. Tristeţea îi usca din nou

gura, deşi nu se întâmplase nimic. Ruth îşi puse capul pe umărul lui.

— Aş vrea să dorm cu tine, suspină ea.

Malko voia să facă un duş şi să doarmă singur. O trase pe Ruth spre ieşirea înconjurată de gură-cască, deşi era târziu, şi se duseră la maşinuţă. Cât timp străbătură oraşul, Ruth stătuse cuibărită lângă el. Când opri în micuţa parcare de sub casa lui Enzo Pisani, ea îl sărută îndelung pe gură, apoi coborî vioi din maşină şi dispăru în întuneric.

Malko se îndreptă în viteză spre Grand Anse. Grija se mai risipi puţin după ce deschise uşa bungaloului. Luisa dormea fără aer condiţionat, dezvelită, lungită pe burtă.

*

* *

Nouă şi jumătate! De când venise în Grenada, Malko nu se trezise atât de târziu. Luisa dormea încă. Se ridică şi ieşi. Soarele strălucea puternic şi îl făcu să clipească, dar nu atât de tare încât să nu-l vadă pe colonelul Porenko citind pe plajă, la adăpostul pălăriei din frunze de bananier, într-un fotoliu din plastic aşezat direct pe nisip. Era imaginea pură a unui turist în vacanţă. În jurul lui, negustorii se pregătiseră de atac.

Malko se întoarse şi intră în bungalou, încercând să se gândească. Prezenţa colonelului sovietic nu însemna nimic special. Nici măcar nu ştia dacă locuia la *Spice Island,* ceea ce era posibil.

Luisa apăru somnoroasă.

— Cum a mers? o întrebă Malko.

— Mi-aţi văzut cumva capul? făcu venezueleana. Jimmy m-a dus într-o casă împreună cu un prieten. S-au dezlănţuit. M-au obligat să fumez *ganja...* Dar dumneavoastră? V-aţi întâlnit?

— Da.

Îi povesti cum au decurs lucrurile şi se hotărâră să nu se ducă pe plajă din cauza sovieticului. După ce Luisa se pregăti, plecară. Malko se simţea uşurat. Până la urmă va câştiga proba de viteză cu KGB-ul şi cu cubanezii... Mâncară de prânz la *Calabash,* apoi rămaseră pe plajă, dar îi ciupeau muştele de nisip. La ora cinci, se întoarseră la *Spice Island.* În momentul în care se pregăteau să între în bungalou, Malko mai aruncă o privire pe plajă. Era aproape pustie, iar angajaţii puneau

planşele de surfing să se usuce la soare. Colonelul sovietic era tot acolo. Nu mai citea şi părea că doarme cu capul pe piept, la umbra pălăriei lui caraghioase. Lui Malko i se păru ciudat. Rusul trebuie să se fi prăjit ca un rac. Era ciudat de-a binelea.

În timp ce îl privea, un negru de la hotel se apropie de rus şi se aplecă. Malko îl văzu ridicându-se imediat şi începând să urle. Alţi negri veniră în goană împreună cu cei câţiva clienţi de la bar. Malko aşteptă să se formeze un grup, apoi se duse şi el. Îşi dădu seama imediat că rusul era mort. Aparent, nu avea nicio rană... Dar examinând cadavrul, zări o sferă neagră care ieşea din spătarul fotoliului.

Îşi dădu seama pe dată ce se întâmplase. Cineva îi înfipsese un cârlig de spart gheaţa în inimă, ţintuindu-l de scaun şi ucigându-l pe loc.

Capitolul XIV

Rămas nemişcat în vacarmul pe care îl făcea grupul de gură-cască în jurul cadavrului, Malko încerca să-şi pună ordine în gânduri. Colonelul Alex Porenko părea că doarme. Numai firişoarele de sânge care i se prelingeau din colţul gurii arătau că avusese o moarte violentă. Fusese asasinat chiar pe plajă, în faţa a zeci de martori. Poliţia nu va întârzia să apară. Se îndreptă spre bungalou, năucit. Un ofiţer din KGB nu era ucis astfel din imprudenţă, şi mai cu seamă în Grenada. Crima avea să declanşeze reacţii violente în cadrul G 2, iar el risca să fie prima victimă.

Oare cine îl omorâse pe colonelul sovietic? Luisa ieşea de sub duş când el îi aduse vestea. Se făcu albă ca varul.

— Trebuie să plecăm imediat, zise ea.

Malko de-abia o auzi. Tocmai îşi amintise un amănunt care căpăta acum o semnificaţie tulburătoare.

— *Herr Gott!* exclamă el. Trebuie să verific numaidecât ceva. Rămâneţi aici.

Se duse în goană la maşinuţă şi se îndreptă spre vila albă. Shayne Lockheart stătea ghemuit pe verandă în poziţia lui obişnuită. Îndată ce Malko sări din vehicul, negrul se ridică şi

veni spre el cu un surâs încântat şi firav.

— Sunteţi mulţumit? şopti el cu o lucire de nebun în ochii negri.

Malko avu senzaţia că îi pică cerul în cap. Cele mai aprige bănuieli se confirmau acum... Se abţinu să nu-i înfigă mâna în beregată. Nebun de turbare, izbucni:

— Deci dumneata l-ai ucis pe colonelul Porenko?

— Nu eu, îl corectă Shayne cu blândeţe, ci Ersto.

— Dar de ce? scrâşni Malko. De ce? Nu vă daţi seama ce aţi provocat?

Shayne Lockheart zâmbi în colţul gurii şi apucă între degete săculeţul atârnat la gât.

— Să nu vă temeţi de nimic. Asta ne va apăra.

— Nu ne temem de nimic! Asta ne protejează. I-am spus lui Ersto că dumneavoastră nu vă plac sovieticii şi că acesta v-ar putea împiedica. Şi că aţi fost foarte bun cu mine. Atunci şi-a luat târnăcopul de spart gheaţă şi s-a dus să se plimbe pe plajă. Era plină de negustori care roiau în jurul turiştilor. Nimeni nu l-a observat. S-a ghemuit lângă rus şi poc! I-a înfipt chestia aia în spinare. Se pare că nici n-a icnit. Ersto luase cu el tranzistorul şi îl dăduse la maxim, în caz că rusul ar fi ţipat. Apoi s-a ridicat şi a plecat prefăcându-se că îl suduie fiindcă nu i-a dat o ţigară.

— Unde este Ersto?

— Jos. Visează. După asta a făcut o orgie cu *ganja.* Dar nu este un om violent. I-ar face plăcere dacă aţi veni să-i mulţumiţi.

Cea ce ar dori să-i spună Malko cu siguranţă nu i-ar face plăcere.

— Prefer să nu-l văd acum, spuse Malko. Să nu se arate în clipa asta. Şi nici dumneata. Mă întorc eu.

Shayne Lockheart îi aruncă o privire dezamăgită şi mirată. Malko se întoarse la *Spice Island*, înmărmurit. Moartea colonelului Alex Porenko risca să-i dea tot planul peste cap.

*

* *

Tolănit într-un fotoliu larg din răchită, King-Kong Gimenez cerceta cu neîncredere târnăcopul lung pătat de sângele colonelului Porenko. Sovieticul fusese asasinat în plină zi, sub nasul celor două „doici” care nu observaseră absolut nimic. Acestea, galbene ca ceara de frică, aşteptau la postul de gardă,

stând pe vine şi supravegheaţi de foştii lor tovarăşi. Cubanezului nu-i venea să creadă că nu observase nimic.

Nici lui King-Kong nu-i era prea moale. Şeful lui din Cuba, colonelul rus Petrosian, care conducea sediul DGI de pe Calle Linea din Havana, îşi va ieşi din pepeni. Ca să nu mai vorbească despre autorităţile sovietice. Nimeni nu aflase încă, nici chiar ofiţerul care îl „trata" de la Ambasada Cubei, colonelul Chamaco. Corpul colonelului Alex Porenko zăcea sub un nume fals la spitalul din Saint-George's, într-un congelator. Deşi juraseră că nu observaseră nimic, gărzile lui de corp îl păzeau în continuare. King-Kong Gimenez nu înţelegea nimic şi căuta o explicaţie plauzibilă. Fusese un nebun! Colonelul nu cunoştea pe nimeni în Grenada. Cu toate astea, flerul cubanezului îi spunea că această crimă era opera unui profesionist. Târnăcopul de spart gheaţă fusese înfipt foarte adânc, direct în inimă, de un om dotat cu o forţă nemaipomenită. Şi mai ales sub ochii tuturor persoanelor aflate pe plajă... Avusese un sânge rece nemaiîntâlnit. Avea dosarul sub ochi, dar nu ştia ce atitudine să adopte. Primul impuls fusese să aresteze cuplul de „turişti" deja suspectaţi în povestea lui Siddeley, dar erau complet în afara cauzei, şi asta dintr-un simplu motiv: agentul lui, Jimmy, nu-i slăbise o clipă din ochi toată ziua. Mai rămâneau Pisani şi amanta lui. Dar şi aici mergea pe bâjbâite. Intervenţia primului-ministru în persoană dovedea că trebuia să fie prudent... Se gândi brusc la amanta lui Malcolm Siddeley. Întotdeauna a bănuit-o că lucrează pentru serviciile britanice. Strigă fără să se deranjeze să se ridice din fotoliu:

— Jimmy!

După treizeci de secunde, se auzi o bătaie timidă în uşă.

— Intră! urlă King-Kong.

Jimmy, trăgându-se la fel de nervos de bărbuţă, intră în birou cu privirea pierdută.

— Nu sunt ei, căci au fost plecaţi toată ziua. Şi-apoi, şefu', eu cred că sunteţi pe o pistă falsă, nu se gândesc decât la regulat... Vineri seară, am fost cu fata mea la barul de la *Yacht-Club.* El era cu alta, cea a italianului. Nu părea că se plictiseşte...

— Ce au făcut?

— S-au dus pe *Aurora* ca să se reguleze, ca toată lumea.

— I-auzi!

King-Kong Gimenez nu era tâmpit. *Aurora* era şi locul ideal să

te întâlneşti cu cineva în modul cel mai discret. Se uită cu ochii lui mici la Jimmy care, nesimţindu-se în largul lui, se muta de pe un picior pe celălalt.

— Nici nu te-ai prea obosit! făcu el. Acum vei trece cu adevărat la treabă. Vreau numele tuturor celor care au fost pe *Aurora* în seara aia. Vreau să ştiu dacă nu a avut loc vreo vânzoleală suspectă. Dacă tipul nu s-a plimbat pe ici pe colo…

— Este imposibil, şefu'! Cum să aflu eu toate numele?

Santiago Gimenez deschise o cutie de bere, uitându-se cu ironie la el.

— Pentru un apărător al Revoluţiei, nimic nu este imposibil, rosti el sentenţios. Suedeza de pe vas cunoaşte pe toată lumea. Ameninţ-o. Poţi chiar s-o aduci aici! Bine?

Jimmy bătu în retragere, convins că şeful lui îi dădea o sarcină nemeritată. Nu era vina lui că sovieticul fusese omorât… Rămas singur, King-Kong Gimenez reflecta. Mai avea doar câteva ore. Nu putea să le spună şefilor lui despre asasinarea colonelului Porenko fără să le aducă în faţă şi vinovaţii. Dar în primul rând, soluţia afacerii Siddeley. Deja întârziase cu rezolvarea ei. A doua greşeală îl trimitea direct în inima Angolei. Se ridică, îşi strânse centironul şi ieşi în curte, unde oamenii lui jucau domino.

— Ernesto, am nevoie de tine.

Adjunctul său, Ernesto Piniero, un cubanez cu pielea foarte albă care vorbea întotdeauna foarte încet, abandonă jocul imediat.

— Da, şefu'.

— Tu ai „tratat-o" pe englezoaică, pe amanta lui Siddeley?

— Da, şefu'.

— Ai aflat ceva?

Ernesto se încruntă şi se gândi.

— Are o armă pe care nu a declarat-o…

— Aşa este, i-o tăie King-Kong Gimenez. Du-te şi adu-o imediat.

Chiar dacă trebuia să-i smulgă toate unghiile din carne şi pielea fâşie cu fâşie, tot avea s-o facă să vorbească. Cu cât se gândea mai mult, era şi mai convins că englezoaica ştia o grămadă de lucruri pe care nu le spusese. Când eşti amanta unui spion, observi anumite chestii. În plus, cine ştie dacă nu avusese cumva o legătură cu „turiştii"? Agenţii lui îi pomeniseră de un musafir misterios. Un mic interogatoriu va face lumină în

această chestiune.

King-Kong râgâi zgomotos şi aruncă cutia de bere goală în butoiul care îi servea drept coş de gunoi. Îndată ce dădea frâu liber ferocităţii înnăscute, se simţea mult mai bine.

*

* *

Wendy Howard nu-i auzise când veniseră. Erau trei bărbaţi în pragul uşii. Aveau tricouri, iar pe sub ele, arme băgate la curea, ochelari de soare, iar în spatele lor, era parcată o Toyota. Erau cubanezi din G 2. Spaima o amuţi timp de câteva secunde, apoi făcu un efort supraomenesc să se comporte cât mai firesc. Pleca la Grand Anse Center ca să se întâlnească cu Malko. Brusc îi veni în minte întrebarea dacă nu cumva din cauza asta veniseră. Măcar de nu ar reîncepe ancheta în legătură cu Malcolm. Ea se agăţă de această idee ca să-şi facă un pic de curaj, apoi se uită la bărbatul înalt.

— Cine sunteţi? Şi ce doriţi?

— *Special Branc,* zise lunganul cu o voce de o blândeţe neaşteptată şi cu un pronunţat accent spaniol. Facem o anchetă în legătură cu deţinerile de arme.

Wendy încercă să fie mai degajată şi zâmbi.

— De ce aţi venit la mine? Eu nu sunt traficant şi locuiesc aici de multă vreme... Nu am timp acum, trebuie să plec fiindcă am o întâlnire în Saint-George’s cu cineva din Ministerul Afacerilor Externe.

Ei îi barară drumul fără să scoată un cuvânt. Ea intră în panică şi vru să-i dea la o parte. Cel care avea vocea blândă o prinse de braţ şi o împinse înăuntru.

— Nu trebuie să fugiţi, vrem doar să vizităm casa.

Wendy strigă în direcţia ferestrei deschise:

— Jesse!

Era camerista ei, iar lângă ea, câinele-lup. Titus se uită la intrus cu răutate. Ea îl linişti mângâindu-l. Negrul avu un zâmbet crud.

— Nu mai este nimeni. I-am convocat pe toţi la un interogatoriu.

Atunci, Wendy Howard înţelese că despre ea era vorba şi începură să-i tremure picioarele de frică. Servitorii nu îi spuseseră nimic. Măcar de nu l-ar fi luat şi pe Malko... Negrul cu

vocea blândă îi eliberă braţul şi spuse:

— Ne ducem să vizităm casa…

Ceilalţi doi urcară imediat la primul etaj.

— Nu aveţi niciun drept! strigă Wendy. Sunt cetăţean britanic, iar casa este sub protecţie diplomatică.

Negrul nu spunea nimic, uitându-se fix la perete. Ea îi auzi pe ceilalţi cotrobăind peste tot şi deschizând uşile dulapurilor. Deodată, câteva voci pline de excitare strigară în spaniolă, apoi se auziră paşi pe scară. Inima aproape ca i se opri în loc când îl zări pe unul dintre poliţişti ţinând de ţeavă şi agitând pistolul ei Walter PPK cu amortizor. I-l dădu numaidecât negrului cu vocea blândă. Acesta examină arma automată ca şi cum nu ar fi ştiut ce era, apoi se întoarse către Wendy Howard.

— Este o armă? E a dumneavoastră?

Pentru o clipă, frica fu înlocuită de o furie oarbă. Prin urmare, personalul o trădase Dar şi copiii îşi trădează de multe ori propriii părinţi în acest univers comunist.

— Uitasem de ea, spuse Wendy. O am de multă vreme. Am declarat-o.

Dar în guvernul precedent… Negrul cercetă în linişte amortizorul, apoi privirea se opri ia picioarele goale care se iveau din şortul care se mula pe fesele rotunde. Wendy simţi că se înroşeşte.

— Curios, zise el, n-am mai văzut o armă ca asta. Şi-apoi, de la Revoluţie încoace, nu mai avem nevoie de arme ca să ne apărăm, fiindcă s-a instaurat calmul… Bine, trebuie să veniţi cu noi să daţi o declaraţie…

Ceilalţi doi o încadraseră deja. Nu avea cum să scape. Ca un automat, Wendy se lăsă împinsă afară, apoi în imensa maşină Toyota.

*

* *

Malko se plictisise să contemple etichetele sticlelor de vin de Bourgogne. Era şase şi jumătate şi Wendy întârziase douăzeci de minute. Se hotărî să mai facă încă o dată turul raioanelor, amestecându-se printre câţiva studenţi, cu stomacul strâns de grijă.

Când termină turul, Wendy tot nu apăruse. Se duse la maşinuţă. Enzo Pisani ar putea să-l ajute cumva. Trebuia să afle

ce s-a întâmplat cu tânăra englezoaică. Ieşi şi o luă spre Saint-George's.

*
* *

Înghesuită în spatele Toyotei, între cei doi negri, Wendy îşi imagina că afară, viaţa îşi continua cursul ca şi cum nimic nu se întâmplase. Încetiniră. Era zi de târg şi „autobuzele" cu banchete din lemn, înţesate de localnici veniţi din interiorul insulei, se strecurau cu greutate pe străduţele înguste. Negustorii ambulanţi îi îmbiau pe trecători cu fleacurile lor. Nimeni nu ar mişca un deget ca să-i vină în ajutor, chiar dacă ar reuşi să coboare din vehicul. Şoferul schimbă viteza ca să urce panta abruptă de pe Young Street. Poliţistul de la intersecţia cu Church Street le făcut semn să treacă. Dar, în loc să-şi continue drumul spre Cartierul General al Poliţiei, vehiculul viră la dreapta. Simţind brusc un nod în gât, Wendy se aplecă spre negrul cu vocea blândă care stătea lângă şofer şi îl întrebă:

— Unde mergem?

— La noi, zise acesta liniştit. La *Special Branch.* Nu ştiţi unde este? Prietenii dumneavoastră au venit la mine... *Mongoose Gang.*

Se opriră sub pilonii din beton şi fură imediat înconjuraţi de civili cu figuri ostile. O introduseră pe Wendy Howard într-o cămăruţă goală, doar cu un scaun şi cu o masă din metal. O lucarnă mică dădea spre pantele acoperite cu verdeaţă din Saint-George's Hill. Închiseră uşa, iar ea rămase în căldura umedă, învârtindu-se prin încăpere, neştiind ce să facă şi sperând să se întâmple o minune.

Deodată, uşa se deschise şi apăru o siluetă monstruoasă: doi metri de carne neagră, îmbrăcat în kaki, cu ochi mici şi afundaţi în grăsime, cu mâini enorme şi buze care semănau cu bucăţi de cauciuc dintr-o roată. Wendy abia se abţinu să nu ţipe de groază.

— *Good Morning,* spuse King-Kong Gimenez. Mi se pare că doriţi să discutăm...

Ochii mici ai uriaşului străluceau de răutate. După accent, ea îşi dădu seama imediat că nu era locuitor al insulei. Realiză paralizată de groază că se afla chiar în faţa celui care îl torturase pe Malcolm Siddeley până îl omorâse.

— Nişte oameni au venit şi m-au luat de acasă, protestă ea, cu toată forţa de care era capabilă... În mod ilegal. Şi nu ştiu de ce... Eu nu vă cunosc. Vreau să vorbesc cu comisarul de poliţie...

— Aşa este! zise negrul, prefăcându-se că îşi aduce aminte de ceva. *Eu* am vrut să discut cu dumneavoastră...

— Despre ce?

— Despre spionul din CIA cu care v-aţi întâlnit de câteva ori, zise cubanezul începând cu minciuna ca să afle adevărul. A venit în Grenada ca să destabilizeze guvernul. (Se apropie de ea şi continuă pe un ton ameninţător). Ştiţi bine ce le facem destabilizatorilor.

Ea nu apucă să răspundă. Namila zări jocul de domino de pe masă şi îl trânti pe lemn cu violenţă, iar acesta făcu un zgomot ca un foc de armă.

— Îi strivim aşa!

Zgomotul o făcu pe Wendy să tresară. Reuşi să articuleze cu voce aproape calmă:

— Nu ştiu la ce vă referiţi. Revoluţionarii văd spioni pretutindeni. Eu nu cunosc niciun spion.

— Aha! zise King-Kong Gimenez. Nu vreţi să mărturisiţi? Nici prietenul dumneavoastră, Malcolm Siddeley, nu vrut să vorbească... Dar nu i-a mers...

Era prima oară când cineva recunoştea că Malcolm Siddeley fusese torturat. La început, Wendy fu mulţumită, apoi se înspăimântă. Dacă îi împărtăşeau nişte informaţii atât de compromiţătoare, însemna că...

King-Kong Gimenez o fixă cu un aer desfrânat. Când privirea îi stărui asupra şorţului, Wendy izbucni:

— Nenorocitule! Tu l-ai ucis! Lasă-mă să plec imediat!

Ea se repezi la uşă. Namila de cubanez făcu un pas într-o parte. El o ridică ţinând-o de coate şi o strânse în braţe cu vădită plăcere. Wendy simţi prin pânza subţire a şorţului o bucată de ţeavă pe lângă coapsa cubanezului şi i se făcu greaţă. Dar Gimenez o lăsă jos. Ea deschise gura ca să protesteze, când o palmă puternică o aruncă peste masă. Se lovi îngrozitor de marginea metalică şi ţipă. Gimenez se năpustise deja asupra ei.

O pălmui din nou şi o năluci de-a binelea. Capul îi vâjâia şi încercă să ocolească masa. Dar namila o prinse, o apucă de ceafă şi o izbi cu toată puterea de perete. Se lovi la frunte şi se

prelinse pe el ameţită. Cubanezul o ridică precum un pachet cu lenjerie murdară, ţinând-o de o mână, şi îi trase un pumn zdravăn în pântece. Un jet verzui ţâşni din gura lui Wendy.

King-Kong se dădu un pas înapoi ca să nu fie stropit, apoi o apucă pe englezoaică de păr. Începu s-o pălmuiască metodic şi cu toată puterea, până când încetă să mai urle. Când îi dădu drumul, ea se prăbuşi la pământ. Cubanezul se apropie de ea uitându-se de sus.

— O să-mi spui tot ce ştii! îi ordonă el. Altfel, nu ieşi vie de aici! O să-ţi rup fiecare osişor!

Pe jumătate leşinată, cu faţa tumefiată, moartă de durere, cu capul vâjâindu-i, Wendy nu scoase un sunet. Groaza o amuţise. King-Kong se aplecă, îi puse mâna enormă în gât, o ridică şi o lipi de zid căutându-i privirea. Degetele îi strângeau încetişor carotidele.

— Vorbeşti?

Un văl negru împăienjeni ochii englezoaicei şi îşi pierdu cunoştinţa. Când redeschise ochii, figura brutală a lui King-Kong Gimenez era aplecată asupra ei. O culcase pe masa de fier. O venă se zbătea pe gâtul de taur. Îi prinse un sân în palmă, apoi găsi sfârcul şi începu să strângă. Ochii lui Wendy se umplură de lacrimi. Urlă, dar cubanezul o strânse până când sfârcul îi alunecă dintre degete.

— Vorbeşti?

Tăcere. King-Kong se întoarse spre uşă şi urlă:

— Ernesto! Găleata!

După cinci minute, cubanezul cu vocea blândă îşi făcu apariţia cu o găleată plină cu apă pe care o puse pe podea lângă masă. King-Kong o apucă pe Wendy de gleznă şi o smulse de pe masă ţinând-o cu capul în jos. Ajutorul lui îi prinse mâinile ca să nu se zbată, apoi King-Kong îi afunda capul în găleată. Wendy îşi reţinu respiraţia, dar, când începu să se sufoce, dădu drumul la aerul din plămâni, deschise gura şi înghiţi apă. O lăsară să se zbată o clipă, apoi o scoaseră din apă, scuipând şi tuşind, aproape asfixiată.

— Tot nu ai nimic de spus?

Wendy avu un acces de tuse, dar nu scoase o vorbă. O băgară iarăşi cu capul în apă până se sufocă. De data asta, leşină. Când se trezi, se pomeni lungită într-un ungher. King-Kong se uita la ea turbând de furie.

— Eşti dură, nu-i aşa? Ei bine, vom petrece toată seara împreună. Vom discuta mai liniştiţi la mine.

Wendy se simţi cuprinsă de o panică viscerală când ghici repede ce avea de gând cubanezul.

*

* *

Malko îşi făcea cu mare greutate drum prin Carenage din cauza târgului. Trebuia să-l vadă neapărat pe Pisani ca să-i ceară un sfat. De la asasinatul colonelului sovietic, se aştepta să fie arestat în fiecare clipă, iar dispariţia lui Wendy Howard constituia o nouă problemă.

Maşinuţa făcu un ultim efort ca să urce panta abruptă. Malko urcă treptele terasei alergând. Enzo Pisani era în hamacul lui, cu un binoclu în mână. Malko ocoli hamacul până ajunse în spatele lui. Auzindu-l, italianul se întoarse. Malko observă imediat figura neobişnuită a lui Enzo Pisani. Italianul lăsă binoclul şi, înainte de a spune bună-ziua, îl anunţă:

— Au arestat-o pe Wendy Howard!

Capitolul XV

Malko avu impresia că o mână nevăzută îi strângea stomacul. De la întâlnirea ratată din Shopping Center, încercase să-şi alunge din minte acest gând.

— De unde ştiţi? îl întrebă el.

Enzo Pisani arătă cu mâna colina în vârful căreia se aflau clădirile cu acoperişuri verzi care adăposteau Cartierul General al Poliţiei şi, puţin mai jos, cel al G 2.

— I-am văzut, spuse el direct. Mă uitam cu binoclul, cum fac de obicei. Oamenii lui King-Kong au adus-o în urmă cu vreo două ore. Este în sediul G 2. Nu putem să facem nimic legal ca s-o scoatem de acolo… Nu înţeleg de ce nu au ridicat-o până acum.

— Cred că ştiu eu, zise Malko.

Enzo Pisani rămăsese surprins de asasinarea colonelului sovietic. Când Malko termină ce avusese de spus, cei doi bărbaţi tăcură mai mult timp. Ştiau amândoi ce însemna această

arestare pentru Wendy Howard.

— Trebuie să încercăm s-o scoatem de acolo, spuse Malko. O să supraveghem amândoi clădirea. Nu există decât o singură ieşire. Vom şti când va fi transferată şi unde. Nu puteţi să încercaţi nimic cu ajutorul primului-ministru, cum aţi făcut-o pentru Ruth?

— Nu pot, răspunse italianul. Pentru o treabă de genul acesta, trebuie să anunţăm Ambasada Marii Britanii de la Trinidad. Voi încerca s-o fac eu, numai că telefoanele nu prea funcţionează. Poate că vor doar s-o intimideze. Dacă nu află nimic, îi vor da drumul...

Malko ştia prea bine că italianul nu credea nici el în ce spunea. Se aşeză pe una din băncile de pe terasă, luă binoclul şi îl îndreptă spre micuţa clădire cu acoperişul verde, cocoţată pe pilonii de ciment, căutând să nu se gândească la ceea ce se petrecea în interior. Nu era nimic de făcut, decât să trimită un comando la G 2. Nu le rămânea decât să aştepte o minune. Adică, Wendy să reuşească să scape singură de acolo. Începea să se întunece. În mai puţin de o oră, nu vor mai vedea nimic.

*

* *

Wendy Howard aproape adormise când uşa se deschise şi apărură cei doi bărbaţi care o arestaseră de dimineaţă. O forţară să se ridice. Ea se clătină şi trebuiră s-o sprijine ca să poată merge.

— Unde ne ducem?

— Şeful vrea să vă interogheze.

— Unde?

Dar ei nu îi răspunseră. Ea începu să se zbată, iar ei o ridicară pe sus şi o duseră până la Toyota care îi aştepta. Wendy începu să urle şi, imediat, unul dintre negri îi puse mâna la gură. Se înserase. După ce străbătură Saint-George’s, Toyota se angajă pe serpentinele din Park Lane care urcau spre colinele ce dominau capitala.

Merseră mai bine de un sfert de oră, apoi se opriră lângă un zid din piatră cu o deschizătură mică, ce împrejmuia o căsuţă scăldată în verdeaţă. Drumul se înfunda puţin mai departe. Era un loc izolat în jungla ce acoperea pantele versantului Weldale.

O scoaseră din maşină pe Wendy Howard. Ea zări în trecere

câţiva civili înarmaţi care jucau cărţi, aşezaţi direct pe jos, apoi un butoi imens plin cu cutii de bere goale. O împinseră într-o cameră întunecoasă.

— Ei bine, *Miss* Howard? Acum vom sta de vorbă…

King-Kong Gimenez stătea pe pat, gol până la brâu.

Muşchii se vedeau ca nişte umflături negre pe braţe şi pe piept, iar faţa asudată părea şi mai respingătoare decât la întâlnirea precedentă. Se ridică cu nonşalanţă, cu picioarele goale, şi se apropie de victimă. Şorţul îi ajungea până la jumătatea coapsei, aproape ascuns sub rândurile de burţi…

— *Pută,* spuse el deodată, vorbind din nou în spaniolă. Să ne spui tot ce ştii despre spionul de la CIA!

— Nu ştiu nimic, răspunse Wendy Howard. Vreau să mă duceţi la Richmond Hill, nu aveţi niciun drept să mă reţineţi aici…

King-Kong Gimenez clătină din cap râzând.

— Nu ai înţeles nimic… Eu nu te interoghez… Petrecem seara împreună, ca prieteni. (Văzând mutra plină de dezgust a englezoaicei, el adaugă): Doar n-o să-mi spui că eşti rasistă, nu-i aşa? Că nu îţi plac negrii? La urma urmei, eu sunt cubanez.

Wendy Howard privi în jur. Uşa era închisă, iar gărzile de afară ţineau piept oricărei intervenţii din exterior. O cuprinse brusc panica, iar fruntea se acoperi cu o sudoare rece. King-Kong se apropie de ea.

— Dacă eşti drăguţă, totul va fi bine…

Din instinct. Wendy făcu ceea ce n-ar fi trebuit: îi trase o palmă cubanezului. El îşi băgă capul între umeri ca o broască ţestoasă fricoasă şi în privirea lui desfrânată trecu un fulger primejdios… Prinse bluza lui Wendy, fără să scoată o vorbă, şi trase. Ţesătura pârâi, descoperind pieptul tinerei femei. O dezbrăcă şi de ultimele fâşii care rămaseră din haine, apoi apucă cureaua şortului cu ambele mâini şi îl smulse rupându-l în două.

Wendy urlă şi fugi la uşă. King-Kong o prinse şi o aruncă în pat. Ea rămase acolo în culmea isteriei. După aceea, cubanezul îşi dădu încetişor şortul jos şi se aproprie de pat.

Când ea îi simţi atingerea, urlă cât o ţinu gura. Însă King-Kong o răsturnă fără niciun efort cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de ceafă şi îi apropie faţa de monstruoasa lui erecţie.

Strângând din dinţi, Wendy Howard încercă să evite atingerea scârboasă. Mirosul de mosc al cubanezului îi făcea greaţă.

Închise ochii ca să nu mai vadă acea chestie neagră. King-Kong înţelese că nu va reuşi să facă nimic în acest mod.

Atunci se ghemui în pat, o întoarse pe Wendy cu faţa în sus, o prinse de glezne, depărtându-i astfel picioarele, şi începu s-o atragă spre el. Wendy vru să-i reziste, dar nu găsi niciun punct de sprijin. Când simţi membrul cubanezului atingându-i pântecele, slobozi un urlet înspăimântător, lucru care îl excită şi mai tare pe King-Kong. O trase pe Wendy spre el şi o pătrunse. Nu reuşi s-o penetreze de tot, aşa cum ar fi vrut, din cauza dimensiunilor lui impresionante. Wendy urla întruna şi îl zgâria zbătându-se, cu durere, umilită şi îngrozită. Enervat, cubanezul îşi dădu seama că nu va putea să-şi realizeze fantezia.

Se retrase, se ridică şi se duse la bucătărie. Acolo, băgă mâna într-o tigaie cu ulei şi îşi unse membrul, apoi se întoarse în cameră. Wendy zăcea pe burtă, zguduită de hohote de plâns, fiind convinsă că renunţase s-o mai violeze. Abia mai târziu îl simţi pe uriaş asaltând-o din nou. Cu genunchiul enorm îi desfăcea picioarele, iar cu o mână îi ţintuia capul de pat. Avea senzaţia că era strivită de o locomotivă.

King-Kong Gimenez fixă sexul unsuros acolo unde trebuia şi de data asta se afundă cu violenţă. Tânăra simţi că o despică în două. Niciunul dintre numeroşii ei amanţi nu atinsese o asemenea dimensiune. Să fi fost îndrăgostită până peste cap, şi tot n-ar fi suportat un astfel de mădular fierbinte în pântecele ei. Panica o cuprinse şi avea senzaţia că organele interne vor exploda sub greutatea cubanezului.

— *Stop! Stop it!* îl imploră ea.

Dar King-Kong nu mai auzea nimic. Se aşeză în genunchi şi începu s-o pistoneze pe biata femeie icnind ca un ţapinar, smulgându-i victimei urlete de fiară. Uitase de interogatoriul ratat, ceea ce îl pândea şi pe el, dacă ancheta eşua. Deodată, retrăgându-se puţin, Wendy fu cât pe ce să scape. Acest lucru îl înfurie pe cubanez la culme. Cu un mârâit furios, King-Kong o prinse de glezne şi îi desfăcu mult picioarele. Acum îi venise altă idee.

Când îşi dădu seama, Wendy regreta că voise să scape de el. Un obiect rotund şi cald îi presa deja sfincterul. Urletele ei de disperare se auzeau încontinuu, iar presiunea fu atât de puternică, încât deveni de nesuportat. O durere atroce o făcu să vadă negru înaintea ochilor când cilindrul enorm îi cotropea cea

mai intimă parte a corpului ei. Îşi pierdu cunoştinţa. Privindu-şi membrul afundat în crupa albă ca laptele, pe cubanez îl cuprinse ameţeala de plăcere. Se retrase puţin, apoi începu iar să o sodomizeze încetişor. Ea sângera, dar lui nu îi păsa. Uitase de toate grijile şi se gândea doar la această femeie pe care o viola, realizându-şi astfel o mai veche fantezie. Deodată, fără să se mai poată abţine, explodă într-un orgasm torenţial care îl lăsă fără vlagă.

După ce trecu şi ultimul fior de plăcere, se smulse din cuptorul încins, se ridică în picioare clătinându-se, deschise o cutie de bere şi o bău dintr-odată. Apoi se întinse pe pat fericit. Wendy Howard nu se mai mişca. Era tot leşinată. Acum că era sătul, King-Kong îşi spuse că trebuia să se gândească la treburile serioase.

— Ernesto, strigă el, vino să mă ajuţi!

*

* *

Enzo Pisani îl reţinu cu fermitate pe Malko de braţ.

— Nu vă duceţi, nu serveşte la nimic. Sunt mai multe gărzi înarmate. Ca să nu le mai punem la socoteală pe cele pe care nu le-am văzut...

Malko şi italianul urmăriseră plecarea lui Wendy. Pisani cunoştea ascunzătoarea cubanezului şi le-ar fi fost uşor s-o găsească în jungla de pe Mont Weldale, dar Malko avea ca armă doar revolverul Taurus pe care i-l dăduseră venezuelenii. În timpul nopţii nu s-ar vedea deloc, ascunşi de vegetaţia deasă. Urletele englezoaicei îi tulburaseră pe cei doi. Enzo Pisani avea trăsăturile descompuse.

— Ascultaţi, să nu mai rămânem aici. Asta este masochism. O violează, dar nu cred că o s-o omoare, căci trebuie s-o facă să vorbească. Este obligat s-o ducă la cartierul general. Este mai bine să încercăm mâine dimineaţă, când o va transfera.

— Aveţi o armă în casă?

Enzo Pisani mărturisi cam stânjenit:

— O puşcă automată Beretta. Un cadou de care nu m-am folosit încă.

Ţipetele încetaseră. Proiectoarele luminau casa astfel încât Malko putea să zărească un paznic cu Kalaşnikovul pe genunchi, care stătea sprijinit de perete. Altul era culcat într-un pat pliant.

Malko ştia că Pisani avea dreptate.

— Foarte bine, zise el, nu se vor mişca de acolo până mâine dimineaţă. Atunci vom întreprinde ceva.

În acest moment, misiunea lui trecea pe al doilea plan, căci altul era scopul: să o recupereze pe Wendy. Străbătură jungla şi făcură un ocol ca să ajungă la maşinuţă. Italianul zise deodată:

— Mi-a venit o idee. Ştiu că mâine un pachebot englez, *Prince of Wales,* va face escală la Saint-George's. Îl cunosc pe comandant. Trebuie s-o eliberăm şi s-o urcăm la bord unde va fi în siguranţă… Dar, dacă ne prind şi pe noi…

— Ba nu ne vor prinde, zise Malko.

*
* *

Wendy Howard nu rezistă când cei doi negri o îndoiră ca pentru un exerciţiu de gimnastică. Ea se pomeni legată de încheieturile mâinilor şi de glezne cu un sistem complicat de noduri, în poziţia ghemuit cu genunchii la bărbie. Îşi venise în fire, însă anusul rănit o durea îngrozitor. Nu înţelegea ce putea să însemne această nouă umilinţă, căci nu avea nicio şansă să fugă nicăieri. Deodată îl văzu pe King-Kong luând dintr-un cui o tigvă cu o formă oarecum cilindrică, de culoare galbenă. Se apropie chicotind, înmuie degetele butucănoase într-un borcan cu ulei picant şi unse suprafaţa tigvei.

— O să te gândeşti la noapte până mâine dimineaţă, când te voi interoga, îi spuse el lui Wendy.

Cei doi negri o întorseseră deja şi simţi tigva forţându-i sfincterul, apoi usturimea care o făcu să urle. Cu un gest brutal, cubanezul o introduse cât de adânc putu şi se ridică.

— *Good night.*

Wendy nu mai putea de usturime. Simţea ca un foc lichid care o mistuia. Înnebunită de durere şi de groază, ea leşină din nou. King-Kong Gimenez îşi spuse că, după o noapte de supliciu ca acesta, va fi complet terminată şi va spune tot ce ştie. Se întoarse în camera lui şi ceru ceva de mâncare.

*
* *

Wendy Howard văzu apărând primele luciri ale zorilor cuprinsă de teamă. Sforăitul cubanezului îi făcea greaţă. Gărzile

jucaseră cărţi şi băuseră bere toată noaptea, ascultând muzică reggae. Veniră pe rând să se uite la ea fără să scoată o vorbă, de parcă ar fi fost un animal ciudat.

Ea ştia că iadul acesta avea să continue şi că era angrenată într-o maşinărie mult prea puternică pentru ea, ca şi prietenul ei, Malcolm Siddeley. Va sfârşi în acelaşi mod.

Auzi un zgomot dincolo de perete. Namila de cubanez se trezea… Ţinându-şi răsuflarea, Wendy auzi patul scârţâind, apoi îl văzu apărând cu picioarele goale şi cu sexul enorm într-o erecţie matinală, cu ochii încă împăienjeniţi de somn, cu o macetă în mână. La început, ea crezu că avea s-o omoare, însă el apucă tigva şi o smulse cu atâta brutalitate din ea încât nu simţi nicio uşurare. Apoi îi tăie nodurile şi o ridică în picioare, susţinând-o de umeri, şi o târî până la pat. Începu s-o violeze fără un cuvânt, cu mişcări puternice ale bazinului.

Wendy îşi muşca buzele, strivită sub greutatea cubanezului. Din fericire, acesta termină repede, inundând-o iarăşi şi se lăsă pe o parte. Violul îl bine dispuse.

— Ştii să faci cafea? o întrebă el.

Wendy Howard voia să nu-i răspundă, dar îi veni o idee.

— Da, suflă ea.

— Atunci du-te şi fă, spuse el cu mărinimie. După aceea, discutăm…

Ascultătoare, Wendy se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre bucătărie. Santiago Gimenez o privi mirat şi încântat, zicându-şi că, în fond, poate îi plăcuse când o violase. Era o nebunie să lase o femeie pe care o supusese la astfel de chinuri să-i facă o cafea.

Ajunsă în bucătărie, Wendy se învioră. Aprinse aragazul şi dădu flacăra mare. Îşi vedea în geam imaginea chipului ei devastat. Îmbătrânise cu zece ani într-o singură noapte…

Puse la foc oala pe care o zărise aseară şi o umplu cu apă. Trebuie să fi avut vreo zece litri. Căută prin dulapuri şi găsi o cutie cu sodă caustică pe care o vărsă în oală. După aceea, goli un borcan întreg de ulei picant care înroşi imediat apa.

Înmuie un deget în apă. Era călduţă. Mai trebuia să fiarbă cel puţin zece minute. Dar King-Kong n-o va lăsa atât de mult singură în bucătărie… Prin urmare, trebuia să nu-l lase să între. Luase o hotărâre: îşi şterse faţa cu un burete şi se întoarse în cameră. Lungit pe pat, cubanezul o privi surprins.

— Nu e gata?

Wendy scutură din cap.

— Încă nu.

În acest timp, ea înaintă spre pat. După privirea lui care îi fixa pântecele, ea înţelese că uitase de micul dejun. Întinse mâna mare spre ea.

— Vino, vino...

Ea îl ascultă, se aşeză pe pat, apoi îşi făcu singură curaj şi strânse în mână mădularul care o străpunse în toate felurile. Un surâs mârşav lumină faţa cubanezului. O apucă de ceafă şi o aplecă până când îl atinse cu buzele. Înfrângându-şi dezgustul, Wendy înghiţi măciulia stacojie, masturbându-l cu repeziciune pe cubanez. El se lăsă pe spate cu un suspin de uşurare. Prin urmare, nemernica asta se îmblânzise! În plus, era sigur că va vorbi şi că necazurile lui se vor sfârşi...

Acum Wendy îi administra o felaţie cu vârful buzelor, ţinându-i membrul cu ambele mâini. Ceea ce îşi dorise ea se împlini foarte repede. El vru să se abţină, dar degetele alergau într-un frenetic du-te-vino. Wendy îndepărtă rapid faţa când sămânţa vâscoasă ţâşni. King-Kong se răsuci de plăcere.

— Du-te să-mi aduci micul dejun, zise cubanezul. După aceea, vorbim...

— Ce vrei să ştii?

— Numele, făcu el, numele celui care ne trădează şi are legături cu CIA...

Ea clătină din cap fără să răspundă. În ciuda ferocităţii lor, gorilele nu avansaseră deloc. Malko mai avea o şansă să-şi ducă misiunea până la capăt.

King-Kong închisese ochii. Wendy strânse pumnul cu putere şi îi aplică o lovitură în testicule. Acesta trase un urlet sălbatic şi se chirci de durere. Wendy se îndreptă în goană spre bucătărie. Apa clocotea. Îşi încordă muşchii ca să poată ridica oala. Numai de-ar avea timp. Îşi trase sufletul şi plecă.

Văzând-o apărând cu oala, cubanezul vru să se ridice, dar nu mai apucă. Wendy i-o aruncă în faţă. Apa cu soda caustică şi cu uleiul picant se scurse pe cap, apoi pe umerii masivi, pe piept, până pe burtă. Într-o fracţiune de secundă, King-Kong se făcu roşu ca racul, iar pielea se descuamase din cauza amestecului fierbinte cu acid. Slobozi un urlet înfiorător şi se ridică, orbit şi bâjbâind cu mâinile înainte. Wendy lăsă oala jos, şi, goală-puşcă

cum era, o zbughi pe uşă.

Capitolul XVI

Malko şi Enzo Pisani stăteau de la cinci dimineaţa culcaţi pe un deal ce domina casa lui Santiago Gimenez. Malko se întorsese la *Spice Island* aseară. Toată lumea vorbea despre misterioasa moarte de pe plajă. În culmea isteriei, Luisa nu-şi găsea locul. Se aştepta în fiecare clipă să-i vadă venind pe oamenii lui King-Kong. Malko o lăsase la Pisani, apoi plecă în zori împreună cu italianul.

Se făcuse ziuă de-a binelea şi putuseră să observe venirile şi plecările gărzilor. O maşină adusese pâine. Niciun semn de la Wendy Howard. Malko se întrebă dacă nu cumva fusese transferată în timpul nopţii. Îşi pusese alături puşca automată Beretta, nouă-nouţă, o armă redutabilă la distanţă mică. La centură, îşi strecurase revolverul Taurus de la venezueleni. Enzo Pisani avea la el doar un binoclu. Maşinuţa era ascunsă pe celălalt versant al dealului, la cinci minute de mers pe jos prin vegetaţia tropicală.

Urletele care se auziră brusc din casa cubanezului îi luară pe cei doi prin surprindere. Malko se ridica instantaneu şi puse mâna pe armă. Enzo Pisani îl apăsă pe umăr.

— Aşteptaţi! Nu este ea…

Se uitară amândoi spre casa din vale. După câteva secunde, uşa se deschise brusc şi apăru silueta goală-goluţă a englezoaicei. Înainte ca gărzile de afară să se dezmeticească, Wendy începu să fugă, dar din păcate, în direcţia opusă, unde drumul se înfunda în munte.

— *Mein Gott!* exclamă Malko.

Începu să alerge paralel cu drumul, dând la o parte lianele, ferigile uriaşe, bâjbâind pe solul alunecos. Din casă continuau să se audă ţipetele îngrozitoare. Gărzile puseră înnebunite mâinile pe arme. Un paznic plecă în urmărirea lui Wendy, iar ceilalţi doi se năpustiră înăuntru…

Malko coborî panta îndreptându-se spre drum. Sări într-un şanţ adânc, aflat la jumătatea drumului, între casă şi Wendy.

Paznicul o prinsese şi o imobilizase. Deşi se zbătea, tânăra nu avea nicio şansă de scăpare.

Malko se pregătea să-i sară în ajutor, când zări brusc ieşind din casă o imagine de coşmar: un negru uriaş, gol-puşcă, încadrat şi susţinut de cele două gărzi, care urla şi gesticula. Toată partea de sus a corpului era numai o rană. Parcă suferea un martiriu. Zărind-o pe Wendy la o sută de metri de acolo, trase un răcnet, smulse maceta de la brâul unuia dintre paznici şi se năpusti spre ea, alergând în acelaşi timp şi către Malko.

Acesta îl lăsă să se apropie. De la această distanţă, negrul părea şi mai impresionant, cu fâşiile de piele care îi atârnau pe faţă şi, umerii numai carne vie, cu trăsăturile deformate de ură şi de durere. Era atât de orbit de furie, încât îl văzu pe Malko abia în ultimul moment. Acesta ieşi din şanţ şi înaintă un pas pe drum cu puşca automată lipită de pulpă. Când King-Kong ajunse la cinci metri de el, apăsă pe trăgaci.

Zgomotul produs de împuşcătură sperie câteva păsări care zburară din copaci. Glonţul îl atinse pe King-Kong direct în plexul solar, făcându-i o gaură cât o farfurie. Deschise gura, privi pata roşie din burtă, agită maceta şi se năpusti la Malko cu ochii deja sticloşi. Acesta mai trase o dată. De data asta, cubanezul căzu în genunchi, ridică braţul, înfipse maceta în pământ şi se prăbuşi într-un val de sânge.

Împietrite, cele două gărzi nu făcură niciun gest. Unul dintre paznici încercă să armeze Kalaşnikovul cu frenezie. Malko înaintă spre el, ochi, iar din ţeava puştii ţâşni un glonţ care îi smulse jumătate din cap. Celălalt apucă să se întoarcă înainte ca arma să-i smulgă umărul drept. Se prăbuşiră amândoi urlând de durere. Malko se întoarse. Rămăsese cel de-al treilea care o ţinea pe Wendy. Şi el avea un Kalaşnikov. Îi dădu drumul englezoaicei şi îl ochi pe Malko, dar el trase înaintea adversarului său. Încărcătura puştii automate îl atinse direct în faţă şi în gât, făcându-i zob carotidele. Wendy nu se clintise din loc, înmărmurită. Malko veni în goană lângă ea. Tânăra era năucită, iar corpul se zguduia de hohote de plâns. O trase cu blândeţe spre cărarea care ducea la locul unde parcase maşinuţa. Enzo Pisani veni lângă ei livid la faţă.

— I-aţi omorât pe toţi, zise el pe un ton sec.

După ce nu se mai auzi nici ecoul împuşcăturilor, se făcu o linişte absolută, căci toate păsările fugiseră. Malko privi în jur.

Toate cele patru trupuri de pe drum zăceau nemişcate. Timpanele îi mai vâjâiau încă. Malko puse maşinal alte gloanţe în puşca automată. Încă nu realiza prin ce trecuse.

— A mai rămas cineva în casă?

Wendy făcu un efort supraomenesc şi articulă un singur cuvânt:

— Nu.

După detunăturile puternice, liniştea instalată acum părea ireală. Malko se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Locul era destul de neumblat şi de izolat, aşa că împuşcăturile nu fuseseră auzite. Enzo Pisani îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— *Prince of Wales* începe să-şi debarce pasagerii la ora opt, spuse el. Trebuie să plecăm imediat, altfel…

Wendy Howard părea dusă, o stafie, mută şi oarbă.

— Foarte bine, zise Malko. Eu iau Toyota, iar dumneavoastră treceţi să o luaţi pe Luisa cu maşinuţa, şi ne întâlnim în Carenage. Dacă mi se întâmplă ceva, încercaţi s-o îmbarcaţi pe Luisa. Vă voi aştepta în faţa Poştei.

Wendy Howard se prăbuşi la pământ. Malko o luă pe umărul lui şi atunci observă că era murdară de sânge pe picioare. Toyota era deschisă. O aşeză pe Wendy pe banchetă, intră în casă, găsi o cămaşă şi o înfăşură pe tânără. Enzo Pisani o luă pe potecă.

— Grăbiţi-vă! strigă Malko. Încercaţi să-i găsiţi o rochie acasă la dumneavoastră.

Italianul dispăru în junglă. Malko se urcă în Toyota, ascunse puşca lângă scaun şi demară. Toyota va trece neobservată, căci erau mai multe şi nu aveau niciun semn distinctiv. Până în Woolwich Road nu întâlni pe nimeni. Portul Saint-George’s apăru după următorul viraj. Cam la un kilometru, un pachebot imens era ancorat la ţărm: *Prince of Wales.* Era singura şansă de salvare. Acum, trebuia să-şi salveze propria piele, cea a lui Wendy şi a Luisei. Şi toate astea, numai din cauza nebunului de Ersto.

*

* *

Malko simţi că inima îi bate mai tare. Un poliţist postat la intrarea în docuri îl privea cu un aer ciudat. Acceleră şi se pierdu în traficul intens din Carenage. Wendy îşi revenise şi, învelită în

cămaşa de împrumut, încerca să stea ţeapănă. Se pare că în Saint-George's, nimănui nu îi păsa de tragedia care se întâmplase pe coasta muntelui Weldale. Dar nu va dura mult.

Merse pe lângă un cargou ruginit şi opri în sfârşit în faţa Poştei. Atunci zări la intrarea în port o şalupă aparţinând pachebotului *Prince of Wales* care se apropia de ţărm încărcat cu turişti. Malko începu să se îngrijoreze când maşina lui Enzo Pisani apăru de pe Young Street, cu Luisa la bord. Italianul opri lângă Toyota şi coborî cu un pachet în mână. I-l dădu lui Malko prin geamul deschis.

— Daţi-i asta să se îmbrace, eu mă ocup de rest.

Italianul se apropie de marginea cheiului. Wendy tocmai se îmbrăca cu rochia. Malko urmărea întruna cheiul cu privirea. Fiecare secundă reprezenta un pericol de moarte.

Şalupa acostă şi îi debarcă pe bătrâneii turişti englezi, care se năpustiră asupra unui centru comercial imaginar. Toţi taximetriştii din insulă erau prezenţi, certându-se pe clienţi într-un concert de claxoane. Enzo Pisani îşi făcu drum în această hărmălaie şi îl abordă pe sublocotenentul care conducea şalupa.

— Comandantul Foreman se află la bord?

— Bineînţeles, răspunse sublocotenentul. De ce mă întrebaţi?

— Trebuie să vorbesc imediat cu el în legătură cu o chestiune serioasă. Sunt prieten cu el.

Puţin mirat, sublocotenentul răspunse cu amabilitate:

— Puteţi să veniţi cu mine. Plecăm imediat.

Enzo Pisani se întoarse. Malko se dădea jos din Toyota, ţinând-o pe Wendy de braţul stâng, care era cu picioarele goale, iar în mâna dreaptă ţinea un pachet înfăşurat în cămaşă. Era puşca automată. Se apropie cu paşi repezi. Sublocotenentul se şi dusese în partea din faţă a şalupei. Când se întoarse. Malko, Wendy, Luisa şi italianul se urcaseră deja la bord, iar marinarul din spate dezlega parâmele cu care era prinsă de chei. Furios, sublocotenentul îi făcu semn marinarului să oprească manevra. Acesta se supuse.

— Îmi pare rău, domnule, zise sublocotenentul. Nu am voie să iau la bord pasageri din insulă, fără aprobarea autorităţilor locale.

Malko se apropie, de el, puse capătul „pachetului" pe frumoasa uniformă albă exact în dreptul stomacului. Capătul ţevii se vedea discret din cămaşă. Wendy se lăsă pe una din

băncile din lemn.

— Ridicaţi parâmele imediat, spuse Malko, că altfel…

Sublocotenentul păli, se uită la armă, apoi în ochii lui Malko, pregetă câteva clipe şi dădu un ordin cu vocea gâtuită. Frânghia biciui apa murdară a portului, iar şalupa se îndepărtă de chei. Sublocotenentul turba de furie. Acum se îndreptau spre larg. Malko se linişti doar atunci când ajunse în dreptul balizelor ce marcau intrarea în zona portuară şi îi adresă un zâmbet rece sublocotenentului.

— Vă rog să mă scuzaţi, este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru această tânără. A fost arestată ilegal şi torturată de poliţia secretă a acestei ţări. Este englezoaică şi îşi riscă viaţa dacă mai rămâne un minut în plus.

— O să-i explicaţi acest lucru comandantului, bâigui sublocotenentul furibund. Asta este curată piraterie.

Silueta albă a pachebotului se apropia din ce în ce mai tare. În curând, amarară lângă pasarelă. Malko, Pisani şi Luisa o ajutară pe Wendy să urce sub privirile curioase ale pasagerilor care aşteptau şalupa ca să-i ducă la ţărm. Fără o vorbă, sublocotenentul îi conduse la comandant în timp ce Wendy era dusă la infirmerie. Văzându-l pe Enzo Pisani, figura lui Foreman se lumină pe dată.

— *My dear friend,* ce surpriză plăcută!

Italianul se strădui să-i zâmbească.

— Nu ştiu dacă de data asta surpriza este într-adevăr plăcută… Putem discuta un minut?

Comandantul închise uşa, iar Malko începu să vorbească, aducându-i la cunoştinţă că îndeplinea o misiune pentru Serviciile britanice şi că Wendy Howard îşi risca viaţa dacă rămânea o secundă în plus în Grenada. Comandantul îl ascultă, apoi ceru infirmeria prin interfon. Medicul de gardă îi confirmă că tânăra era traumatizată, că purta urmele unui viol anal, şi că, din puţinul pe care i-l povestise, i se ridicase părul măciucă în cap. Foreman închise cu un aer tulburat şi se întoarse către cei doi musafiri.

— Este îngrozitor! Dar nu pot s-o ţin la bord şi nici pe dumneavoastră. Dacă localnicii îşi dau seama de prezenţa dumneavoastră aici, vom pierde dreptul de escală, iar eu, galoanele. V-a văzut mai multă lume când v-aţi urcat în şalupă.

Malko se aşteptase la această obiecţie…

— Înţeleg, spuse el, luaţi legătura prin radio cu Ambasada Marii Britanii din Trinidad şi expuneţi-le cazul, apoi cereţi să-l contacteze pe armatorul dumneavoastră. Comunicaţia va fi interceptată, dar nu mai contează. Ca să-l protejăm pe domnul Pisani, precizaţi-le că trei persoane l-au îmbarcat cu forţa.

— Aş vrea din tot sufletul, dar mă tem că…

— Să nu vă temeţi de nimic, spuse Malko. Până atunci, daţi-ne o cabină ca să ne odihnim…

*
* *

— Vă cheamă comandantul.

Malko se trezi tresărind şi se uită la ceas: era ora trei după-amiază. Dormise aproape şase ore. Luisa era la infirmerie, la căpătâiul lui Wendy. Malko se primeni şi îl urmă pe matelot. Îndată ce rămaseră singuri, comandantul îi zâmbi cu încântare.

— Totul este aranjat, îl anunţă el. Rămâneţi cu noi! Nu ştiu ce i-au spus cei din *Foreign Office* armatorului meu, dar am primit undă verde. Chiar dacă localnicii protestează…

Cineva bătu la uşă. Era Enzo Pisani. Comandantul repetă ceea ce îi spusese şi lui Malko. Italianului i se luă o piatră de pe inimă.

— Încă nu ştiu dacă voi profita de invitaţia dumneavoastră, zise Malko surâzând.

Enzo Pisani îl privi, îndoindu-se de sănătatea lui mintală.

— Aţi spus prin radio că mă veţi însoţi? aduse Malko precizarea.

— Absolut… confirmă comandantul Foreman.

— Bine, zise Malko. Sunt sigur că şi cubanezii au ascultat. Vor transmite mesajul ambasadei lor de aici. Vor trage cu siguranţă concluzia că mi-am abandonat misiunea. Prin urmare, trebuie să mă întorc discret şi s-o continuu… Dar asta depinde de domnul Pisani.

— De mine? întrebă Pisani uimit.

— Da, zise Malko. Enzo, ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Să cobor la ţărm!

— Nu vă e teamă că nu vă vor lăsa în pace?

Pisani ezită puţin.

— Nu cred. De dimineaţă nu aţi avut martori… Chiar dacă mă interoghează, voi minţi că suntem doar prieteni şi atât. În orice caz, nu pot să-mi părăsesc postul în acest mod.

— Perfect, spuse Malko. *Prince of Wales* nu pleacă înainte de mâine dimineaţă. Dacă vă duceţi acum la ţărm şi dacă vă luaţi velierul, puteţi să străbateţi până mâine vreo sută de mile marine. Destul ca să ne întâlnim în larg. Sunt sigur că localnicii se vor asigura că nu debarc sub nicio formă. În larg, cobor de pe *Prince of Wales* şi urc pe velier.

— Dar după aceea…

— După aceea, mă priveşte pe mine, zise Malko.

*

* *

Din clipa în care Malko se îndepărtă de chei în vedeta pachebotului *Prince of Wales*, începu să se gândească din nou la misiunea lui. Până la urmă, gestul necugetat al lui Ersto putea avea consecinţe benefice. De vineri seară, când îl întâlnise pe Ronald Bedford, până miercurea viitoare, ziua în care acesta trebuia să-i dea protocolul secret, urma un interval extrem de periculos.

Dacă Malko nu se mai afla în Grenada în mod oficial, nu mai era în pericol. Trebuia numai să apară în Saint-George’s, până punea mâna pe protocol, apoi să plece imediat. Nemaifiind căutat, riscul de a fi reperat era minim. Întotdeauna rămânea un punct important de rezolvat. Se întoarse către Enzo Pisani.

— Ştiţi vreun loc unde m-aş putea ascunde pentru trei zile?

Italianul se aşteptase la această întrebare.

— Da, zise el. În casa unui prieten de-al meu american. Acum nu locuieşte acolo şi nu are servitori. Ştiu unde a pus cheile. Este situată în Lance aux Epines, lângă Secret Harbour.

— În cazul acesta, trebuie doar să mai punem la punct unele chestiuni, dacă sunteţi de acord, adăugă Malko.

*

* *

Vedeta gri a grenadezilor, cât o furnică pe lângă imensul pachebot *Prince of Wales,* mergea paralel cu masiva ambarcaţiune. Acesta plecase din portul Saint-George’s în urmă cu trei ore, iar coastele Grenadei rămăseseră doar o linie cenuşie la orizont.

Se găseau la aproximativ şaizeci de mile marine, la vest de insulă. Sprijinindu-se cu coatele de bastingaj, Malko era încordat

şi neliniştit. Încă o oră de mers şi ajungeau la punctul de întâlnire cu velierul lui Enzo Pisani. Dacă vedeta localnicilor nu îi lăsa în pace, nu numai planul lui Malko se spulbera, dar nici italianul nu mai avea voie să pună piciorul pe insulă…

Deodată, i se păru că vaporul grenadezilor reduce puţin viteza. Părerea i se confirmă şi îi veni să strige de bucurie. Vedeta îşi schimbă cursul, întorcându-se pe insulă. El o privi până când devenise un punctuleţ pe suprafaţa apei, apoi plecă de lângă bastingaj. Voia să-i dea vestea cea bună lui Wendy.

*

* *

Englezoaica se odihnea, cu faţa umflată şi tumefiată, plină de vânătăi, cu părul blond despărţit printr-o cărare pe mijloc, cu pupilele dilatate din cauza morfinei. Malko o privi cu duioşie. Dăduse dovadă de un sânge rece ieşit din comun. Îl strânse de mână pe Malko cu putere.

— Mi-aţi salvat viaţa…

— Dumneavoastră aţi făcut mult mai mult, observă el. Dacă nu aveaţi acel curaj extraordinar, ar fi fost extrem de dificil… Aţi fost fantastică.

— Mulţumesc, spuse Wendy. Nu a fost în zadar. Nu ştiu numele celui pe care îl „trata” Malcolm.

— Sunteţi sigură?

— Absolut! De asta m-a torturat…

Era o informaţie vitală. Aşadar, Malko putea să se ducă la dentistul lui Ronald Bedford fără să se teamă de o capcană. Se aplecă şi atinse cu gura buzele englezoaicei.

— Ne revedem la Londra, spuse el zâmbind. Uitaţi de toate astea.

Wendy îi aruncă o privire îngrozită.

— Fiţi atent, sunt nişte bestii!

El îi zâmbi din nou, iar ea îi privi îndelung ochii aurii.

— *Take care…*

Malko se urcă pe punte. Peste o jumătate de oră, ajungeau la locul întâlnirii. Se duse în cabina comandantului. Acesta îl primi cu căldură.

— Am reperat pe radar un velier. Trebuie să fie *Rovigo,* ambarcaţiunea lui Pisani. Încetinesc motoarele, pregătiţi-vă. Sunteţi sigur că nu vreţi să rămâneţi?

— Absolut.

— Nici persoana care vă însoţeşte?

— Ea rămâne, spuse Malko.

— Nici vorbă, auzi în spate vocea Luisei Herrera.

Venezueleana tocmai intrase. Figura ei hotărâtă spunea tot la fel demult cât şi cuvintele. Se apropie de Malko şi îi zise cu răceală.

— Am primit ordine de la şefii mei. Trebuie să urmez misiunea până la capăt. Eu de ei ascult, nu de dumneavoastră, în plus, pot încă să vă fiu de ajutor. Nu este imposibil să vă loviţi şi de alte greutăţi...

Malko şi tânăra se măsurară din priviri, apoi el cedă. La urma urmei, ea avea dreptate: misiunea lui în Grenada nu se terminase. Venezuela voia să fie sigură că primeşte protocolul secret dintre Cuba şi Grenada...

— Foarte bine, spuse Malko. Vom părăsi vaporul neîntârziat.

Se urcă pe punte, apoi pe dunetă. Velierul italianul se vedea foarte bine la trei mile în faţa lor. Motoarele pachebotului *Prince of Wales* reduceau viteza. Malko luă binoclul şi zări velierul urmându-şi cursul ca să-i vină în întâmpinare marelui vaporul. Mai aveau douăzeci de minute. Comandantul veni lângă el.

— Coborâm şalupa la apă. Să fiţi pregătit.

După cinci minute. Malko şi Luisa coborâră pe la coca într-o şalupă, însoţiţi de trei marinari. Velierul era oprit la aproximativ cinci metri. Câţiva pasageri aplecaţi peste bastingaj priveau scena curioşi, însă, fiind ora micului dejun, cei mai mulţi erau înăuntru.

Enzo Pisani stătea în picioare în spatele ambarcaţiunii. Şalupa sosi la timp pentru ca Luisa şi Malko să urce la bord, apoi plecă spre *Prince of Wales.* Italianul montă imediat vela şi ridică pânza, apoi se întâlni cu Malko şi cu Luisa care se refugiaseră în cabină. Pânzele pârâiră. Ambarcaţiunea se înclină la treizeci de grade, dar mergea deja cu opt noduri la oră.

— Ei? întrebă Malko îndată ce italianul se aşează pe marginea punţii din spate.

— Totul merge bine, îl asigură Pisani. Nu am avut prea mult timp să mă informez, dar în oraş se vorbeşte că Eric Gairy a debarcat cu două sute de mercenari şi a omorât toţi cubanezii...

— Asta nu v-a neliniştit?

— Nu neapărat. Comandantul de poliţie m-a întrebat de ce am

urcat pe pachebot. Dar i-am amintit că îl cunosc pe căpitan şi că nu îi cunosc pe toţi oamenii de la bord. Este o şalupă din jumătate în jumătate de oră.

— Când ajungem? îl întrebă Malko mai liniştit.

— Dacă vântul bate ca acum, ajungem, între douăsprezece şi două dimineaţa. Ne vom opri în Secret Harbour ca să vă lăsăm la ţărm. După aceea, mai este o oră de mers până în port. Sper să nu mă aştepte acolo, adăugă el zâmbind.

Malko privea norii care se plimbau pe cer. Singurul zgomot era clipocitul apei şi scârţâitul catargului. Se simţea ciudat de liniştit. O Salvase pe Wendy Howard şi îl răzbunase pe Malcolm Siddeley. Mai rămânea să-i reuşească misiunea. Să mai stea o zi şi jumătate în Grenada şi să pună mâna pe nepreţuitul protocol.

El şi Luisa aveau doar o geantă, toate lucrurile rămânând la hotel. Păstrase revolverul, muniţia şi puşca automată. Încă mai avea nevoie de ele ca să fugă din Grenada, după ce îşi îndeplinea misiunea. Şi acest lucru făcea parte tot din riscurile care îl pândeau. Dacă italianul era arestat, ei doi se pomeneau rămaşi în Grenada.

Rovigo se înclină într-o parte, iar hobanele trosniră. Enzo Pisani apăsă pe cârmă. Ochii albaştri aveau culoarea mării.

— Vântul ţine cu noi, spuse el.

Malko spera că şi Cerul să fie cu ei. Avea mare nevoie în acţiunea lui nebunească.

Capitolul XVII

Din spatele velierului *Rovigo,* Malko privea coasta apropiindu-se. Un superb răsărit de lună lumina suprafaţa mării. În partea stângă, masa întunecată a lui Prickly Point părea că îi striveşte… Era aproape două dimineaţa şi nu se întâlniseră cu nici o altă ambarcaţiune, nici măcar cu o barcă de pescari. Douăzeci de mile, Enzo Pisani navigase fără să lumineze. Desfăşurase pânza cea mare şi păstră doar vela.

Puţină spumă albă marca intrarea în Secret Harbour, în locul în care valurile se spărgeau de stâncile negre. Deodată, clipocitul apei nu se mai auzi. Ajunseseră în golf.

Nu se zărea nicio lumină. Totuşi, versanţii colinelor ce străjuiau Secret Harbour erau pline de case. Acum, cea mai mare parte erau nelocuite. Malko zări în sfârşit în depărtare câteva puncte luminoase. Era *Secret Harbour Hotel.* Velierul viră spre babord. În lumina lunii, apăru un ponton din lemn. Velierul acostă cu un uşor scârţâit. Italianul îl amară şi în faţă şi în spate şi luă o geantă cu merinde.

Luisa şi Malko se luară după Enzo Pisani care se angajă pe o cărare ce urca dealul. După zece minute, ajunseră la o vilă micuţă cuibărită în masivul plin cu vegetaţie. Italianul dispăru o clipă, apoi reveni cu un set de chei. Intrară în vilă şi Pisani aprinse o lampă în living. Unde, într-un colţ, erau înghesuite câteva piese de mobilier. O şopârlă imensă se strecură printre picioarele lui Malko.

— Instalaţi-vă, zise italianul. Dar nu scoateţi nasul pe afară. Casa este izolată şi nimeni nu vine niciodată aici, în afară de mine, căci am datoria să o păzesc.

Malko cercetă domeniul în care domnea o căldură apăsătoare şi umedă. Erau tot felul de insecte peste tot, dar se simţea în siguranţă. Luisa se apucase să facă patul.

— Nu ne mişcăm de aici până poimâine, spuse Malko. Cum vom lua legătură?

Italianul zâmbi şi îi arătă telefonul aşezat pe podea.

— Linia nu a fost tăiată. Voi suna o dată, apoi voi închide şi voi forma numărul din nou. Voi suna dintr-o cabină telefonică. Astfel, vom pune totul la punct.

— Aţi putea să luaţi legătura cu Gonzalo Campanero la Ambasada Venezuelei ca să-i spuneţi că mă voi duce mâine, pe la miezul nopţii? zise deodată Luisa. Nu e departe de aici.

— Este neapărat necesar?

— Da.

— Bine, acceptă italianul. Acum vă las. Vă sun mâine pe la prânz.

— Sper să nu aveţi probleme, zise Malko.

— Şi eu sper. Dar până atunci, gândiţi-vă bine la planul de miercuri. Nu trebuie să tărăgănăm.

Se despărţiră strângându-şi mâinile îndelung, iar Malko urmări silueta zveltă a italianului dispărând în întuneric. Afară, insectele bâzâiau îngrozitor. Luisa dispăruse. Când se întoarse în cameră, observă că ea adormise îmbrăcată.

*

* *

Ernesto Piniero, adjunctul lui King-Kong Gimenez, studia lista întocmită de ajutoarele lui Jimmy cu perechile ce au fost pe *Aurora* vinerea trecută. Dacă nu s-ar fi întors să doarmă acasă, acum era mort şi el.

De la moartea lui Santiago Gimenez şi a oamenilor lui, plus fuga perechii false de turişti însoţita de Wendy Howard, se scurseseră patruzeci şi opt de ore. În rândul populaţiei nu se auzise mai nimic.

În interiorul G 2, circula altă poveste... Ernesto Piniero ajunsese să binecuvânteze dispariţia lui King-Kong Gimenez, care îi permitea să pună în cârca răposatului său şef toate greşelile şi inadvertenţele anchetei. Pe atunci, el era doar adjunctul. Cuvântul „furie” era prea blând pentru a caracteriza reacţia celor din DGI de la Havana. Ernesto Piniero mai simţea şi acum fiori reci pe şira spinării când citea telexurile transmise de Ambasada Cubei din Morne Jaloux. Devenit, prin forţa împrejurărilor, şeful G 2, din Grenada, pe umerii lui cădea povara celor două anchete prioritare: găsirea ucigaşului colonelului Porenko şi demascarea „spinului”, trădătorul care activa încă, cel care venise să între în legătură cu falşii turişti.

În legătură cu prima anchetă, nu avea nici cel mai neînsemnat element şi redactase un raport ce încerca să dovedească vinovăţia „turiştilor”. Puţin îi păsa că nu corespundeau cu observaţiile lui Jimmy.

În legătură cu cea de-a doua anchetă, nu putea să scape chiar atât de uşor. Fireşte că era extraordinar de tentat să-l interogheze pe Enzo Pisani, pe care îl bănuia că ştie o grămadă de lucruri. Numai că Havana nu dăduse undă verde, fiindcă Grenada era pe cale să primească câteva milioane de dolari de la Naţiunile Unite şi nu era cazul să facă tocmai acum impresia proastă. Faptul că italianul avusese legături cu spionii nu era de ajuns. Rămânea sub supraveghere oricum. Datorită ascultărilor telefonice ale cubanezilor, aflaseră că cei doi agenţi imperialişti fugiseră cu pachebotul *Prince of Wales* şi se pare că nu avuseseră complici în Grenada.

Mai rămânea „spinul”. Acum Ernesto Piniero era convins că „turistul” se întâlnise cu trădătorul pe *Aurora.* Prin urmare,

trebuia să-i identifice pe toţi aceia care au fost acolo în acea noapte şi să-i ia apoi prin eliminare. Instalat în imensul fotoliu de răchită ce aparţinuse răposatului King-Kong, Ernesto Piniero strigă forţându-şi vocea:

— Jimmy!

Jimmy îşi lăsă dominoul şi veni imediat în goană, cu un zâmbet servil. Cubanezul îl fixă îndelung cu privirea.

— Ne ducem amândoi pe *Aurora* ca s-o interogăm pe fata care se ocupă de cabine.

— Dar am făcut-o deja! protestă Jimmy. Mi-a dat o grămadă de nume.

— Nu pe toate, zise Piniero. *Vamos!*

Cât dură drumul, Jimmy, lovit în amorul propriu, nu scoase o vorbă. Opriră în faţă la *Yacht-Club.* Ziua, *Aurora*, cu coca ei cârpăcită din lemn, avea într-adevăr un aspect jalnic. Ernesto Piniero urcă scara cu un pas vioi, urmat de Jimmy şi de încă trei oameni.

Ingrid, suedeza care răspundea de *Aurora,* apăru imediat cu un aer rătăcit.

— Ce doriţi?

Ernesto Piniero se uită la ea un timp, apoi, fără să spună nimic, îi trase cu toată puterea o palmă, proiectând-o în bastingaj. Continuă s-o pălmuiască alternativ, când cu o palmă, când cu cealaltă, ca un tenisman la antrenament, împingând-o progresiv spre mijlocul punţii. Până la urmă, o plesni atât de tare, încât intră în cabină. Ingrid se clătină pe picioare. El o ridică de păr şi o lipi de peretele metalic.

— Ticăloaso, ne-ai minţit, spuse el cu o voce nespus de blândă. Vreau numele tuturor celor care au fost vineri aici! *Tuturor!*

Ingrid, cu ochii înotând în lacrimi, cu faţa tumefiată de atâta pălmuit, se ghemui îngrozită.

— I-am spus totul prietenului dumneavoastră, zise ea cu teamă.

Ernesto Piniero se aplecă, scoase un pumnal din bocanc şi îl puse în gâtul suedezei.

— Sunt sigur că ai mai uitat câteva.

Spuse acest lucru la întâmplare. Însă, brusc, se aprinse un beculeţ în mintea lui Ingrid. Ernesto Piniero observă această schimbare. Era obişnuit cu interogatoriile. Fără o vorbă, o târî

până la masa din mijloc fixată de podea şi o culcă pe ea.

— Du-te şi adu-mi un hârdău, îi spuse lui Jimmy.

Supus, Jimmy ieşi, apoi se întoarse cu un obiect. Cubanezul îl puse sub colţul mesei. O trase pe Ingrid până ajunse cu capul deasupra hârdăului şi îi lipi obrazul de masă, cu gâtul întins.

— Acu, îţi tai gâtul, zise el. Aşa cum se taie porcii pe la noi.

Zis şi făcut. Îi trecu lama pumnalului peste gât. Ingrid simţi o usturime ascuţită, văzu sângele curgând şi urlă. Ernesto Piniero se aşeză pe capul ei şi îi zise în faţă:

— O să crăpi pentru că nu ai nimic de spus, o anunţă el pe tonul cel mai blând.

Picăturile de sânge se loveau de fundul hârdăului cu un zgomot sinistru. Ingrid era prea îngrozită ca să-şi dea seama de gravitatea rănii. Avea senzaţia că este pe moarte. O panică viscerală o cuprinse pe dată.

— Vă spun! strigă ea. Vă spun! Opriţi-vă!

Ernesto Piniero îi înălţă capul, trăgând-o de păr.

— Da?

— A fost un tip care vine foarte rar. Un membru în Consiliul Revoluţiei. Bedford, cred că îl cheamă.

Ernesto Piniero avea toate motivele din lume să explodeze de bucurie. Dăduse lovitura!

— Cine altcineva? mai întrebă el.

— Nimeni, jură Ingrid, pe acesta îl uitasem. Asta e tot.

— Dar străinul, insistă el, s-a întâlnit cu Bedford?

— Nu ştiu, nu mă mai interesează ce fac oamenii după ce plătesc.

— Cine are grijă de cabine?

— Baba Cathy.

— Unde e acum?

— Sus.

Cubanezul o lăsă pe Ingrid şi ieşi din cabină urmat de oamenii lui, lăsând-o pe suedeză să-şi tamponeze rana cu un burete. Pe punte, zări o negresă bătrână care spăla lenjeria. Se aşeză pe vine lângă ea şi începu să-i vorbească în spaniolă

— Spune-mi, ai văzut cumva vineri seară un alb care se plimba pe vapor?

Bătrânica îl privi mirată şi măgulită că o băga în seamă

— Ba da, răspunse ea. Şi pe fata cu care era, căci zbiera foarte tare. De asta m-am dus să văd. După aceea, el a ieşit, dar

a venit alta să-l ia şi l-a dus într-o cabină ca să facă alte porcării.

— În care cabină? Îţi mai aduci aminte?

Bătrânica se ridică şi se duse ţopăind până la uşa cabinei cu pricina.

— Aici!

Ernesto Piniero, pocni din degete, uitându-se la Jimmy. Acesta plecă în fugă şi se întoarse, târând-o pe Ingrid, care îşi ţinea buretele la gât.

— În ce cabină a fost Bedford al tău?

— Aici, zise ea.

Arătă aceeaşi cabină ca şi bătrânica. Ernesto schimbă o privire semnificativă cu Jimmy. Acesta lăsă capul în jos. Cubanezul se apropie de Ingrid şi rosti cu frumoasa lui voce blândă:

— Dacă pomeneşti cuiva despre vizita noastră, vin şi-ţi tai gâtul chiar eu. Definitiv!

Coborî scara radiind de bucurie. Avea în sfârşit un element palpabil. Totuşi, trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu putea să atace aşa uşor un membru în Consiliul Revoluţiei.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Dar se opri imediat, apoi mai sună o dată. Malko aşteptă al treilea apel ca să răspundă.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Enzo Pisani. Totul merge bine.

În vilă, domnea o căldură sufocantă şi puţin umedă. Lungită în pat doar în slip, Luisa visa cu ochii în tavan.

— Am transmis mesajul Luisei, zise italianul. Aşteaptă.

— Nu este nicio mişcare prin vilă? întrebă Malko.

— Nu. Totul este liniştit. Nici măcar nu m-au interogat. Mă duc să cumpăr provizii pentru vapor, căci vom avea nevoie.

— Foarte bine, spuse Malko. Să mă sunaţi mâine dimineaţă la aceeaşi oră. Vom pune totul la punct. O să am nevoie de o maşină…

— Mă voi gândi, îi promise italianul. Curaj!

După ce închise, Malko se simţi brusc foarte singur. Timpul se scurgea încet în acest spaţiu închis. Tensiunea nervoasă nu-l lăsa să se odihnească. Încă douăzeci şi patru de ore de presiune psihică… Se duse lângă Luisa.

— Prietenul dumneavoastră venezuelean vă aşteaptă diseară, o anunţă el. Totuşi, este cam imprudent să ieşiţi din casă. De ce ţineţi morţiş să-l vedeţi?

— Nu vă priveşte, zise tânăra închizându-se în cochilia ei.

Malko se întinse lângă ea, pândind zgomotele de afară.

*

* *

Ernesto Piniero ardea de nerăbdare. Oamenii lui se întorceau pe rând năuciţi. Viaţa lui Ronald Bedford nu avea nimic de ascuns. Una era să-l bănuiască a fi „spinul” şi alta s-o şi dovedească. Rămânea atacul frontal.

Dar până atunci, agenţii din G 2 nu-l slăbeau o clipă din ochi, schimbându-se din când în când ea să nu fie reperaţi. Lucru ce nu era prea evident într-un oraş ca Saint-George’s.

Puţin mai devreme, trupul colonelului Porenko şi al lui Santiago Gimenez fuseseră îmbarcate pe *Gonzales Lines* pentru a fi duse în Cuba, fără niciun fel de ceremonie. Jimmy intră în birou după ce bătu uşor.

— Şefu’, dacă am aresta-o pe fata care a fost cu Bedford pe *Aurora*? Îi propuse el.

Cubanezul îl privi dispreţuitor.

— Ca să afle că îl bănuim? Găseşte altceva.

— Am găsit! zise el triumfător, ridicând arătătorul. Miercuri se duce la dentist…

— Şi ce-mi pasă mie? mârâi cubanezul.

— Este un duşman al Revoluţiei, adăugă cu sălbăticie Jimmy. Este membru în Rotary… Poate că este complicele cuiva…

Ernesto Piniero se uită cu un brusc interes la Jimmy.

— Ar trebui să ne interesăm, spuse el.

Capitolul XVIII

Lăsând încăperea în întuneric, Malko deschisese fereastra, atent la orice zgomot, cu revolverul Taurus la îndemână. Luisa era plecată de o oră. În afară de bâzâitul muştelor şi al ţânţarilor, liniştea era absolută. Nervii lui Malko erau puşi la grea

încercare. Această aşteptare într-un spaţiu închis, umed şi sufocant, tresărind la fiecare trosnitură, era epuizantă. Mai aveau douăsprezece ore până la plecarea din această văgăună. Malko îşi pusese la punct planul de acţiune. Trebuia doar să i-l comunice şi lui Enzo Pisani.

Afară, se auzi un trosnet abia perceptibil. Malko luă arma şi îşi ţinu răsuflarea. Apoi, o zări pe Luisa trecând prin dreptul ferestrei şi intrând.

— Totul a mers bine, zise ea gâfâind.

— Care tot? o întrebă Malko agasat.

— Dacă totul merge bine, reluă ea, un submarin din ţara mea va trece prin apele teritoriale ale Grenadei, începând de mâine la ora şapte seara, ca să ne recupereze.

Astea da posibilităţi, nu glumă.

— Mâine, nu va mai exista niciun risc, zise Malko. I-am cerut lui Enzo Pisani să vină să ne ia. Vă va lăsa în port în timp ce eu mă voi duce la întâlnire.

Luisa clătină din cap în semn că nu.

— Ba nu. Mă întâlnesc cu Gonzalo la *Red Crab.* Trebuie să-mi dea coordonatele submarinului şi să-mi spună dacă este de acord.

Era o prostie să renunţe la submarin şi foarte important să-l ştie acolo. Dacă submarinul nu venea la întâlnire, era mai bine să se îndrepte spre nord, de-a lungul coastei şi să încerce să-i aştepte pe grenadezi. Văzând că Luisa se întorsese fără probleme, Malko se mai relaxă puţin. O conduse până în cameră. Pe zi ce trecea, îşi dădea seama că era o redutabilă profesionistă.

*

* *

Malko se trezi dintr-un vis ciudat, scăldat în sudoare. Zorii luminau vag încăperea. Întoarse capul. Luisa, în pielea goală ca şi el, îl privea sprijinită într-un cot. Urmărind direcţia privirii ei, îşi dădu seama că visul se prelungea în realitate printr-o erecţie indecentă.

— Pe Ruth o visaţi?

Vocea Luisei avea o tentă de ironie amestecată cu un pic de gelozie. Malko nu ştia cum să se acopere mai repede. Era prima oară când îşi arăta goliciunea în faţa venezuelenei şi când

simţea între ei şi altceva decât o prietenie neutră

— Nu cred, spuse el.

— Aţi dat lovitura? Aţi regulat-o bine?

Foarte la obiect, ca întotdeauna... Văzând că Malko nu îi răspunde, Luisa nu se lăsă păgubaşă şi zise cu vocea mai tulburată:

— Povestiţi-mi.

Îşi apropie foarte încet gura de Malko. Buzele îl atinseră, făcându-l să simtă furnicături în pântece, apoi zise cu tandreţe:

— Cât timp îmi povestiţi, eu nu mă opresc.

Gura îl cuprinse cu abilitate, apoi începu să se retragă. Când simţi că o pierde. Malko cedă şi începu să povestească. Gura Luisei se aplecă din nou şi nu mai conteni. Se prinse şi el în joc, descriind cu lux de amănunte reacţiile lui Ruth. În genunchi, Luisa se mângâia, dar fără să înceteze să-l poarte pe aripile plăcerii. Când ajunse la ultima fantezie cu Ruth, văzu pieptul Luisei tresăltând din ce în ce mai repede şi îi simţi gura activându-se într-un mod mai dezordonat. Apoi ea gemu încetişor, se crispa cu mâna pe pântece, iar el se goli în gura ei.

Nu ştiu niciodată ce anume îi declanşase orgasmul. Să fi fost fantezia pe care o povestise sau gura abilă a Luisei. Mai rămase aşa un timp, apoi se întoarse pe o parte şi adormi.

*

* *

Cafeaua era amară, dar avea avantajul că îl trezea pe Malko. Stătea lângă telefon şi aştepta să-l sune Enzo Pisani. Luisa se trezise de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi citea în camera ei.

Primul sunet al soneriei îl făcu să tresară. Linişte, apoi iarăşi sună. Ridică receptorul. Vocea italianului era la fel de liniştită.

— Am rezolvat problema cu maşina, îl anunţă el. Cunosc un funcţionar francez care lucrează la Ministerul Planificării. Îşi parchează în fiecare zi maşina în faţa poştei. O Moke albă ca aceea pe care aţi avut-o şi dumneavoastră. Găsiţi cheile pe podea. Are numărul 2683.

— Bravo, zise Malko. Iată ce vă propun. Ruth vine să mă ia cu maşina dumneavoastră la ora patru după-amiază. O lăsăm pe Luisa la *Red Crab,* unde va avea grijă de ea prietenul venezuelean. După asta, Ruth mă lăsă în faţa poştei, iau maşinuţa şi mă duc la întâlnire. Apoi ne întâlnim la vapor. În

acelaşi timp vine şi Luisa cu prietenul ei şi plecăm numaidecât.

Nu voia să pomenească de submarin ca să nu-l mai înnebunească şi pe Enzo Pisani.

— Mi se pare perfect, spuse italianul. Pe curând.

*

* *

Jimmy era în culmea fericirii. În sfârşit avea veşti bune pentru şeful lui. Îl urmărise încă de dimineaţă pe Ronald Bedford. Membrul în Consiliul Revoluţiei plecase din Saint-George's pe drumul şerpuit şi cu gropi ce ducea la aeroport. Când ajunse pe colinele Grenadei, în rezervaţie, Bedford părăsise drumul şi se angajase pe cărarea spre lacul Grand Etang. Jimmy îl observase de departe. Urmăritul se oprise la o cabană din lemn, unde intrase, apoi ieşise după câteva clipe cu un plic gros în mână.

Era foarte ciudat. Îi lua trei sferturi de oră de mers în fiecare direcţie... După aceea, Ronald Bedford s-a dus direct acasă. Jimmy nici măcar nu apucă să-i spună bună-ziua unei micuţe instructoare cubaneze care îl onorase cu favorurile ei la Vendône. Intuia că aceasta deplasare insolită a lui Bedford avea o mare importanţă. Era sigur că şeful lui va şti s-o interpreteze.

*

* *

Doctorul John Higgins îşi şterse fruntea. În cabinet nu avea aer condiţionat, dar nu suferise niciodată de căldură ca astăzi... Pacientul, un funcţionar de hotel negru ca tăciunele, se uita la el cu nelinişte, cu gura larg căscată.

— S-a întâmplat ceva, *Doc*?

Dentistul se strădui să-i zâmbească. Nu avea nimic pe sub halat şi simţea sudoarea prelingându-i-se pe piept. Termină de întins pasta roz pe lamelă, apoi umplu cu delicateţe caria pacientului.

— Nu, dar va trebui să-mi cumpăr un climatizor. Eh, cu toate taxele astea... Pacientul mormăi ceva în semn de aprobare. Viaţa devenea din ce în ce mai scumpă, iar Higgins nu le lua mult pacienţilor. Umplu pentru ultima oară caria, apoi dentistul lăsă scaunul în jos.

— Scuipaţi. Mai veniţi peste o săptămână.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama că întârziase. Următorul

pacient trebuie să fi venit deja; Ronald Bedford, membru în Consiliul Revoluţiei şi un bun prieten din copilărie. Fuseseră împreună la şcoală din Gouayava. După aceea, Higgins plecase la Chicago să studieze medicina, iar Ronald Bedford, dreptul la Trinidad. Acest lucru i-a îndreptat paşii spre politică, încă din timpul lui Eric Gairy, la începuturile glorioase ale mişcării New Jewel, fusese arestat de mai multe ori, iar Higgins îl ascunsese chiar în cabana lui de lângă Grand Etang. Nu putuse să-l refuze nici în privinţa serviciului pe care i-l ceruse vechiul său prieten, adică să servească drept intermediar şi să înmâneze nişte documente unui străin. Nu ştia ce conţineau aceste documente şi nici nu voia să afle.

Pacientul coborî de pe scaun şi îl conduse în birouaş, ca să-l programeze pentru data viitoare. Dădu perdeaua la o parte care despărţea sala de aşteptare de cabinet şi îl zări pe Ronald Bedford, aşteptând cuminte într-un fotoliu. Mai erau încă cinci pacienţi.

— Vino, te iau imediat, spuse Higgins. Aşează-te pe scaun.

Îşi conduse pacientul şi se întoarse în cabinet. Îndată ce închise uşa, Ronald Bedford îşi descheie nasturii de la cămaşă şi scoase un plic îndoit în două.

— Acesta este. Va veni după ce plec eu şi va cere radiografiile.

Doctorul Higgins luă plicul şi trase perdeaua ce separa cabinetul de birou. Răsfoi un dosar, scoase din el un plic galben cu radiografiile dentare şi strecură documentul între ele. Apoi se duse lângă pacient.

— Vezi să nu mă doară prea tare! spuse acesta.

Dentistul nu spuse nimic, încercând să-şi alunge teama din suflet. Acum îi părea rău că acceptase. Pândea nervos fiecare zgomot, însă la el, pacienţii nu sunau, ci intrau direct în sala de aşteptare.

— Îţi voi curăţa dinţii, îi spuse el lui Bedford, n-o să te doară…

Îşi dădu brusc seama că prietenul lui era alb ca varul de frică şi începu să-l cuprindă şi pe el un soi de îngrijorare. Oare în ce viespar se mai băgase?

— Ei, zise el, te distrezi în Consiliul Revoluţiei?

Bedford clătină din cap.

— Nu. Suntem minoritari. Facţiunea pro cubaneză câştigă toate voturile. Ca şi la… (Se opri brusc, dându-şi seama că era

pe cale să dezvăluie un secret). Luna viitoare mă duc la Trinidad ca să negociez preţul bananelor. Vii şi tu cu mine?

— Mi-e greu, zise dentistul.

Montă o freză la polizor şi începu să cureţe dinţii prietenului său cu un jet de apă. Şuieratul împiedica orice fel de conversaţie. Tocmai terminase de curăţat dinţii de jos, când perdeaua fu dată la o parte şi văzu apărând capul rotund al asistentului care lucra în cabinetul din capătul culoarului.

— Doctore Higgins. Puteţi să veniţi o clipă?

Era începător şi mai avea unele ezitări. Abandonându-şi polizorul, dentistul străbătu sala de aşteptare. Asistentul îi făcu loc să între în cabinetul său. Higgins se opri locului mirat: pe scaun nu era nimeni, dar nu avu timp să facă niciun gest, căci simţi un obiect rece în ceafă şi o voce foarte blândă care îi porunci:

— Nu vă mişcaţi, doctore Higgins!

Capitolul XIX

Doctorul Higgins simţi că i se înmoaie picioarele. Întoarse capul, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Lipit de perete, stătea un metis înalt care îl ameninţa cu un pistol imens. Privirea era ascunsă de nişte ochelari de soare. Încă un bărbat în tricou portocaliu stătea vizavi de agresor. Şi acesta era înarmat. Încă un negru apăru în spatele asistentului şi îl împinse în cabinet. Era unul dintre „pacienţii” din sala de aşteptare.

— Aşează-te acolo!

Metisul cu ochelari de soare îl împinse în scaun şi se apleca spre el, înfundându-i ţeava pistolului în ureche. Zise cu voce subţire:

— Cine este în cabinet acum?

Cum John Higgins nu îi răspundea, agresorul îi prinse organele genitale cu mâna stângă şi începu să le strângă cu putere. Fruntea doctorului se acoperi imediat cu o sudoare rece, iar creierul refuză să mai gândească. După câteva secunde, răspunse:

— Ronald Bedford… Un… un membru în Consiliul Revoluţiei.

Precizarea nu păru să-l impresioneze pe metisul cu ochelari de soare.

— De ce a venit?

Doctorul Higgins trebui să facă un efort ca să înţeleagă, din cauza pistolului înfipt în ureche, apoi vocea era atât de slabă, încât metisul nici nu îndrăznea să vorbească.

— Îl tratez. Este un pacient vechi.

Celălalt îl fixă ca pe o insectă mare şi periculoasă.

— Doar atât? Nu trebuie să se întâlnească cu cineva?

Doctorul Higgins înghiţi în sec.

— Nu.

Metisul luă polizorul de la locul lui, căută pedala, iar şuieratul frezei se auzi în tot cabinetul. O ţinea cu mâna stângă şi o apropie încetişor de obrazul dentistului.

— Dacă nu îmi spui adevărul, îţi scot un ochi, şopti el. Iar după aceea, îţi sfredelesc creierul…

John Higgins nu se îndoia nicio clipă că agresorul nu se va ţine de cuvânt. I se uscase gâtul. Nu putea să facă nimic pentru Ronald Bedford.

— Nu, nu, zise el. Nu ştiu. Nu mi-a spus nimic.

Metisul păru că stă pe gânduri, apoi se ridică, puse freza la loc şi luă pistolul de la urechea dentistului.

— Să nu te mişti şi să nu strigi, îi spuse el. Ne ducem să-l întrebăm.

Unul dintre negri ocoli scaunul şi înfăşură brusc furtunul polizorului în jurul gâtului lui John Higgins, destul ca să-i oprească puţin respiraţia. Dentistul nu se zbătu, strângând îngrozit mânerele scaunului. Oare ce i se va întâmpla? Cel care îl interogase ieşi împreună cu acolitul său care nu scosese niciun cuvânt. Perdeaua care despărţea cabinetul de sala de aşteptare fu trasă la loc.

*

* *

Ronald Bedford se relaxa cu ochii închişi. Auzi pe cineva intrând în cabinet, dar nu se mişcă, fiind convins că este dentistul. Simţi o mână care îi prinse cu blândeţe maxilarul şi îi dădu capul pe spate, apăsându-i bărbia ca să deschidă gura. El ascultă. În cabinet se auzi un şuierat. Bedford deschise ochii surprins chiar în momentul în care, în loc să simtă freza cu jet

de apă, o durere atroce îi zgudui toată gura. Se ridică tresărind de pe scaun şi muşcă ce avea în gură apoi deschise ochii. Zări imediat figura unui străin cu tenul deschis la culoare, cu ochelari de soare, ţinând freza cu care tocmai îi străpunsese incisivii. Călăul se uită la el zâmbitor. În spatele lui, mai era un negru în tricou portocaliu, cu un pistol în mână.

— *Good afternoon*, Mister Bedford, zise bărbatul cu voce blândă şi joasă. Lacrimile cauzate de durere îi înceţoşau ochii, iar Ronald Bedford se răsti la agresor:

— Aţi înnebunit! Opriţi-vă!

Celălalt izbucni într-un hohot de râs şi nu se mai putea opri. Apoi, zise cu aceeaşi voce blajină:

— Ronald, eşti un nimic. În curând, vei fi o grămadă de carne pentru crabi, ştii asta? Dar mai întâi, ne vei da o mână de ajutor… Ai auzit de King-Kong Gimenez, nu-i aşa? Eu sunt Ernesto Piniero, adjunctul lui. Nenorociţii de imperialişti l-au terminat, iar eu vreau să-l răzbun. Mă vei ajuta, nu-i aşa?

Întinse mâna.

— Unde este documentul după care te-ai dus la Grand Etang?

De unde aflaseră? Gândurile se învălmăşeau în mintea lui Bedford. Cine îl trădase? În faţa lui se aflau nişte cubanezi şi nu putea să ceară ajutor nimănui, iar omul de legătură trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Un singur lucru îi mai rămânea de făcut.

— Controlaţi-mă, le spuse el cu toată convingerea de care era în stare. Nu ştiu despre ce vorbiţi. Vreau să fiu transferat imediat la cartierul general al poliţiei. Sunt nevinovat. Este un complot contrarevoluţionar.

Fără să scoată un cuvânt, metisul îl obligă să se ridice, apoi îl pipăi peste tot. În afară de bani, pe care îi luă, nu găsi nimic altceva. După aceea, îl împinse din nou pe scaun. Ajutorul lui se duse în spatele lui şi îşi trecu braţul în jurul gâtului.

Ronald Bedford încercă să se zbată, dar acesta luase deja freza de la locul ei şi se aplecă spre membrul în Consiliul Revoluţiei.

— De ce ai venit?

Ronald Bedford scuturâ capul, dar nu deschise gura. Fără să mai stea pe gânduri, cubanezul îi străpunse obrazul cu freza atingându-i gingia şi măseaua din spate. De data asta, agresorul simţi că avea pe mână un vinovat şi se hotărî să meargă până la

capăt, oricare ar fi riscurile.

*
* *

Urletul lui Ronald Bedford se auzi prin pereţi şi îl făcu pe doctorul Higgins să tresară. Vru să se ridice, însă imediat simţi cum îl strangulează furtunul şi mai tare. Îi vâjâia capul. Negrul care îl ţinea se aplecă la urechea lui:

— Prietenul meu nu este un dentist la fel de bun ca tine…

Alte urlete inumane, amestecate cu implorări şi zgomote de luptă, ajunseră la urechile lui John Higgins. Ar fi vrut să-şi astupe urechile. Era îngrozitor. Şi ultimii pacienţi din sala de aşteptare îşi luaseră tălpăşiţa. Toată strada auzise ţipetele, iar oamenii trăseseră obloanele îngroziţi.

*
* *

Ernesto Piniero se ridică scârbit. Faţa lui Ronald Bedford era o mască sângerândă. Avea obrajii străpunşi în mai multe locuri cu freza. Era zguduit de spasme, sângele îi curgea din gura făcută ferfeniţă şi era terminat. Doar din pură cruzime, cubanezul se aplecă încă o dată şi atinse o nară, provocând o nouă suferinţă. Durerea îl slăbise într-atât, încât bietul Bedford nu mai rezista.

Cubanezul îi dădu capul pe spate, apoi atinse cu freza pleoapa închisă. Urletul depăşi orice imaginaţie.

— Uită-te la mine! îi ordonă cubanezul.

Ronald Bedford deschise ochii injectaţi de sânge, rămaşi imobili din cauza terorii.

— O să-ţi găuresc toţi dinţii, zise Ernesto Piniero cu vocea la fel de blândă, după aia, o să-ţi scot ochii, iar după asta, o să-ţi fac o gaură în frunte, dacă nu îmi spui ce cauţi aici.

Bedford găsi puterea să mai raţioneze. Dacă le spunea despre documentul furat, oricum, îl omorau, erau obligaţi s-o facă. Dacă pleda pe jumătate vinovat şi recunoştea că se întâlnise cu străinul suspect, avea o cât de mică şansă să nu fie omorât. Chiar dacă îl mai torturau şi stătea închis câteva luni într-o celulă, dar măcar rămânea în viaţă.

— Trebuie să se întâlnească aici cu cineva, suflă el.

Ernesto Piniero stătea aplecat deasupra lui ca un vultur.

— De ce?

— Vrea nişte informaţii despre economia revoluţionară.

Cubanezul ezită. Bedford minţea în continuare prin omisiune. Cu toate astea, tocmai aflase de la el o informaţie nepreţuită. Bedford avea întâlnire.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu numele. Ne-am întâlnit o singură dată.

— Când vine?

— Acum. Trebuie să fi ajuns.

Ernesto Piniero înţelese ce greşeală era să facă. Dacă îşi continua interogatoriul, omul de legătură al lui Ronald Bedford putea să se sperie, fiind avertizat de vecini. Singurul mod de a acţiona era să-i evacueze pe toţi din cabinet şi să-i întindă o cursă străinului, fără să-i trezească vreo bănuială. Mai târziu, va avea destul timp să continue interogatoriul, confruntând declaraţiile celor doi. Se întreba cine era omul de legătură al lui Bedford. Să fie oare Pisani?

— Foarte bine, făcu Ernesto Piniero. Te luăm de aici.

Cubanezul îl smulse pe Bedford de pe scaun şi îi aruncă un prosop ca să-şi şteargă sângele de pe obraji. Îl apucă ameţeala şi fu cât pe ce să cadă. Piniero îl împinse în sala de aşteptare.

— Mai repede!

Ronald Bedford îl zări pe doctorul Higgins cu mâinile legate la spate. Uitase de el cât timp îl chinuiseră. Cei doi bărbaţi se priviră cu groază, neştiind ce să spună.

— Nu vorbiţi între voi! zise cubanezul.

Îi împingeau deja afară, apoi în Toyota care demară imediat. Ernesto Piniero rămăsese pe loc împreună cu doi oameni de-ai lui. Trebuia să mai ia şi alte hotărâri. Mai întâi, avea să anime puţin Church Street. Traversă strada şi bătu într-un oblon. Apăru figura speriată a unui negru bătrân cu un zâmbet îngheţat. Cubanezul îl întrebă politicos:

— De ce nu stai afară ca în fiecare zi? Te-ai speriat de mine?

Bătrânul clătină din cap, incapabil să răspundă, apoi se grăbi să se aşeze pe scaunului lui pliant, strigând-o şi pe nevastă-sa.

Încet, încet, obloanele fură deschise, iar copiii începură să se joace pe strada în pantă. Cubanezul se întoarse în fugă în cabinet şi verifică dacă este ordine. Apoi, folosind o staţie de emisie-recepţie pe care o avea agăţată de curea, ceru cartierul general şi aşeză oamenii în dispozitiv la celălalt capăt al străzii. Ieşi, se alătură oamenilor lui şi se duseră vreo cincizeci de metri

mai sus, în dreptul unei biserici vechi din cărămidă roşie. De aici, supraveghea intrarea în cabinet. Dacă omul de legătură al lui Bedford venea cu maşina, nu putea s-o ia în jos, deoarece Church Street avea sens unic. Dispozitivul lui Piniero îl aştepta. Dacă încerca să plece pe jos, era prins de cubanez şi de oamenii lui. Nu avea cum să scape, cursa era închisă.

Capitolul XX

Malko opri maşinuţa în faţa cabinetului doctorului Higgins, anunţat de o plăcuţă de cupru... Trotuarele de pe Church Street erau aproape la fel de înalte cât maşina, iar strada cobora în pantă abruptă până la intersecţia cu Young Street. Privi în jurul lui. Avea o senzaţie ciudată că se găsea din nou în Saint-George's. Din clipa în care Ruth venise să-l ia de la vilă, totul decursese conform planului. O lăsaseră pe Luisa la *Red Crab*, iar Ruth îl dusese în Carenage, după care trebuia să se întâlnească cu Pisani, care era deja pe *Rovigo.* Ea insistase să participe la această plimbare. Ca să fure maşinuţa din faţa poştei fusese o joacă de copii. Se pare că Dumnezeu ţinea cu el. După ce străbătuse Sendall Tunnel, merse pe Esplanade, apoi ajunse pe Church Street.

Copiii se adunară numaidecât în jurul maşinuţei, iar el traversă strada. Uşa cabinetului era deschisă. Intră în sala de aşteptare cu inima bătându-i cu putere. Spera ca Ronald Bedford să nu se fi speriat după ultima lor întâlnire.

*
* *

În sala de aşteptare a doctorului Higgins nu era nimeni. O străbătu şi dădu la o parte perdeaua ultimului cabinet. O radiografie atârna de un fir, neuscată încă. Malko se întoarse în primul cabinet. Văzu pe perete diploma doctorului Higgins obţinută la Chicago. Nici aici nu era nimeni. Intrigat Malko se opri pe loc. Oare ce însemna acest straniu abandon? Zări deodată o pată întunecată pe gresia murdară, chiar lângă scaun. Luă pe deget şi îl examină. Era sânge!

Îl cuprinse brusc panica şi fu convins imediat că îl pândea un pericol de moarte. Îşi înfrână totuşi dorinţa de a fugi din cabinet şi privi în jur. Unde era preţiosul document pe care îl adusese Ronald Bedford?

Fiecare clipă ce trecea reprezenta un imens pericol. Îşi aminti ce îi spusese Bedford. Să ceară dentistului radiografiile lui. Se năpusti în micul birou de lângă cabinetul doctorului Higgins. Aici erau dosare groase cu fişele pacienţilor, radiografii, facturi, tot felul de hârtii aşezate în teanc în fişet.

Privirea îi fu atrasă de un teanc gros de plicuri galbene. Erau radiografii aşezate în ordine alfabetică. Găsi litera B. Aici erau doar trei plicuri: Balby, Ball şi Bedford. Îl deschisese pe al lui Bedford. Între două radiografii zări un document ce conţinea douăsprezece pagini. Îl deschise şi citi titlul scris cu majuscule de tipografie pe prima pagină. „Protocole of Agreement Democratic Republic of Cuba and Free Grenada”.

Cu inima bătând, îl îndoi şi îl puse la curea pe sub cămaşă, se asigură că revolverul Taurus era la locul lui şi se duse spre uşă. Observă imediat că strada era complet pustie. Nu mai erau nici copiii, nici privitorii. Se uită în dreapta şi stomacul i se strânse dintr-odată. De după colţul bisericii apărură trei bărbaţi care se îndreptau spre el. Unul dintre ei era îmbrăcat într-un tricou portocaliu. Când îl văzură, începură să alerge.

Malko traversă dintr-un salt Church Street, sări în maşinuţă şi demară. Se aşteptase la o ploaie de gloanţe în urma lui, dar văzu în oglindă retrovizoare că oamenii vorbeau la un aparat de emisie-recepţie. Apoi auzi un fluierat strident. Aşadar, îl voiau viu. Probabil că fuseseră surprinşi de scurta lui incursiune în cabinetul dentar, altfel, l-ar fi încolţit înăuntru.

La o sută de metri mai jos, Church Street se intersecta cu Young Street. Acolo stătea în permanenţă un poliţist care asigura respectarea semaforului. Malko ajunse la intersecţie cu toată viteza, luând un oarecare avans faţă de urmăritorii lui fără vehicul. Poliţistul din faţa lui ridică braţul ordonându-i să oprească în dreptul liniei albe care tăia în două Church Street. În aceeaşi clipă, Malko zări două maşini Toyota care veneau din faţă.

Una dintre ele ajunse la stop şi se opri de-a curmezişul străzii Young ce cobora în sens unic spre port. Malko fotografie scena într-o fracţiune de secundă. Înainte, Church Street se înfunda,

ducând la cartierul general al poliţiei şi la cubanezi. În spate, era blocată de cei trei oameni. Poliţistul se îndreptă deja spre el, iar Toyota se opri.

Dar, în loc să oprească, Malko acceleră, ajunse în intersecţie şi viră brusc la dreapta. Aripa din stânga a maşinuţei îl atinse pe poliţist, iar acesta se rostogoli pe şosea. Cu coada ochiului. Malko zări câţiva bărbaţi coborând din a doua Toyota. În faţa lui, Young Street urca în pantă abruptă şi era blocată de un autobuz mare galben-lămâie care cobora maiestuos către port. Şoferul îl claxonă furios când îl văzu pe Malko venind din sens invers. Acesta o luă la dreapta şi se urcă pe trotuar, răsturnă o tarabă, atinse câţiva trecători, apoi se strecură la ţanc între autobuz şi case.

Un negru se agăţă de maşinuţă, dar fu nevoit să se desprindă când Malko acceleră. Imediat după aceea, o luă la dreapta pe o stradă ce cobora spre Sendall Tunnel, ajunse aici şi se angajă pe sensul unic. Slavă Domnului că nu venea niciun vehicul din faţă. Ajunse în spatele poştei şi, în sfârşit, în port, trecând în trombă pe lângă Young Street, care era blocată încă de Toyota. Acceleră şi ocoli micul port plin cu maşini.

Se întoarse. Nimeni nu-l urmărea încă, dar acest lucru nu va dura mult. La ieşirea din Carenage, fu nevoit să aştepte ceva timp, căci un camion cu ciment rămăsese în pană. Reuşi în fine să scape şi se îndreptă spre Grand Anse.

După ce parcurse un kilometru, după benzinăria Esso, se găsea răscrucea care ducea în port. Avea destul timp să ajungă la *Rovigo.* Numai că o condamna pe Luisa care îl aştepta la *Red Crab.* Iar pe deasupra, profitând de micul avans pe care îl avea, ajutorul submarinului venezuelean devenea indispensabil. Se apropia de intersecţie. Malko îşi continuă drumul spre Grand Anse. Zarurile erau aruncate.

Uitându-se necontenit în oglinda retrovizoare, conducea cu viteză pe drumul sinuos şi plin de gropi. În sfârşit, o luă pe drumul spre *Red Crab.* Parcarea restaurantului era plină de maşini, de aceea pe a lui trebui s-o aşeze pe al doilea şir. Intră înăuntru în fugă. Salonul era aglomerat. La început, nu o văzu pe Luisa care stătea într-un separeu, ferită de priviri de un panou înalt din lemn, în spatele barului. El se strecură imediat până la ea.

— Să plecăm repede! îi zise el. Nu a mers prea grozav.

Venezueleana se ridică imediat pălind.

— Mai aşteptaţi puţin, îl rugă ea, Gonzalo a plecat. Încă nu a primit informaţia. Îl aştept.

— Imposibil, trebuie să plecăm, zise Malko.

Ea îl urmă. Când trecură prin dreptul jocului cu săgeţi, el îl zări pe Shayne Lockheart. Acesta veni repede la Malko, mai încântat ca niciodată.

— Unde aţi fost? îl întreba el.

— Nu am timp să vă explic, cubanezii sunt pe urmele mele. Nu mai staţi cu mine.

— Vreau să vin cu dumneavoastră, insistă negrul.

— Este prea periculos!

Acesta râse ca un nebun.

— Şi ce dacă? Nu mi se poate întâmpla nimic!

Malko nu avu timp să-i mai răspundă. Trei bărbaţi intrară ca o vijelie în restaurant, cu armele în mâini. Malko o luă pe Luisa de braţ şi o trase spre uşa laterală care dădea în parcare. Ajunse afară, dar se opri brusc. Doi soldaţi înarmaţi cu arme Kalaşnikov îi blocau maşinuţa.

— *Scheisse!*[33] izbucni Malko.

Intră în restaurant. Cei trei poliţişti înaintau fără să se grăbească, siguri de lovitura lor. Unul dintre ei îi făcu semn cu ţeava pistolului unui consumator care se pregătea să iasă. Apoi ridică arma şi trase un foc în tavan.

— Nu mişcă nimeni! strigă el. Am venit să-i arestăm pe spionii imperialişti…

Se făcu o linişte mormântală. Înmărmuriţi, consumatorii nici nu mai îndrăzneau să respire. Cel mai înalt dintre poliţişti se afla la trei metri de Malko. Judecând după culoarea pielii, era cubanez, înarmat cu un imens pistol automat, îmbrăcat într-un tricou verde ce se mula pe pectoralii impresionanţi. Malko se uită în jur. Nu avea nicio şansă să scape. Îşi dădu seama că o maşină a cubanezilor îl urmărise din Carenage fără să o fi văzut. Negrul mai înaintă un pas către el, dar se opri brusc.

O săgeată i se înfipse în ochiul drept. Acesta slobozi un urlet oribil, duse mâna la faţă şi, scăpând pistolul, se învârti pe loc precum un titirez. Malko se întoarse stupefiat.

Silueta scheletică a lui Shayne Lockheart se încadră în uşa încăperii unde era jocul cu săgeţi. Rânjea cu zâmbetul lui de

33 *La dracu' (n.a.)*

nebun. Întinse braţul cu un gest sec şi graţios, iar cel de-al doilea poliţist tresări când săgeata se înfipse în ochiul stâng. Şi el scăpă arma, încercând să scape de vârful ce îl orbise.

Shayne Lockheart făcu un pas înainte către cel de-al treilea. Poliţistul, îngrozit, merse de-a-ndărătelea spre uşă. Ridică pistolul şi apăsă pe trăgaci şi trase în bar şi pe lângă el. Cea de-a treia săgeată plecase deja. Se înfipse în ochiul drept, iar bărbatul începu să se învârtă pe loc, de parcă îl apucase damblaua, aruncând pistolul într-un geam. Shayne se clătină şi se sprijini de bar cu pieptul plin de sânge şi privirea sticloasă. Scăpă din mână ultima săgeată şi se prăbuşi. Malko o trăgea deja pe Luisa de mână cu pistolul Taurus în cealaltă.

Ajunseră la uşa din faţă, când un soldat intră pe cea laterală. Cei trei poliţişti urlau încă, cu sângele şiroind pe obraji, în spatele lor se auzi o rafală de Kalaşnikov. Malko simţi că Luisa se clătină şi îi dă drumul mâinii. Se uită înapoi. Un soldat îşi descarcă arma nimerind-o pe Luisa în spate. Rochia deschisă la culoare se pătase deja de sânge. Căzu pe burtă şi tresări, apoi nu se mai mişcă. Un negru necunoscut era căzut lângă ea. Murise. Îl apărase involuntar pe Malko cu trupul lui. Ezită puţin. Nu mai avea ce să facă pentru biata fata. Nici cel mai renumit spital din lume nu ar putea s-o mai salveze. În spatele lui, oamenii panicaţi urlau şi se împingeau unii pe alţii ca să fugă.

Malko trase de trei ori înspre soldat. Acesta, nimerit exact în frunte, căzu pe spate, scăpând Kalaşnikovul din mână. Malko se năpusti afară. Maşinuţa era blocată de alt soldat.

Zări atunci o motocicletă care se opri în faţa restaurantului. Era un student cu rucsacul în spate care nu oprise încă motorul. Malko se repezi la el cu pistolul în mână şi îl dădu la o parte. Acesta, împietrit, nici măcar nu opuse rezistenţă. Malko încălecă motocicleta şi porni spre Saint-George's. În spate auzi strigăte, focuri de armă şi acceleră cât putu, dispărând la curbă. Nu mai condusese de multă vreme o motocicletă şi mergea puţin în zigzag, dar cu viteză… Simţea la piept preţiosul document.

Ajunse fără probleme la sensul giratoriu din faţa discotecii *Sugar Mill.* După aceea, drumul era mai bun. Spera să nu dea de niciun baraj până în port. În dreptul Centrului comercial, îi îngheţă sângele în vene. Un Range Rover albastru de poliţie venea către el. Şoferul îl văzu, încercă să-l răstoarne, apoi se întoarse şi porni în urmărirea lui. Se pare că alerta generală

fusese dată. Numărul mic de străini din Grenada uşura mult munca poliţiei. Într-o ţară de negri, Malko nu trecea deloc neobservat!

Oare ce se va întâmpla în port? Mai avea doar trei gloanţe în pistol. După tot ce făcuse, nu ţinea să cadă viu în mâinile cubanezilor, căci îl aruncau în ulei încins. În spatele lui începu să urle o sirenă. Maşina de poliţie încerca să-l ajungă din urmă. Din fericire, erau multe vehicule între ei, iar drumul îngust făcea deplasarea extraordinar de periculoasă.

Acceleră şi mai mult, hurducându-se în gropile imense. Maşina albastră reuşi să depăşească un camion. Acum îi despărţeau doar două maşini. Malko fu nevoit să micşoreze viteza, căci drumul era blocat de un camion plin cu saci de ciment ce lăsa în urmă o dâră de praf. Se uită în urmă îngrijorat. Maşina albastră se apropie. Malko încerca să depăşească acel camion, dar se retrase ca să nu fie strivit de autobuzul care venea din sens invers. Mai avea doar cinci kilometri. Dacă rămânea cu poliţiştii pe urmele lui nu avea timp să ajungă la vaporul lui Pisani şi va fi un dezastru. Se gândi la Luisa şi inima i se strânse.

Maşina albastră îşi asumă un risc enorm şi depăşi în curbă un taxi. Între ea şi Malko era doar o rablă veche. Cubanezii puteau să deschidă focul imediat după ce treceau şi de ultimul obstacol. Camionul huruia în faţa lui. Încercă să-şi aducă aminte drumul. Puţin mai departe, şoseaua era o linie dreaptă, înainte de bifurcaţia de la Woburn. Poate că acolo va putea să treacă. Dacă mai trăia încă.

Se uită în urmă şi îngheţă de groază. Maşina albastră tocmai depăşea rabla hodorogită. Unul dintre poliţişti cu pistolul în mână făcea semne disperate şoferului să-l lase să treacă. Speriat, acesta cârmi volanul şi se pomeni în şanţ, lăsând drumul liber maşinii de poliţie.

Malko intră în panică. Era imposibil să depăşească camionul, căci din faţă venea un autobuz... Îi veni brusc o idee. Scoase de sub cămaşă pistolul Taurus. Nu avea niciun rost să tragă în maşină fiindcă nu avea muniţie. Întinse braţul şi ochi sacii de ciment din camion, apoi trase. Glonţul nimeri sacii din spate. Doi dintre ei se sparseră împrăştiind în urmă un nor de praf albicios.

În acelaşi timp, Malko încercă să-l depăşească. Praful de ciment ateriză chiar pe parbrizul maşinii de poliţie, orbindu-l

complet pe şofer, care frână brusc. Până curăţă parbrizul, Malko era departe.

Aplecat în faţă peste motocicletă, mergea cu toată viteza. Ştia că soarta lui se va juca în câteva secunde. Dacă nu reuşea să se urce la bord, putea să-şi tragă un glonţ în cap.

Protocolul secret dintre Cuba şi Grenada îi ţinea de cald pe sub cămaşă. După atâţia morţi, era păcat să nu reuşească să plece de pe insulă. Nu îi mai punea la socoteală pe Ronald Bedford şi pe doctorul Higgins care puteau să plătească cu viaţa fiindcă l-au ajutat. Maşina de poliţie nu se mai vedea. Mai avea doi kilometri până în port.

Capitolul XXI

Roata motocicletei nimeri într-o groapă imensă, iar Malko fu cât pe ce să piardă controlul vehiculului. Dar se redresă la timp, încordat de îngrijorare. Mai avea doar câteva sute de metri până la *Yacht-Club.* Zărea deja partea superioară a pachebotului *Aurora.* Se uită în urmă. Maşina de poliţie nu se angajase încă pe drumul în pantă.

Un grup de negri care se odihneau în port îl priviră cu mirare când sări de pe motocicletă şi se năpusti spre intrare, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. O imagine îi apăru brusc în minte. James Harrisson, agentul din Mi 6 care îl trimisese în Grenada, în timp ce trăgea liniştit din trabuc, expediindu-l direct la moarte... Verifică maşinal dacă preţiosul document mai era sub cămaşă şi alergă pe pontonul din lemn. Îl zări imediat pe Enzo Pisani stând în picioare lângă velier.

Italianul îl zări şi el. Dintr-un salt, sări pe *Rovigo,* se aplecă şi porni motorul auxiliar. În momentul în care Malko sărea la bord, el dezlegă parâma din faţă. Velierul începu să meargă înapoi încetişor.

— Repede! spuse Malko, sunt pe urmele mele! Luisa a murit.

Se lăsă pe banchetă gâfâind, învârti butoiaşul revolverului Taurus şi completă încărcătorul cu gloanţele pe care le avea în buzunar. Se uită în urmă: doi poliţişti alergau pe ponton agitând armele. *Rovigo* se îndepărtase cu vreo cincizeci de metri cu un

tors discret al motorului. Aşezat la cârmă, extrem de palid, dar calm, Enzo Pisani avea aerul că pleacă într-o regată. Figura speriată a lui Ruth apăru din micuţa cabină.

— Duceţi-vă înapoi, spuse Malko, este periculos să staţi afară.

Fusese bună ideea ei de a veni... Unul dintre poliţişti, ţinând revolverul cu ambele mâini, ochi velierul. Malko şi italianul se adăpostiră. Malko trase şi el de două ori. Câteva aşchii de lemn săriră lângă unul dintre poliţişti. Speriat, acesta sări în apă. *Rovigo* nu mai era în raza lor de tir. Alţi poliţişti în civil sosiră lângă primii. Arătau spre velier cu gesturi ample, apoi începură să alerge către un iaht de croazieră cu motor, amarat la capătul pontonului, care se pregătea de plecare. Malko nu îi slăbea o clipă din ochi, mut de îngrijorare.

O ambarcaţiune ca aceasta era mult mai rapidă decât *Rovigo.* Nici măcar nu apucau să iasă din port. Se auzi încă un toc de armă ca un fel de salut ironic. Malko se aşează lângă Pisani, cu revolverul în mână.

— Putem să mergem mai repede?

Italianul clătină din cap.

— Nu. Nu am avut timp să ridic pânzele...

Malko se uită spre ponton. Poliţiştii urcau la bordul iahtului, după ce îl alungaseră pe proprietar. În treizeci de secunde aveau să înceapă vânătoarea... Enzo Pisani şi Ruth îşi riscau viaţa în această aventură. Malko îşi dădu brusc seama că, în loc să se îndrepte spre ieşirea din port, velierul îl traversa în diagonală, îndreptându-se spre un cargou cubanez ancorat la intrarea în port.

Un huruit îl făcu să se întoarcă. Iahtul pleca de lângă ponton şi executa o manevră ca să-l ocolească. Velierul străbătuse aproape tot portul. Enzo Pisani se îndrepta în sfârşit spre larg. După felul în care mergeau, le mai trebuiau încă zece minute ca să ajungă la cele două balize care marcau intrarea în port. Huruitul iahtului se amplifică. Venea spre ei, formând dâre de spumă albă. Unul dintre poliţişti stătea în picioare pe puntea din faţă. În câteva minute, aveau să-i prindă.

— Ridicaţi vela, eu mă ocup de pânza mare! strigă italianul.

Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Malko se uită la italian înmărmurit. Bătrânul parcă înnebunise. Iahtul cu poliţişti era doar la cincizeci de metri. Cu toate pânzele ridicate, şi tot nu aveau nicio şansă să scape.

— O să ne ajungă! strigă Malko.

— Priviţi, spuse Enzo Pisarii. Uitaţi-vă bine!

Malko nu slăbea din ochi ambarcaţiunea rapidă. Brusc avu senzaţia că merge mult mai încet. Motorul scrâşni cu furie de mai multe ori. Iahtul încetini şi mai mult, se clătină, merse puţin înapoi, se învârti puţin pe loc cu scrâşnet de elice turată la maximum, apoi rămase imobil, puţin înclinat într-o parte.

— Dacă nu cunoaştem şenalul, observă liniştit Pisani, este imposibil să ieşim din port. Ei merg cu douăzeci de noduri. Am avea nevoie de o macara ca să-i ridicăm…

Acum velierul mergea mai repede. Primele valuri mai mari izbiră coca. Malko luă cârma în timp ce italianul monta vela principală. Velierul se înclină puţin într-o parte, apoi începu să înainteze mai rapid, de-a lungul coastei din Saint-George’s Hill. Iahtul rămăsese un punctuleţ în mijlocul portului. Nu se mai vedea nicio clădire. Malko îşi spuse că, pentru prima oară de când începuse această urmărire, poate mai avea o mică şansă să scape. Ruth ieşi din cabină cu picioare goale şi în costum de baie. La cârmă, Enzo Pisani privea cerul.

— Alizeul bate dinspre nord-est, observă el. Dacă ne îndreptăm spre vest, avem vântul în spate.

Malko îşi aduse aminte de harta insulei.

— Dacă mergem spre vest, ne îndepărtăm de insulă?

— Da, răspunse italianul.

— Cu ce viteză mergem?

Pisani aruncă o privire vitezometrului. Acesta indica opt noduri.

— Când vom ajunge în larg, cred că vom atinge şapte noduri. Vom pierde puţin din viteză. Vaporul meu are doar douăzeci şi şapte de picioare. Acum am putea de asemenea să schimbăm direcţia şi să ne îndreptăm spre nord ca să încercăm să ajungem în Gouyava şi să ne ascundem în golf. Am nişte prieteni acolo. Am putea să coborâm pe ţărm.

Malko făcu un calcul rapid. Dacă submarinul venezuelean venea, s-ar apropia de coastă la limita apelor teritoriale, prin urmare la aproximativ douăsprezece mile. Le-ar trebui două ore la viteza velierului *Rovigo* ca să ajungă în zona în care ar avea loc întâlnirea. Din păcate însă, nu ştia locul de întâlnire… În largul mării, *Rovigo* trecea uşor neobservat. Totuşi, era cea mai bună şansă de încercat.

Malko îşi amintea de vedeta gri care mersese în urma pachebotului *Prince of Wales.* Cubanezii nu vor renunţa atât de uşor.

— Dacă ne îndreptăm spre vest, am putea probabil să obţinem un ajutor din afară, zise el. Dacă rămânem pe lângă Grenada, ne vor prinde negreşit.

— Perfect, acceptă italianul.

Menţinu cârma în aceeaşi poziţie. *Rovigo* se înclină puţin din cauza vântului. Ruth coborâse în cabină. Teama o lăsase fără grai. Malko scoase de sub cămaşă documentul şi îl despături. Sub titlul cu litere mari, descifră cu litere mai mici în engleză: *There is an understanding that following agreement must not be made public, under no circumstances. In the mutual interest of the parties.*[34]

Coloana din stânga era în engleză, iar cea din dreapta, în spaniolă. Protocolul conţinea o mulţime de clauze economice, asistenţă militară, dar trebui să ajungă la paragraful 15 ca să găsească ceea ce căuta. Acordul îi conferea Cubei dreptul de a instala rachete sol-sol cu o rază maximă de acţiune de 1500 kilometri, într-o zonă a insulei aleasă de ambele părţi.

În alt paragraf se menţiona: armata cubaneză va păstra controlul asupra acestor rachete „defensive" destinate să împiedice o eventuală contrarevoluţie survenită din afară.

În fine, ultimul paragraf: armata cubaneză putea să doteze rachetele cu focoase nucleare dacă ea considera că este necesar. În schimb, Cuba se angaja să furnizeze toate trupele necesare apărării Grenadei, atât împotriva ameninţărilor din interior, cât şi celor din exterior...

Absorbit de lectura documentului, Malko uită unde se află. O ploaie de stropi îl readuse la realitate şi împături preţiosul document. Liniştea era întreruptă doar de ţipetele pescăruşilor şi de vâjâitul vântului în pânze. Enzo Pisani era mai liniştit. Malko se întreba dacă îşi dădea seama de risc.

Încet, încet, Grenada devenea o linie albăstruie la orizont. Nu se vedea niciun vapor. Zgomotul talazurilor era monoton. Malko se uita întruna către est, în dreptul oraşului Saint-George's. Fiecare minut ce trecea îi reda speranţa...

— Vă e sete? îl întrebă Pisani.

---

34 *Se menţionează că prezentul protocol nu trebuie dat publicităţii sub niciun pretext, cu acordul reciproc al celor două părţi, (n.a.)*

— Aş bea o bee.

Ruth deschise micul frigider şi îi întinse una. Dar lui Malko îi pieri brusc setea. Miji ochii şi zări între coastă şi ei, destul de departe încă, un punctuleţ... La început, crezu că este o iluzie optică. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. Punctuleţul era tot acolo. Poate că se mai mărise puţin.

— Aveţi un binoclu?

Ruth cotrobăi pe acolo şi îi dădu unul. Îl reglă în câteva clipe şi avu un şoc. Cu ajutorul lui, se vedea forma gri a unei mici ambarcaţiuni care mergea foarte repede. Era una dintre vedetele marinei grenadeze.

*
* *

Enzo Pisani o zărise şi cu ochiul liber. Dar nu schiţă niciun gest. Se uită pe cadranul vitezometrului şi spuse simplu:

— Ne vor ajunge în maximum o jumătate de oră. Nu şi dacă schimb direcţia. Dar îşi vor da seama imediat. Avem o şansă să ajungem la ţărm şi să coborâm. Evident, după aceea, ar trebui să plecăm imediat din Grenada... Eu cunosc bine ţinutul. Insula Cariacon se afla doar la treizeci de mile marine. După aceea, am putea fura un vapor de pescuit ca să ne întoarcem.

Malko nu îi răspunse imediat, cântărind bine situaţia. Locuitorii vor păzi coasta zi şi noapte. Trebuie să ia o hotărâre dificilă, punând în joc propria viaţă, plus cea a lui Ruth şi a italianului.

— Dacă sunteţi de acord, spuse el în sfârşit, vom păstra aceeaşi direcţie.

Enzo Pisani făcu un gest de lehamite.

— Am şaizeci şi doi de ani şi m-am distrat destul.

Malko puse binoclul la ochi. Vedeta grenadezilor se apropia. Putea deja să distingă pe punte ţeava groasă a unei mitraliere de calibru mare. Privi plicul ce conţinea protocolul semnat între Cuba şi Grenada pe care îl puse pe măsuţa din cabină. Dacă va fi cazul, îl va arunca în apă în ultimul moment. În faţa lor, marea era exasperant de pustie.

Acul vitezometrului indica şapte noduri. Nu putea să meargă mai repede. Vedeta gri se apropia vertiginos. În partea din faţă ţâşniră brusc jeturi de spumă albă care înconjurară velierul. Grenadezii îi somaseră cu o rafală...

— Ce fac? strigă Pisani.

Malko privi dunga ce despica apa. Era îngrozitor să dea greş după atâtea eforturi şi sacrificii.

— Strângeţi pânza! zise el. Nu serveşte la nimic. Tot ne vor prinde.

Enzo Pisani se duse în faţă şi începu să strângă vela. Vaporul pierdu instantaneu viteza. Malko nu slăbea din ochi vedeta care se afla la cinci sute de metri de ei. Încetinise şi ea, văzând că velierul nu mai voia să scape. Brusc, marea începu să se învolbureze între velier şi vedetă. Italianul întoarse capul.

— Un caşalot!

Apa se învolbura din ce în ce mai tare. O formă lungă şi neagră ieşea încet la suprafaţă, având deasupra un cilindru imens. Lui Malko îi veni să strige de bucurie. Nu era un caşalot, ci un submarin!

Enzo Pisani privea cu stupefacţie submersibilul ce ieşea la suprafaţă. Pavilionul negru se ridica la câţiva metri deasupra apei şi un tun era montat pe puntea din faţă.

Masa submarinului ascundea acum în totalitate vedeta. Chepengul pavilionului se deschise şi apăru un cap, apoi altul şi altul, iar mai mulţi marinari coborau scara ce ducea pe puntea din faţă ca să pregătească tunul de calibrul 37. Submarinul era acum ieşit complet din apă, nemişcat şi impresionant. Câţiva membri ai echipajului se sprijineau cu coatele de balustrada pavilionului.

— Cred că suntem salvaţi, spuse Malko cu vocea gâtuită de emoţie.

Venezuelenii îşi ţinură promisiunea.

— Îndreptaţi-vă spre submarin, îl sfătui Malko.

Pisani îi trase un şut motorului auxiliar. Îi observau cu binoclul. Vedeta apăru din nou, dar înainta mai lent... Ţeava tunului se răsuci şi se auzi o explozie asurzitoare, urmată de un nor de fum albicios şi un jet de spumă se înălţă lângă etrava vedetei, ce părea o muscă pe lângă submarin.

Avertismentul era clar. Alţi marinari îşi făceau de lucru pe lângă o barcă pneumatică de salvare aflată pe puntea din spate a submarinului. O coborâră numaidecât la apă şi se îndreptară spre velier. Vedeta se oprise. Câţiva oameni gesticulau în faţă, dar nimeni nu se ocupa de mitralieră. Cu două focuri de tun trase de pe submarin, puteau să se scufunde imediat... Barca

pneumatică, în care erau doi marinari şi un ofiţer, se apropia cu toată viteza. Aceştia erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Barca se apropie de velier prin spate şi se lipi de el.

— *Vamos! Vamos!* strigă ofiţerul.

Malko se întoarse către Pisani şi Ruth.

— Cred că sunteţi nevoiţi să părăsiţi velierul. Vă garantez că veţi primi altul în loc. Cel mai bine ar fi să-l lăsaţi să navigheze singur ca să nu existe urme.

— Să-l lăsăm să navigheze singur?

— Grăbiţi-vă! strigă ofiţerul venezuelean.

Marea era pustie, dar putea oricând să apară un vapor sau un avion.

— Foarte bine, zise Pisani. Duceţi-vă, vă ajung din urmă.

Malko coborî în barca pneumatică, urmat de Ruth, strângând bine preţiosul plic ce conţinea protocolul secret. Enzo Pisani se mai învârti pe lângă cârmă şi pe lângă pânze, făcând să se răsucească etrava. Abia avu timp să sară în barcă. *Rovigo,* înclinat la treizeci de grade, cu cârma blocată, porni spre vest fără nicio persoană la bord. Ghemuit lângă Malko, italianul privea coca albă care despica valurile.

— Se va duce foarte departe, observă el. Este insubmersibil. Primul ţărm în această direcţie se afla mai mult de 1200 de mile marine...

Barca pneumatică se îndrepta rapid către submarin. Se urcară pe scara metalică a pavilionului. De acolo, coborau în submarin. Malko sări în cabina de comandă. Un ofiţer venezuelean îl îmbrăţişă şi îl întrebă, surprins s-o vadă numai pe Ruth...

— Trebuia să mai vină şi o venezueleană, unde este?

— Au omorât-o cubanezii, spuse Malko.

Ofiţerul clătină din cap, dar nu era momentul să se întristeze. Sirenele şuierară, marinarii alergau de colo-colo, iar chepengul pavilionului fu închis.

Comandantul dădea ordine întruna. Malko şi Pisani se instalară în cabina micuţă, decorată cu un poster superb.

— Acum ne scufundăm, îl anunţă comandantul pe Malko. Dacă vreţi să vedeţi...

Malko se duse la periscop, îl apucă de mânere şi îşi lipi faţă de el. La început nu distinse decât marea pustie, apoi, îl roti şi văzu vedeta grenadezilor care se îndrepta spre ţărm, lăsând în urma ei o dâră de spumă albă. Îşi continuă turul de orizont. La optzeci

de grade, zări un punctuleţ alb, ascuns câteodată de valuri. Era velierul lui Enzo Pisani, devenit noul vas-fantomă al Mării Caraibilor.

Acum nu mai există nicio urmă a existenţei lui. Numai sateliţii americani şi sovietici ar fi putut să fie martori... Malko veni lângă Ruth şi italian. Huruitul motoarelor zguduia submarinul din toate încheieturile.

Malko scoase din plic protocolul încheiat între Cuba şi Grenada şi îl privi gânditor. Din cauza câtorva pagini muriseră opt oameni. Plus doctorul Higgins şi Ronald Bedford pentru care începuse calvarul. Ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Pisani.

— Sper că îl vor folosi cum se cuvine, spuse italianul cu voce gravă.